İmanla Aklanma

Romalılar
Mektubu
Hakkında
Çalışma
Notları

by
Armin J. Panning

İncil Öğretiyor Serisi

İmanla Aklanma

Romalılar Mektubu
Hakkında Çalışma Notları

By
Armin J. Panning

Havari Pavlus şöyle yazdı: "İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı… 'Aklanmış sayıldı' sözü, yalnız onun için değil, aklanmış sayılacak olan bizler –Rabbimiz İsa'yı ölümden dirilten Tanrı'ya iman eden bizler- için de yazıldı" (Romalılar 4:3, 23-24).

The original text is produced by Multi-Language Productions of the Wisconsin Evangelical Lutheran Synod.

Copyright © 2011
Turkish edition Copyright © 2017

All color and black and white illustrations are the work of Glenn Myers. Rights to Glenn Myers' illustrations are reserved by Northwestern Publishing House.

Book of Romans taken from the Holy Bible, New International Reader's Version®, NIrV® Copyright © 1995,1996,1998 by Biblica, Inc. ™. Used by permission. All rights reserved worldwide.

Level Two, Book 2

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Romalılar Mektubuna Giriş 1

Bölüm 2
Bütün İnsanlar Günahlıdır 11

Bölüm 3
Günahkarlar Aklanırlar veya Bağışlanırlar 25

Bölüm 4
Mesih'te Yeni Yaşam 41

Bölüm 5
Tanrı'nın Yahudiler ve Uluslarla İlgilenirken
Adaleti ve Merhameti 71

Bölüm 6
Tanrı'nın İmanlılardan Beklentisi 95

Bölüm 7
Pavlus'un Kişisel Planları 125

Bölüm 8
Mektubun Sonu 137

İMANLA AKLANMA

BÖLÜM 1
Romalılar Mektubuna Giriş

Romalılar 1:1-17

İmanla Aklanma:
Romalılar Mektubu Hakkında Çalışma Notları

BÖLÜM 1
Romalılar Mektubuna Giriş

1:1 İsa Mesih'in kulu, Tanrı'nın Müjdesi'ni yaymak üzere seçilip elçi olmaya çağrılan ben Pavlus'tan selam!

Kadim mektup yazma geleneğine göre, mektubun yazarı mektubun başında kendini ismen tanıtır. Burada yazar kendisini Pavlus olarak tanıtıyor, ama ismi hep bu değildi. Orijinal ismi Saul'du.

Saul, İsa'yı vaat edilen Mesih (İsa, Rab ve Kurtarıcı olarak da anılıyordu) olarak kabul etmeyen tutucu bir Yahudi guruba aitti. Saul, Mesih takipçilerinin (Hristiyanlar'ın) tehlikeli ve yok edilmesi gereken kişiler olduğuna inanıyordu. İlk Hristiyan şehidi İstefanos taşlanırken Saul sahnedeydi. Ondan sonra sık sık Yeruşalim'deki evleri basıp Hristiyan erkek ve kadınları tutukladı.

Bir keresinde yine baskı yapıp Hristiyanlar'ı tutuklamak için uzaktaki Şam şehrine giderken, İsa yolunu kesti ve onu yere yapıştırdı ve "Saul, Saul, neden bana zulmediyorsun?" diye sordu. Saul Hristiyanlar'a zulmetmenin yanlış olduğunu artık biliyordu. Hristiyanlar'a zulmetmek yerine, Tanrı'nın kendisine verdiği Hristiyanlık mesajını insanlara vaaz etme görevini kabul etti. "İsa Mesih'in hizmetkarıyım" diyebilmesinin nedeni budur.

İsa onu havari olarak atadı. Havari, mesajı yaymaya gönderilen kişidir. Mesih hakkındaki Müjdeyi vaaz etmesi ve öğretmesi için Tanrı onu ayırdı. Saul, Hristiyan bir misyoner olarak ismini Pavlus olarak değiştirdi.

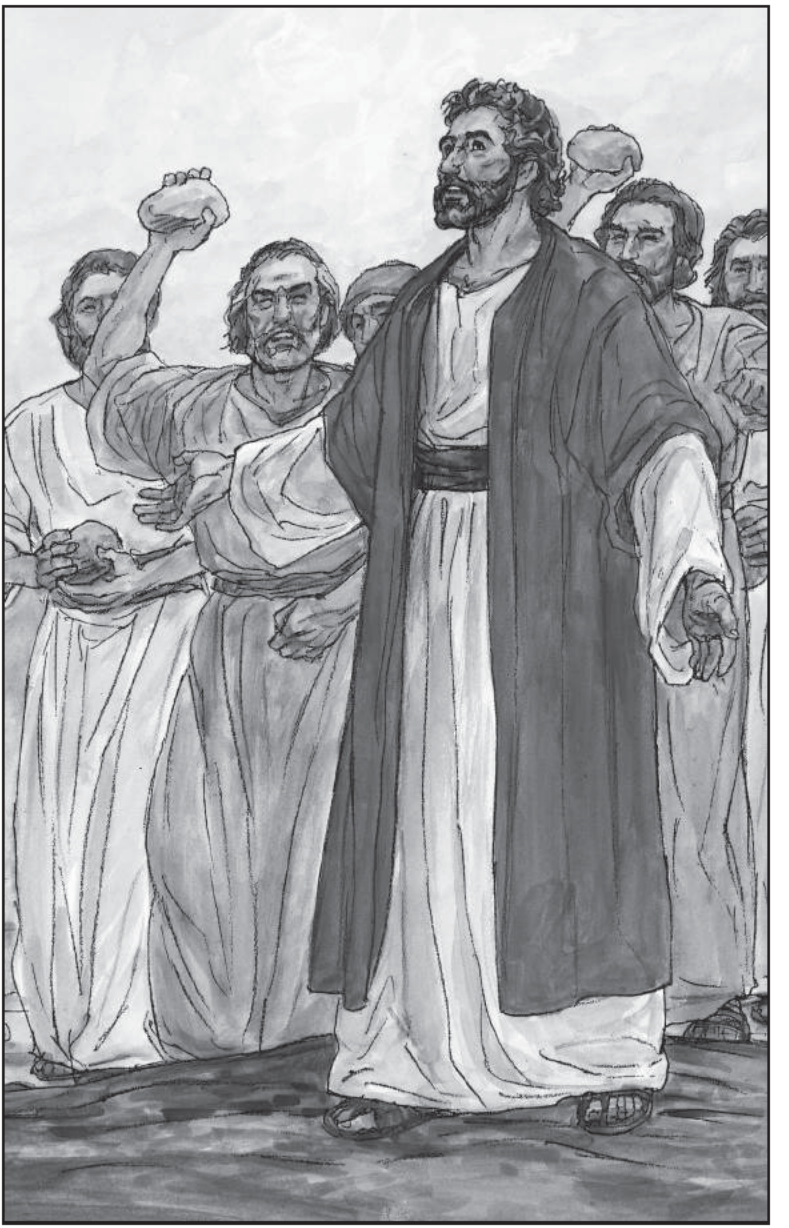

İstefanos'un taşlanması

Saul'un Şam yolunda İsa Mesih ile karşılaşması

Tanrı'nın Oğlu'yla ilgili Müjde

1:2-4 Tanrı, Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le ilgili bu Müjde'yi peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılar'da önceden vaat etti. Rabbimiz İsa Mesih beden açısından Davut'un soyundandır; kutsallık ruhu açısından ise ölümden dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi.

Havari, mesajı yaymaya gönderilen kişidir. Kendi mesajını getirmez. Onu gönderenin mesajını yayar. Pavlus, "Tanrı, başkalarına O'nun Müjdesini anlatmam için beni ayırdı" diye yazar. Pavlus'un paylaştığı şey Tanrı'nın mesajıdır ve Müjde budur. "Tanrı'nın Oğlu'yla ilgili Müjde" budur.

Bu Müjde'nin ilk vaadi uzun yıllar önce geldi. Aslında, yaratılışın hemen ardından geldi. Adem ve Havva günaha düştüler ve itaatsizlikleri yüzünden sonsuza dek cehennemde acı çekmek zorunda kaldılar. Ama Tanrı Havva'ya kendi soyundan bir kurtarıcı doğacağını vaat etti. Bu vaat edilmiş "Kadından doğacak olan" hakkındaki kayıtları Kutsal Kitap'ın ilk kitabı olan Yaratılış 3:15'de okuyabilirsiniz.

Tanrı bu vaadi İbrahim, İshak ve Yakup'a (Yahudi ulusunun ataları) tekrarladı. Tanrı daha sonra, dinleyicilerine bu mesajı tekrarlamaları için Yeşaya ve Yeremya gibi peygamberler gönderdi ve ayrıca gelecek nesiller için de Eski Antlaşma'ya yazdı. Uzun yıllar sonra vaat edilen "Kadından doğacak olan," Davut'un soyundan gelen bakire Meryem'den doğdu. Dolayısıyla, Meryem'den doğan Nasıralı İsa gerçek insandı.

Ama İsa sadece bir insan değildir. Aynı zamanda Tanrı'nın Oğlu'dur. Yeşaya O'na "Tanrı bizimle" anlamına gelen İmmanuel adını verdi (Yeşaya 7:14). O'nun bir insandan fazlası olduğuna, aynı zamanda gerçek Tanrı olduğuna nasıl emin olabiliriz? Pavlus'un dediği gibi, O insan bir babası olmadan "Kutsal Ruh'un gücüyle" doğdu. Dahası, hiçbir insanın yapamayacağı bir şey yaptı. Ölülerden dirildi.

O'na olan imanımızla, bu "Kudretli Tanrı Oğlu" aynı zamanda Rabbimiz'dir.

Tanrı'dan bir Armağan

1:5 Her ulustan insanın iman edip söz dinlemesini sağlamak için Mesih aracılığıyla ve O'nun adı uğruna Tanrı lütfuna ve elçilik görevine sahip olduk.

Lütuf iki anlamı olan güzel bir sözcüktür. Bazen bize armağanlar vermek için Tanrı'yı harekete geçiren sevgisinden bahsetmek için kullanılır. Bazen de "lütuf" armağanın kendisini belirtmek için kullanılır. Pavlus burada bize şöyle söylüyor: "Tanrı'dan bir *armağan* aldım."

Armağanı, Tanrı'nın onu havari yapmasıydı. Bir havari olarak Pavlus, Tanrı'nın onu gönderdiği insanlara Tanrı'nın vaat edilmiş kurtarıcısını anlatarak Tanrı'yı yüceltebilirdi. Bunlar "Yahudi olmayan" halklardı. Genellikle onlara uluslar* (Yahudi olmayan anlamında; Yahudiler dışındaki uluslar) deriz.

Pavlus'un mesajı, Eski Antlaşma'daki kurtarıcı vaadinin sadece Yahudiler için değil, tüm uluslar için olduğuydu. Bu nedenle putperestleri de "Tanrı'ya iman etmeye" davet edebilirdi.

* Uluslar (ing. Gentiles): Antik dünyada İsrail halkı dışındaki halklar putperestti. "Uluslar" ifadesi aynı zamanda putperest inanıştan halklar anlamındadır.

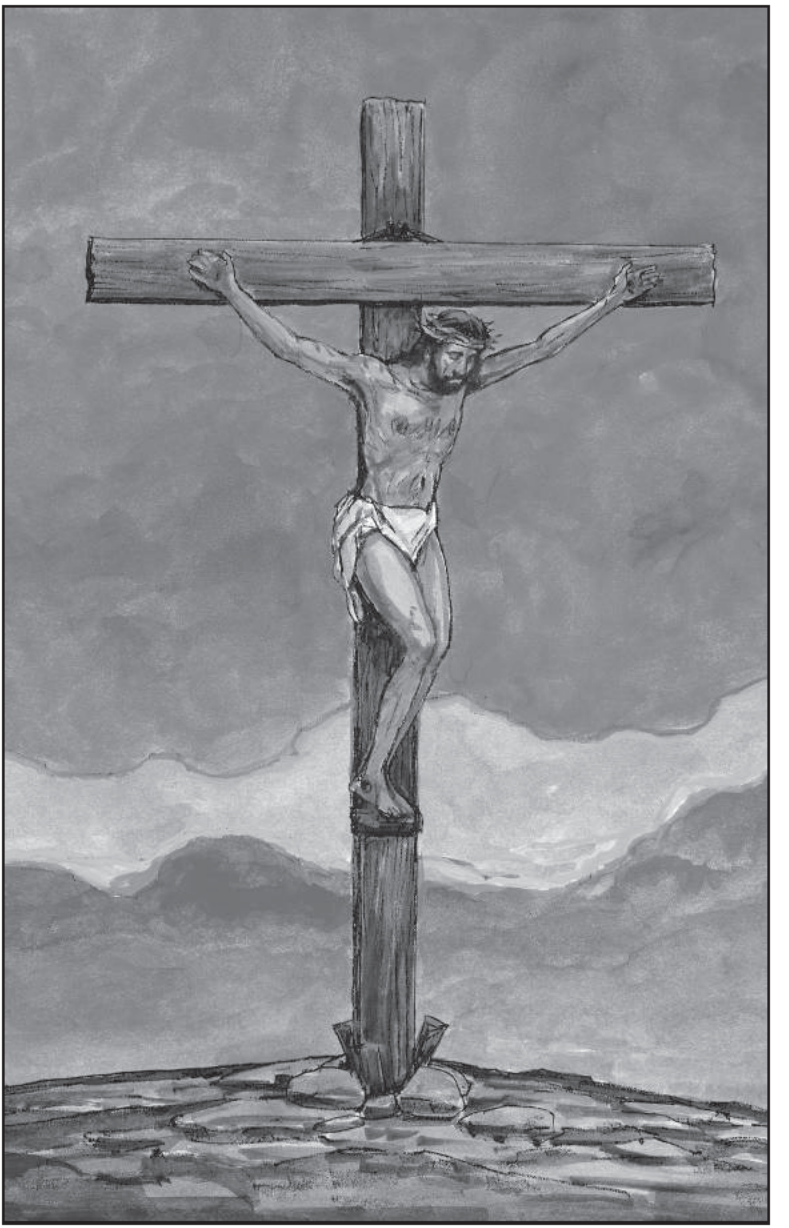

Tanrı bizleri kurtarmak için bir plan yaptı

Pavlus'un Mektubunun Alıcıları

1:6 İsa Mesih'in çağrılmışları olan sizler de bu uluslardansınız. 7 Tanrı'nın Roma'da bulunan, kutsal olmaya çağrılan bütün sevdiklerine, Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten size lütuf ve esenlik olsun.

Kadim mektuplarda yazar önce kendini tanıtır, sonra da mektubu kime yazdığını açıklardı. Burada Pavlus bize, mektubu Roma'daki imanlılara yazdığını söyler. Onlar gibi bir imanlı olarak Tanrı'nın onlara esenlik armağanını vermesi için dua eder.

Pavlus'un Roma'ya Gitme Özlemi

1:8 İlkin hepiniz için İsa Mesih aracılığıyla Tanrım'a şükrediyorum. Çünkü imanınız bütün dünyada duyuruluyor. 9-10 Oğlu'nun Müjdesi'ni yaymakta bütün varlığımla kulluk ettiğim Tanrı, sizi durmadan, her zaman dualarımda andığıma tanıktır. Tanrı'nın isteğiyle sonunda bir yol bulup yanınıza gelmek için dua ediyorum. 11 Çünkü ruhça pekişmeniz için size ruhsal bir armağan ulaştırmak üzere sizi görmeyi çok istiyorum. 12 Yani, ben aranızdayken karşılıklı olarak birbirimizin imanıyla cesaret buluruz demek istiyorum. 13 Kardeşler, öteki uluslar arasında olduğu gibi, çalışmalarımın sizin aranızda da ürün vermesi için yanınıza gelmeyi birçok kez amaçladığımı, ama şimdiye dek hep engellendiğimi bilmenizi istiyorum. 14 Grekler'e ve Grek olmayanlara, bilgelere ve bilgisizlere karşı sorumluluğum var. 15 Bu nedenle Roma'da bulunan sizlere de Müjde'yi elimden geldiğince bildirmek için sabırsızlanıyorum.

Roma'daki Hristiyan cemaatini başlatan Pavlus değildi. Aslında, henüz oraya gitmemişti. Ama onları ziyaret etmeyi çok ister. Roma'daki imanlıları ziyaret etmesine Tanrı izin versin diye, hem kendisi hem de onlar için her gün dua eder.

Pavlus'un Romalılar'ı ziyaret etmeyi bu kadar çok istemesinin nedeni, onlara Kurtarıcı'nın Müjdesini vaaz etmektir. Zaten imanlıdırlar ama bu mesaj vasıtasıyla Kutsal Ruh onların imanını daha da güçlendirecektir. Pavlus'un

başka bir beklentisi de, bu mesajı paylaşırken kendi imanının büyümesidir.

Pavlus'un daha önce Roma'ya gidememesinin nedeni, başkalarına vaaz etmekle çok meşgul olmasıdır. Bu vaaz hem "Grekler ve Grek olmayanlar" hem de "bilge ve bilgisiz kişiler" arasında ürün vermişti. Başka bir deyişle, Pavlus mesajını onu dinleyen herkesle paylaşır.

İmanla Aklanma

1:16 Çünkü Müjde'den utanmıyorum. Müjde iman eden herkesin - önce Yahudiler'in, sonra Yahudi olmayanların- kurtuluşu için Tanrı gücüdür. 17 Tanrı'nın insanı akladığı, Müjde'de açıklanır. Aklanma yalnız imanla olur. Yazılmış olduğu gibi, 'İmanla aklanan yaşayacaktır' (*Habakkuk 2:4*).

Havari, kendisini gönderenin mesajını getirir. Pavlus Tanrı'nın havarisidir. Mesajı Tanrı'nın gücünü taşır. Bu mesaj, hem Yahudi hem uluslardan, ona inanan herkesi kurtaracaktır. Bu nedenle Pavlus İncil'in Müjdesi'ni herkese cesurca vaaz edebilirdi.

İsa Mesih'in gerçek insan ve gerçek Tanrı olduğunu unutmayın. Gerçek Tanrı olarak vekilimiz olmak üzere yeryüzüne indi. Yerine getirmemiz gereken Tanrı'nın buyruklarını bizim yerimize yerine getirdi. Mükemmel yaşamıyla günahkarlar için aklanmayı mümkün kıldı.

Günahın ücreti ölümdür. Bütün insanlar günahkardır. Hepsi ölmeyi ve cehennemde sonsuza dek acı çekmeyi hak eder. Ama İsa gerçek insan olarak günahkarların yerine öldü. Hak ettiğimiz cezanın karşılığını ödedi.

Bizim yerimize yaşadığı mükemmel hayatla ve bizim için çarmıhtaki masum ölümüyle aklanmayı kazandı. Pavlus'un Romalılar'la ve bizimle paylaşması gereken Müjde budur: Tanrı, Mesih'in doğruluğunu günahkarların aklanması olarak

kabul ederek, inanan her günahkarın aklanmasını sağladı. Günahkarlar aklanmış insanlara dönüşmez, bilakis Mesih'in yaptıklarına iman yoluyla günahlarıyla birlikte affedilirler. Tanrı imanlılara sanki kutsal insanlarmış gibi bakar. Tanrı onları aklanmış ilan eder. Bu, yargıcın bir suçluyu masum ilan etmesine benzer.

Mesih'e iman yoluyla Tanrı'nın önünde aklanmak, daima Tanrı'nın kurtuluş planı olmuştur. Peygamber Habakuk'tan yaptığımız alıntıda da gördüğümüz gibi, bu plan Eski Antlaşma'da da vardı.

İMANLA AKLANMA

BÖLÜM 2
Bütün İnsanlar Günahlıdır

Romalılar 1:18-3:20

İmanla Aklanma:
Romalılar Mektubu Hakkında Çalışma Notları

BÖLÜM 2
Günahkarların Özürleri Yoktur

1:18 Haksızlıkla gerçeğe engel olan insanların bütün tanrısızlığına ve haksızlığına karşı Tanrı'nın gazabı gökten açıkça gösterilmektedir. 19 Çünkü Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. 20 Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri - sonsuz gücü ve Tanrılığı- dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur.

Günahkarlar cehaleti mazeret gösteremezler. Yaşadıkları dünyada çevrelerine baktıklarında, bunu güçlü birinin yaptığını ve kontrol ettiğini bilirler. Bu kişinin sonsuz gücü olan biri olduğunu ve Tanrı olduğunu bilirler. Yaratıklar kendilerini Yaratan Tanrı'ya itaat borçludurlar. Tanrısız ve kötü işler yaptıklarında, Tanrı'ya "HAYIR" demiş olurlar. Günah işlemiş olurlar. Bu da kutsal Tanrımız'ı çok öfkelendirir.

Uluslar Günahlıdır (Romalılar 1:21-2:16)

1:21 Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. 22 Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. 23 Ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler. 24 Bu yüzden Tanrı, birbirlerinin bedenlerini aşağılasınlar diye, onları yüreklerinin tutkuları içinde ahlaksızlığa teslim etti. 25 Tanrı'yla ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular. Yaradan'ın yerine yaratığa tapıp kulluk ettiler. Oysa Tanrı sonsuza dek övülmeye layıktır! Amin.

Bu bölümde, Pavlus uluslara hitap eder. Yahudiler'i ise bir sonraki bölümde muhatap alacaktır.

Dünyanın Yaratılması

Yahudi olmayan uluslar için Tanrı'nın gücünü ve yaratılıştaki sonsuzluğunu görmek ve yine de O'na tapınmamayı seçmek aptalcaydı. Ama sonuçta yaptıkları şey buydu. Yaratıcıya tapınmak yerine, O'nun yarattıklarına tapınıp günah işlediler. Kendilerine ahşaptan, taştan ve değerli madenlerden putlar yaptılar. İnsanlara, kuşlara, hayvanlara veya sürüngenlere benzer heykellere tapmak, sonsuza dek övülmeye yaraşır gerçek Tanrı'ya hakaretti.

1:26-28 İşte böylece Tanrı onları utanç verici tutkulara teslim etti. Kadınları bile doğal ilişki yerine doğal olmayanı yeğlediler. 27 Aynı şekilde erkekler de kadınla doğal ilişkilerini bırakıp birbirleri için şehvetle yanıp tutuştular. Erkekler erkeklerle utanç verici ilişkilere girdiler ve kendi bedenlerinde sapıklıklarına yaraşan karşılığı aldılar. 28 Tanrı'yı tanımakta yarar görmedikleri için Tanrı onları yararsız düşüncelere, yakışıksız davranışlara teslim etti.

Tanrı insanları bir şey yapmaya zorlamaz. Günahkarlar kötü bir şey yapmaya karar verdiklerinde, Tanrı onlara izin verir. Pavlus'un uluslar için anlattığı şey buydu. İsyankar bir tavırla kendilerini eşcinsellikle suçlu duruma soktular.

Cinsellik, lütufkar yaratıcı Tanrımız'ın bir armağanıdır. Erkek ve kadını birbirine çeken doğal bir dürtüdür. Tanrı'nın dünyayı insanlarla doldurmak ve insan ırkının devamını sağlamak için kullandığı bir yoldur. Ama ulusular arasındaki eşcinsel topluluk Tanrı'nın yoluna saygı göstermedi. Birçoğu kendi cinsinden olanlarla ilişki kurdu. Pavlus'un dediği çok açıktır: "Kadınları bile doğal ilişki yerine doğal olmayanı yeğlediler. Aynı şekilde erkekler de kadınla doğal ilişkilerini bırakıp birbirleri için şehvetle yanıp tutuştular. Erkekler erkeklerle utanç verici ilişkilere girdiler."

Böylesine bir çürümüşlük Tanrı'nın gözünden kaçmaz. Tıpkı günümüzde gelişigüzel yaşam tarzının neden olduğu sosyal felaketler ve HIV komplikasyonları gibi, Pavlus'un

zamanındaki uluslar da "kendi bedenlerinde sapıklıklarına yaraşan karşılığı aldılar."

1:29 Her türlü haksızlık, kötülük, açgözlülük ve kinle doldular. Kıskançlık, öldürme hırsı, çekişme, hile, kötü niyetle doludurlar. 30-31 Dedikoducu, yerici, Tanrı'dan nefret eden, küstah, kibirli, övüngen, kötülük üreten, anne baba sözü dinlemeyen, anlayışsız, sözünde durmaz, sevgiden yoksun, acımasız insanlardır. 32 Böyle davrananların ölümü hak ettiğine ilişkin Tanrı buyruğunu bildikleri halde, bunları yalnız yapmakla kalmaz, yapanları da onaylarlar.

Eşcinsellik ciddi bir günahtır, ama asla tek günah değildir. Pavlus'un daha önceki ayetlerde bunu vurgulaması, aynı cinsle ilişkinin açık biçimde doğal olmayan bir etkinlik olmasındandır. Pavlus, daha sonra insanların yapılmasını doğal gördüğü diğer günahları sıralar. Pavlus burada günahkar eylemleri biraz fazla üst üste sıralamış gibi görünebilir, ama Pavlus'un listesinde birbirinden ayrı birçok günah bulunur. Bunların hepsi, günahkarı ölüme götüren "kötü şeylerdir."

Günahkarlar sadece bu kötü şeyleri yapmakla kalmaz, başkalarının da yapması için haince teşvik ederler. Bir anlığına günümüzdeki eşcinsel topluluğuna dönersek, kendi durumlarını saklamadan ilan etmekle kalmayıp, başkalarını da buna teşvik ettiklerine dikkat edin.

Tanrı'nın Yargısı Adildir

2:1 Bu nedenle sen, ey başkasını yargılayan insan, kim olursan ol, özrün yoktur. Başkasını yargıladığın konuda kendini mahkûm ediyorsun. Çünkü ey yargılayan sen, aynı şeyleri yapıyorsun. 2 Böyle davrananları Tanrı'nın haklı olarak yargıladığını biliriz. 3 Bu gibi şeyleri yapanları yargılayan, ama aynısını yapan ey insan, Tanrı'nın yargısından kaçabileceğini mi sanıyorsun? 4 Tanrı'nın sınırsız iyiliğini, hoşgörüsünü, sabrını hor mu görüyorsun? O'nun iyiliğinin seni tövbeye yönelttiğini

Kaybolan oğul günahını babasına itiraf eder

bilmiyor musun? 5 İnatçılığın ve tövbesiz yüreğin yüzünden Tanrı'nın adil yargısının açıklanacağı gazap günü için kendine karşı gazap biriktiriyorsun. 6 Tanrı «herkese, yaptıklarının karşılığını verecektir» (*Mezmur 62:12; Özdeyişler 24:12*). 7 Sürekli iyilik ederek yücelik, saygınlık, ölümsüzlük arayanlara sonsuz yaşam verecek. 8 Bencillerin, gerçeğe uymayıp haksızlık peşinden gidenlerin üzerineyse gazap ve öfke yağdıracak. 9-10 Kötülük eden herkese -önce Yahudi'ye, sonra Yahudi olmayana- sıkıntı ve elem verecek; iyilik eden herkese -yine önce Yahudi'ye, sonra Yahudi olmayana- yücelik, saygınlık, esenlik verecektir. 11 Çünkü Tanrı insanlar arasında ayrım yapmaz.

İnsanlar başkalarını yargılamakta ve onların kötü işlerinin hükmünü vermekte çabukturlar. Ama bu büyük bir hatadır. Yargılamayı yapanın kendisi de günahlı olduğundan ve kötü işler yaptığından, böyle yaparak kendi üzerine hüküm (yargı) çağırır.

Yargılayan kişi aslında Tanrı'yı suçladığından kendisi cezalandırılmayı hak eder. Tanrı'nın sabrını yanlış anlamıştır. Bu kadar uzun beklediği ve günahkarı acımasızca yargılamadığı için Tanrı'yı suçlar. Gerçek ise, Tanrı'nın günahkara tövbe etmesi için zaman tanımasından ibarettir. Eninde sonunda herkes için bir yargılama olacaktır.

Tanrı'nın kesin ve değişmez bir yargılama standardı vardır, ama burada Pavlus'un anlattığı şeyi yanlış anlamamalıyız. O şöyle yazar: "Sürekli iyilik ederek yücelik, saygınlık, ölümsüzlük arayanlara sonsuz yaşam verecek. Bencillerin, gerçeğe uymayıp haksızlık peşinden gidenlerin üzerineyse gazap ve öfke yağdıracak."

Burada kurtuluş, sanki iyi işlerle elde edilebilecekmiş gibi gelebilir ama bu doğru değildir. Pavlus mektubun ilerleyen satırlarında kurtuluşun yalnızca Mesih'e imanla, Mesih'in kazandığı erdeme güvenerek elde edilebileceğini açıkça belirtir. Bu ayetler bu önemli gerçeği içinde barındırır. Pavlus'un, Tanrı'nın sonsuz yaşamı vereceğini söylediğine dikkat edin. Sonsuz yaşam, imanlılara verilen bir armağandır. Pavlus'un sözünü ettiği diğerleri imanlı olmayan kimselerdir.

Mesih'in kendileri için her şeyi yaptığı "gerçeğini kabul etmeyenler" taraftır. Bunun sonucunda, imanlıları iyi şeyler yapmaya yönlendiren sevgiden ve minnettarlıktan yoksundurlar. İmansızlar iman meyveleri vermezler.

2:12 Kutsal Yasa'yı bilmeden günah işleyenler Yasa olmadan da mahvolacaklar. Yasa'yı bilerek günah işleyenlerse Yasa'yla yargılanacaklar. 13 Çünkü Tanrı katında aklanacak olanlar Yasa'yı işitenler değil, yerine getirenlerdir. 14 Kutsal Yasa'dan yoksun uluslar Yasa'nın gereklerini kendiliklerinden yaptıkça, Yasa'dan habersiz olsalar bile kendi yasalarını koymuş olurlar. 15 Böylelikle Kutsal Yasa'nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. Vicdanları buna tanıklık eder. Düşünceleriyse onları ya suçlar ya da savunur. 16 Yaydığım Müjde'ye göre Tanrı'nın, insanları gizlice yaptıkları şeylerden ötürü İsa Mesih aracılığıyla yargılayacağı gün böyle olacaktır.

"Tanrı'nın yasasını bilmeden günah işleyenler" derken, Pavlus Yahudi olmayanlardan, yani putperestlerden bahseder. Putperestler Musa'nın Yasası altında değildiler. Tanrı, Sina Dağı'nda Musa aracılığıyla kendi seçilmiş halkı olan Yahudiler'e özel yasalar verdi. Tanrı'nın amacı Yahudi ulusunu ayırmaktı, çünkü dünyanın Kurtarıcısı'nın onların içinden çıkması gerekiyordu.

Uluslar Musa'nın Yasası altında değildiler ve dolayısıyla onlardan bu özel yasaları yerine getirmeleri beklenmiyordu. Ama yine de onlar günahkardılar, günah işlediler. Tanrı'nın isteğini bilip buna karşı geldiklerinde günah işlediler. İnsanlar doğal olarak bir vicdana sahiptir. Böylece doğruyu yanlıştan ayırırlar. Pavlus, Musa'nın Yasası olmadan da "yasanın gerekleri onların (ulusların) yüreklerine yazılmış" olduğunun belli olduğunu söyler. İnsanlar nefretin, kıskançlığın, hırsızlığın ve adam öldürmenin kötü şeyler olduğunu bilirler. Açıkça kötü olarak ayırt ettikleri bu şeyleri yaptıklarında günah işlemiş olurlar. Cezalandırılmayı hak ederler. Pavlus uyarır: "Tanrı'nın, insanları gizlice yaptıkları şeylerden ötürü

İsa Mesih aracılığıyla yargılayacağı gün böyle olacaktır." Ulusların yardıma ihtiyacı vardır, ama Yahudiler'in de ihtiyacı vardır.

Yahudiler Günahlıdır (Romalılar 2:17-3:8)

2:17 Ya sen? Kendine Yahudi diyor, Kutsal Yasa'ya dayanıp Tanrı'yla övünüyorsun. 18 Tanrı'nın isteğini biliyorsun. En üstün değerleri ayırt etmeyi Yasa'dan öğrenmişsin. 19-20 Kutsal Yasa'da bilginin ve gerçeğin özüne kavuşmuş olarak körlerin kılavuzu, karanlıkta kalanların ışığı, akılsızların eğiticisi, çocukların öğretmeni olduğuna inanmışsın. 21 Öyleyse başkasına öğretirken, kendine de öğretmez misin? Çalmamayı öğütlerken, çalar mısın? 22 «Zina etmeyin» derken, zina eder misin? Putlardan tiksinirken, tapınakları yağmalar mısın? 23 Kutsal Yasa'yla övünürken, Yasa'ya karşı gelerek Tanrı'yı aşağılar mısın? 24 Nitekim şöyle yazılmıştır: «Sizin yüzünüzden uluslar arasında Tanrı'nın adına küfrediliyor» (*Yeşaya 52:5; Hezekiel 36:22*).

Pavlus, Ulusların cinsel eylemlerinin ve diğer kötü davranışlarının günah olduğunu açıkça belirtti. Şimdi de Yahudi okurlarına döner. Görünüşte, Yahudiler putperest komşuları (uluslar) kadar kötü görünmüyorlardı. Ama Yahudiler'in de kendilerine özgü günahları vardı.

Bunlardan biri kibirdi. Tanrı, Yahudiler'i Kurtarıcı'nın doğacağı bir ulus olarak seçmişti. Onları diğer uluslardan ayırmak için uymak zorunda oldukları özel yasalar verdi. Özel bir ulus olduklarından, Yahudiler başkalarından daha iyi olduklarına inanmaya başlamışlardı. Pavlus onlara şöyle seslenir: "Tanrı'ya yakın olmakla övünürsünüz." Ama aslında günahları yüzünden kutsal Tanrı'ya yakın olmadıklarının farkında değillerdi.

Yahudiler arasındaki ikinci yaygın günah ikiyüzlülüktü. Başkalarına yapmamaları gereken şeyleri söylerken, kendileri bunları yapmaktan geri durmuyorlardı. Örneğin, başkalarına çalmamalarını söylerken kendileri çalıyordu. Böylece

Tanrı On Emir'i Musa'ya veriyor

Tanrı'ya hakaret edilmiş oluyordu. Uluslar bile bunu görüp Tanrı'nın adına sövüyorlardı. Dolayısıyla, Yahudiler de tıpkı putperest diğer uluslar gibi suçluydular.

2:25 Kutsal Yasa'yı yerine getirirsen, sünnetin elbet yararı vardır. Ama Yasa'ya karşı gelirsen, sünnetli olmanın hiçbir anlamı kalmaz. 26 Bu nedenle, sünnetsizler Yasa'nın buyruklarına uyarsa, sünnetli sayılmayacak mı? 27 Sen Kutsal Yazılar'a ve sünnete sahip olduğun halde Yasa'yı çiğnersen, bedence sünnetli olmayan ama Yasa'ya uyan kişi seni yargılamayacak mı? 28 Çünkü ne dıştan Yahudi olan gerçek Yahudi'dir, ne de görünüşte, bedensel olan sünnet gerçek sünnettir. 29 Ancak içten Yahudi olan Yahudi'dir. Sünnet de yürekle ilgilidir; yazılı yasanın değil, Ruh'un işidir. İçten Yahudi olan kişi, insanların değil, Tanrı'nın övgüsünü kazanır.

Tanrı, vaat edilen Kurtarıcı'nın (İsa'nın) doğacağı ulus olarak Yahudiler'i seçtiğinden, onlarla özel bir antlaşma yaptı. Bir Yahudi, sünnet olarak Tanrı'nın kendi halkıyla yapmış olduğu antlaşmayı kabul etmiş olurdu. Ancak, sünnetli Yahudiler Tanrı'nın antlaşmasının onlardan talep ettiği şeyleri yapmadıklarında, sünnetlerinin değerini inkar etmiş oluyorlardı.

Diğer yandan, uluslardan sünnetsiz biri Tanrı'nın ona bir Kurtarıcı vaat eden antlaşmasını imanla kabul ettiğinde, sünnetsiz olarak da Tanrı'nın önünde kabul edilirdi.

Aziz Pavlus, sünnetin dışsal bir şey olduğunu ifade eder. Hayati önemi olan şey insanın içinde olandır, yüreğindeki imandır. Tanrı'ya bu iman veya güven, Kutsal Ruh aracılığıyla verilir. Armağandır, eylemle kazanılan bir şey değildir. Böyle bir iman, Tanrı'nın "övgüsünü" veya onayını alır.

3:1 Öyleyse Yahudi'nin ne üstünlüğü var? Sünnetin yararı nedir? 2 Her yönden çoktur. İlk olarak, Tanrı'nın sözleri Yahudiler'e emanet edilmiştir. 3 Peki, kimi Yahudiler güvenilmez çıkmışsa ne olur? Onların güvenilmezliği Tanrı'nın güvenilirliğini ortadan kaldırır mı? 4 Kesinlikle hayır! Herkes yalancı olsa bile, Tanrı'nın doğruyu söylediği bilinmelidir. Yazılmış olduğu gibi: «Öyle ki, sözlerinde doğru çıkasın ve yargılandığında davayı kazanasın» (*Mezmur 51:4*).

Eğer yalnızca sünnetli Yahudiler değil, aynı zamanda sünnetsiz uluslar da vaat edilen Kurtarıcı'ya iman etmekle kurtulabiliyorsa, Yahudiler için Tanrı'nın antlaşması altındaki özel bir ulus olmanın herhangi bir avantajı var mıdır? Pavlus, "Evet, vardır!" der. Tanrı, Musa ve peygamberleri vasıtasıyla seçilmiş halkına kendi yazılı sözünü verdi (Eski Antlaşma).

Tanrı'nın Sözü'nü kabul etmeyenler hep vardı ve var olmaya da devam edecekler. Bu, Tanrı'yı daha mı az güvenilir yapar? Pavlus, "Hiç de değil" der. Mezmur yazarı, Tanrı'nın bütün yaptıklarında "doğru" ve "adil" olduğunu söylemekte haklıdır.

Pavlus 5-8. ayetlerde "insana özgü düşüncenin" Tanrı'nın adaletine baş kaldırabileceği noktasını vurgular:

3:5 Ama bizim haksızlığımız Tanrı'nın adil olduğunu ortaya çıkarıyorsa, ne diyelim? İnsanların diliyle konuşuyorum: Gazapla cezalandıran Tanrı haksız mı? 6 Kesinlikle hayır! Öyle olsa Tanrı dünyayı nasıl yargılayacak? 7 Ama Tanrı'nın her zaman doğruyu söylediği benim yalanımla yüceliği için daha açık şekilde ortaya çıkmışsa, ben niçin yine bir günahkâr olarak yargılanıyorum? 8 Bazılarının bizi kötüleyerek, söylediğimizi ileri sürdüğü gibi niçin, «Kötülük yapalım da bundan iyilik çıksın» demeyelim? Böylelerinin yargılanması yerindedir.

İnsan mantığı şöyle der: "Günahlı insanlar yanlış olarak gösterildiğinde, Tanrı'nın kutsallığı çok daha net görülür. Bu, Tanrı'nın yararınadır. Peki bunun için günahkarı cezalandırmalı mıdır?"

Pavlus, sahte öğretmenlerin kendisini suçladığı bir başka yanlış imaya da gönderme yapar. Bu sahte öğretmenlerin

Pavlus'un lütuf öğretisini yanlış anlamaları onları şöyle bir düşünceye yöneltir: "Kötülük yapalım da bundan iyilik çıksın." Pavlus'un dediği çok nettir: Yargılama gününde onlar suçlu bulunduğunda, Tanrı'nın adaleti açıkça görünecektir.

Bütün İnsanlar Günahlıdır (Romalılar 3:9-20)

3:9 Şimdi ne diyelim? Biz Yahudiler öteki uluslardan üstün müyüz? Elbette değiliz. İster Yahudi ister Grek olsun, daha önce herkesi günahın denetiminde olmakla suçladık.

Pavlus Yahudi'dir ve bu mektubu okuyanların bir bölümü de Yahudi'dir. Pavlus sorar: "Biz daha mı üstünüz?" Sonra kendi sorusunu cevaplar: "Elbette değiliz. İster Yahudi ister Grek olsun, daha önce herkesi günahın denetiminde olmakla suçladık." Uluslar da (putperestler de) iyi değildir. Birinci bölümde anılan iğrenç cinsel günahlarını ve kötülüklerini hatırlayın. Bütün insanlar günahlıdır.

3:10 Yazılmış olduğu gibi: «Doğru kimse yok, tek kişi bile yok. 11 Anlayan kimse yok, Tanrı'yı arayan yok. 12 Hepsi saptı, Tümü yararsız oldu. İyilik eden yok, tek kişi bile!» (*Mezmur 14:1 3; 53:1 3; Vaiz 7:20*) 13 «Ağızları açık birer mezardır. Dilleriyle aldatırlar» (*Mezmur 5:9*). «Engerek zehiri var dudaklarının altında» (*Mezmur 140:3*) 14 «Ağızları lanet ve acı sözle doludur» (*Mezmur 10:7*) 15 «Ayakları kan dökmeye seğirtir. 16 Yıkım ve dert var yollarında. 17 Esenlik yolunu da bilmezler» (*Yeşaya 59:7 8*). 18 «Tanrı korkusu yoktur onlarda» (*Mezmur 36:1*).

Adem ve Havva günaha düştüğünden beri nesillerinden gelen herkes günahla bozulmuştur. Pavlus, 10-12. ayetlerde altı kez Tanrı'nın gözünde hiç kimsenin doğru kişi olmadığını söyler. 12. ayette iki kez herkesin kötü olduğunu söyler. Bu görüş, genellikle Mezmurlar'dan olmak üzere alıntılanan birçok ayetle desteklenir.

3:19 Kutsal Yasa'da söylenenlerin her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin diye Yasa'nın yönetimi altındakilere söylendiğini biliyoruz. 20 Bu nedenle Yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.

Yasa, kutsal Tanrı'nın bizden beklentisini anlatır ve Tanrı'nın Sözü'nün bir parçasıdır. Günahkarlar olarak Tanrı'nın Yasası'nın bizden talep ettiklerini yerine getiremediğimizden, yasa bizi Tanrı'nın önünde aklayamaz. Yasa'nın farklı bir amacı vardır. Bizi günahımızın farkına vardırır. Bir kurtarıcıya ihtiyacımız olduğunu bize gösterir.

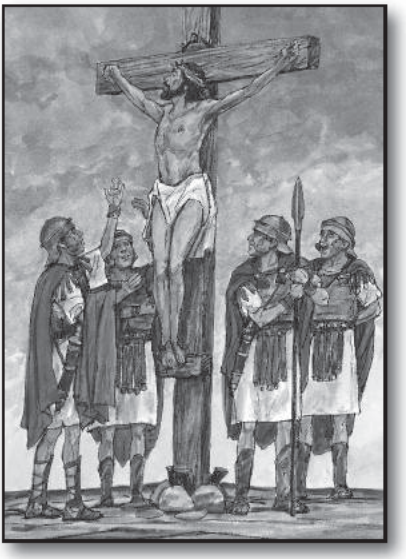

İMANLA AKLANMA

BÖLÜM 3
Günahkarlar Aklanırlar veya Bağışlanırlar

Romalılar 3:21-5:21

İmanla Aklanma:
Romalılar Mektubu Hakkında Çalışma Notları

BÖLÜM 3
Günahkarlar Aklanırlar veya Bağışlanırlar

İsa Mesih'le Doğruluk (Romalılar 3:21-31)

3:21 Ama şimdi Yasa'dan bağımsız olarak Tanrı'nın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Yasa ve peygamberler buna tanıklık ediyor. 22 Tanrı insanları İsa Mesih'e olan imanlarıyla aklar. Bunu, iman eden herkes için yapar. Hiç ayrım yoktur.

İkinci bölümün sonunda cesaretimizi kıran bir ifade vardı. Bütün insanların günahlı olduğunu söylüyordu. Tanrı'nın önünde hiç birimiz aklanamayız. Üçüncü Bölüm ise çok önemli bir "ama" kelimesiyle başlar. Aklanamayız, AMA sorunumuzun bir çözümü vardır. Bu, Kutsal Kitap'ta ayrıntılı olarak açıklanır ("Yasa ve Peygamberler"). Düşündüğümüzden tamamen farklı bir plandır. Bize kalsa, Tanrı'nın Yasası'nı yerine getirerek O'nun gözünde aklanabileceğimizi düşünürdük. Ancak, Tanrı'nın planının bizim eylemlerimizle bir ilgisi yoktur. Tamamen İsa Mesih'in bizim için yaptıklarıyla ilgilidir.

3:22 … Bunu, iman eden herkes için yapar. Hiç ayrım yoktur. 23 Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. 24 İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. 25 Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu.

Aynı plan tüm insanlara uygulanır, Yahudiler ve uluslar arasında ayrım yoktur. Herkes günah işledi. Herkes ölmeyi hak eder. Ama İsa dünyaya geldi ve bizim yerimize öldü. Vekilimiz oldu. Tanrı, İsa'nın çarmıhta sunduğu kurbanı dünyadaki tüm günahkarların günahlarının bedeli olarak

kabul etti. Günahın bedeli ödendiğinden, Tanrı artık günahkarı bağışlayabilir. Tanrı bağışlanmış günahkarı, aklanmış olarak görür. Tanrı günahkarı suçsuz ilan eder. Ve bu tamamen Tanrı'nın lütfundan kaynaklanan karşılıksız bir armağandır.

3:25 … Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. 26 Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı."

Pavlus, Tanrı'nın davranışlarında adil olduğunu daha önce belirtmişti. Burada da başka bir örnek görüyoruz. Günah ağır ve şakaya gelmeyen bir eylem olduğundan, günahkarlar ölmeye layıktırlar. Tanrı, nazik ve yaşlı bir büyükbaba değildir ve günahkarla şöyle konuşmaz: "Tamamdır, sorun yok. Aslında başlangıçta verdiğim On Emir konusunda kadar da ciddi değildim." Hayır, günahın bedeli ödenmelidir. Ve Mesih sırtında taşıdığı tüm günahlarımızla çarmıhta öldüğünde bu bedel ödendi. Tanrı'nın adaleti, günahlarımızın bedelinin ödendiğini ve bağışlandığımızı güvence altına alır.

3:27 Öyleyse neyle övünebiliriz? Hiçbir şeyle! Hangi ilkeye dayanarak? Yasa'yı yerine getirme ilkesine mi? Hayır, iman ilkesine. 28 Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, iman ederek aklandığı kanısındayız.

İnsanlar yasaya itaat ederek değil, imanlarıyla Tanrı'nın gözünde aklanırlar.

İnsanlar Yasa'yı yerine getirerek kurtulamazlar. Aslında, yapacakları hiçbir şeyle kurtulamazlar. İnanmak bile bize bir şey kazandıracak bir eylem değildir. Kullandığımız bir Kutsal Kitap çevirisi şöyle der: "İnandığımız için kurtuluruz." Bu çeviri, sanki bizden kaynaklanan bir eylemle kurtuluşu

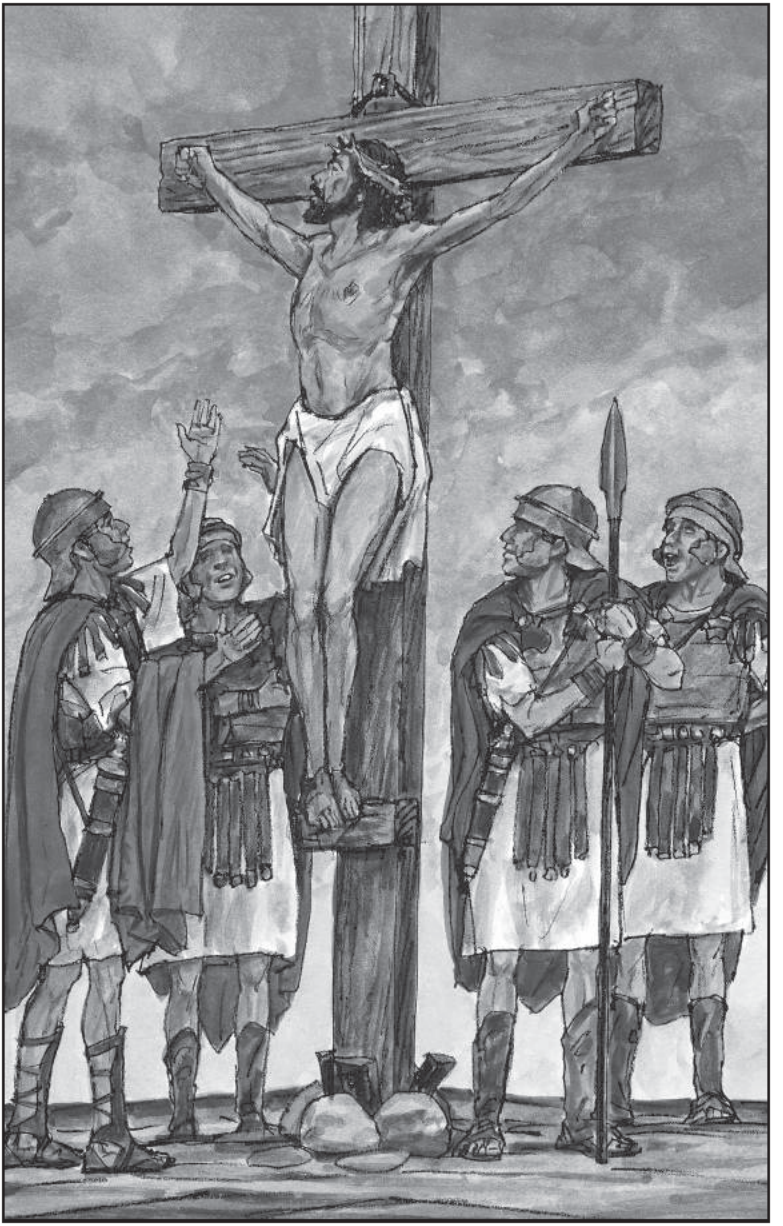

Mesih İsa günahlarımızın bedelini ödemek için çarmıhta öldü

kazandığımızı çağrıştırdığından yanlış anlaşılabilir. Şöyle demek daha doğru olur: "İman aracılığıyla kurtuluruz." İman, Tanrı'nın karşılıksız armağanı olan bağışlamayı aldığımız "el" olur. Kitabın başlığını hatırlamakta fayda vardır: *İmanla (iman yoluyla) Aklanma*.

3:29 Yoksa Tanrı yalnız Yahudiler'in Tanrısı mı? Öteki ulusların da Tanrısı değil mi? Elbet öteki ulusların da Tanrısı'dır. 30 Çünkü sünnetlileri imanları sayesinde, sünnetsizleri de aynı imanla aklayacak olan Tanrı tektir. 31 Öyleyse biz iman aracılığıyla Kutsal Yasa'yı geçersiz mi kılıyoruz? Hayır, tam tersine, Yasa'yı doğruluyoruz.

Yalnızca bir Tanrı vardır. O, hem Yahudiler'in hem de ulusların Tanrısı'dır. O'na güvenmek hem Yahudiler'de hem de uluslarda aynı etkiye sahiptir.

İmanla Aklanma (Romalılar 4:1-25)
İbrahim'in İmanı

4:1 Şu halde soyumuzun atası İbrahim'in durumu için ne diyelim? 2 Eğer İbrahim yaptığı iyi işlerden dolayı aklandıysa, övünmeye hakkı vardır; ama Tanrı'nın önünde değil. 3 Kutsal Yazı ne diyor? «İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı» (*Yaratılış 15:6*). 4 Çalışana verilen ücret lütuf değil, hak sayılır. 5 Ancak çalışmayan, ama tanrısızı aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır.

Hem Yahudiler hem de Uluslar için Tanrı'nın kurtuluş planı aynıdır. Kurtuluş iman iledir, işlerle değil. Pavlus, bize bir Yahudi olan İbrahim'i örnek göstererek işe koyulur. Ayet açıkça şöyle der: "İbrahim Tanrı'ya iman etti." İşler hakkında bir şey söylemez. Bu yüzden muhteşem İbrahim böbürlenemez. İbrahim kurtuluşu için hiçbir şey yapmadı. İmanı, Tanrı'nın karşılıksız armağanı olan aklanmayı aldı.

Gündelik yaşamda, birisi için çalıştığınızda patronun verdiği para kazanılmış paradır. Bu ücrettir, armağan değil.

Davut Tanrı'nın yardımıyla Golyat'ı yener

Ama bu durum Tanrı'yla tamamen farklıdır. Tanrı imanlıya, Mesih'in kazandığı aklanmayı karşılıksız olarak verir.

4:6 Nitekim, iyi işlerine bakmaksızın Tanrı'nın aklanmış saydığı kişinin mutluluğunu Davut da şöyle anlatır: 7 «Ne mutlu suçları bağışlanmış, Günahları örtülmüş olanlara! 8 Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!» (*Mezmur 32:1 2*)

Kral Davut, Tanrı'nın vaadine güvenen ve ilave bir eyleme gerek kalmadan imanla aklanan bir diğer Yahudi imanlı örneğidir. Kral Davut'un Mezmur'u, imanla aklanmanın merkezindeki unsurun günahların bağışlanması olduğunu açıkça gösterir. İnsanların Tanrı'nın gözünde aklanmasını sağlayan şey budur.

Pavlus iman aracılığıyla kurtulan sünnetli iki Yahudi'yi, İbrahim ve Davut'u örnek olarak gösterdi. Havari, şimdi de aynı kurtuluş planının iman eden uluslar için de geçerli olduğunu göstererek ilerler.

4:9 Bu mutluluk yalnız sünnetliler için mi, yoksa aynı zamanda sünnetsizler için midir? Diyoruz ki, «İbrahim, imanı sayesinde aklanmış sayıldı.» 10 Hangi durumda aklanmış sayıldı? Sünnet olduktan sonra mı, sünnetsizken mi? Sünnetliyken değil, sünnetsizken... 11 İbrahim daha sünnetsizken imanla aklandığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı. Öyle ki, sünnetsiz oldukları halde iman edenlerin hepsinin babası olsun, böylece onlar da aklanmış sayılsın. 12 Böylelikle atamız İbrahim, yalnız sünnetli olmakla kalmayan, ama kendisi sünnetsizken sahip olduğu imanın izinden yürüyen sünnetlilerin de babası oldu.

Pavlus şöyle sorar: "İbrahim hangi durumda aklanmış sayıldı? Sünnet olduktan sonra mı, sünnetsizken mi?" Soru, sünnetsiz ulusların (putperestlerin) kurtuluşu açısından önemlidir. Bu soruyu cevaplamak için Yaratılış kitabına bakmalıyız.

Yaratılış 12:1-3 ayetleri bize, Tanrı'nın 75 yaşındaki İbrahim'den kendi ülkesini bırakıp yeni bir ülkeye gitmesini istediğini söyler. Gideceği ülkede Tanrı onu büyük bir ulus yapacaktı. İbrahim Tanrı'ya iman etti ve gitti. Vaat edilen oğlunun doğması için 25 yıl beklemesi gerektiğini henüz bilmiyordu.

Yaratılış 15:5-6 ayetlerinde Tanrı İbrahim'e soyunun yıldızlar kadar çok olacağının güvencesini vererek vaadini tekrarladı. "Avram (İbrahim) RAB'be iman etti, RAB bunu ona doğruluk saydı" sözünü burada duyarız. İbrahim'in Tanrı'nın gözünde aklandığı an budur.

Yıllar sonra, İbrahim 99 yaşındayken hâlâ vaat edilen varisine kavuşamamıştı. Tanrı yine kalabalık soy vaadini tekrarladı. Bu defa, İbrahim'le resmi bir antlaşma yaptı. Bu antlaşmaya göre İbrahim'in ve soyundan gelen tüm erkeklerin sünnet edilmesi gerekiyordu (Yaratılış 17:9-10). Mesele şudur: Sünnet, İbrahim aklanmış ilan edildikten uzun süre sonra yürürlüğe girdi. İbrahim'i Tanrı'nın gözünde aklayan şey sünnet değil, imanıydı.

Sünnetin kurtuluş için gerekli bir koşul olmadığı açıktır. Tek koşul imandır. Bu nedenle, iman eden uluslar da kurtulabilirlerdi. Bu şekilde, İbrahim iman eden herkesin, hem sünnetli Yahudiler'in hem de sünnetsiz ulusların babasıdır.

4:13 Çünkü İbrahim'e ve soyuna dünyanın mirasçısı olma vaadi Kutsal Yasa yoluyla değil, imandan gelen aklanma yoluyla verildi. 14 Eğer Yasa'ya bağlı olanlar mirasçı olursa, iman boş ve vaat geçersizdir. 15 Yasa, Tanrı'nın gazabına yol açar. Ama yasanın olmadığı yerde yasaya karşı gelmek de söz konusu değildir. 16 Bu nedenle vaat, Tanrı'nın lütfuna dayanmak ve İbrahim'in bütün soyu için güvence altına alınmak üzere imana bağlı kılınmıştır. İbrahim'in soyu yalnız Kutsal Yasa'ya bağlı olanlar değil, aynı zamanda İbrahim'in imanına sahip olanlardır.

Bu bölümde, Pavlus çok önemli bir sözcük takdim eder: "Vaat." Bu aynı zamanda "yasa" kelimesinin zıddıdır. Vaat, birisi şunu derse ortaya çıkar: "Sana bir şey vereceğim." Yasa aksi yönde işler. Yasa ise şöyle der: "Bana bir şey ver" veya "Benim için bir şey yap." Tanrı İbrahim'e çok büyük bir vaat verdi. Bu aslında üçlü bir vaatti:

1) Gittiği ülkeyi mülk edinecekti;
2) Çok kalabalık bir soyu olacaktı;
3) Soyundan bir aileden yani Yahudi ulusundan, vaat edilen Kurtarıcı doğacaktı.

Tanrı İbrahim'den bir şey istemedi. Tanrı ona bir şey vermeyi vaat etti. Pavlus 16. ayette şöyle der: "Vaat Tanrı'nın lütfuna dayanır. Vaat imanla gelir." Lütuf, Tanrı'nın eyleme geçmiş sevgisini anlatan bir terimdir. Bu sevgi sayesinde bize bir şey vermek ister. Lütuf, "vaat" ile yakından ilgilidir. Vaat tamamen vaat edenin cömertliğine dayanır. Vaadi alan vaadi verene güvenmezse vaat gerçekleşmez. Vaat, iman gerektirir. Tanrı vaat etti; İbrahim inandı ve bu ona doğruluk sayıldı.

4:17 «Seni birçok ulusun babası yaptım» (Yaratılış 17:5) diye yazılmış olduğu gibi İbrahim, iman ettiği Tanrı'nın -ölülere yaşam veren, var olmayanı buyruğuyla var eden Tanrı'nın- gözünde hepimizin babasıdır. 18 İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. «Senin soyun böyle olacak» (Yaratılış 15:5) sözüne güveniyordu.
19 Yüz yaşına yaklaşmışken, ölü denebilecek bedenini ve Sara'nın ölü rahmini düşündüğünde imanı zayıflamadı. 20 İmansızlık edip Tanrı'nın vaadinden kuşkulanmadı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı'yı yüceltti. 21 Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi. 22 Bunun için de aklanmış sayıldı.

Tanrı, İbrahim'e büyük bir soy vaat etmişti. Ama İbrahim bir çocuk sahibi olmak için uzun yıllar beklemek zorunda kaldı. Tüm bu zaman sürecinde İbrahim Tanrı'nın vaadine

güvenmeye devam etti. Pavlus, İbrahim'in "ölülere yaşam veren" Tanrı'ya inandığını söyler. İbrahim'in durumunda, Tanrı'nın yaptığı şey tam da buydu.

İbrahim'in ve Sara'nın çocuk sahibi olma açısından "ölü" sayıldıkları bir zamanda, Tanrı kalabalık soy vaadini tekrarladı. Tanrı, 99 yaşındaki İbrahim'e ve 90 yaşındaki karısına, bir yıl içinde bir oğul sahibi olacaklarının güvencesini verdi. Tanrı'nın vaadi, oğulları İshak'ın doğumuyla gerçekleşti. İbrahim Tanrı'nın üçlü vaadine iman etti ve bu sayede aklanmış sayıldı.

4:23-24 «Aklanmış sayıldı» sözü, yalnız onun için değil, aklanmış sayılacak olan bizler -Rabbimiz İsa'yı ölümden dirilten Tanrı'ya iman eden bizler- için de yazıldı. 25 İsa suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi.

Kutsal Kitap'taki İbrahim'in imanla kurtulmasıyla ilgili kayıtlar yalnızca İbrahim için yazılmadı. Bu aynı zamanda bizim içindir. Kurtulmak için Tanrı'nın vaatlerine iman etmek hâlâ tek yoldur ve bizim için de geçerlidir.

Tanrı'nın İbrahim'e üçlü vaadi, kalabalık soy vaadini de içinde barındırıyordu. Vaat edilen Kurtarıcı, Nasıralı İsa bu soydandı. Vekilimiz olmak için yeryüzüne geldi. Bizim için kusursuz bir şekilde yaşadı ve günahlarımız için ölüme teslim edildi. Ölümünün tüm günahlarımızın bedelini ödediğinin bir kanıtı olarak, ölülere yaşam veren Baba Tanrı Paskalya sabahı O'nu ölülerden diriltti. Baba Tanrımız şimdi de bizi yaşam ve kurtuluş için O'na güvenmeye davet ediyor. Mesih'e olan imanımızla, biz de İbrahim gibi bağışlanırız ve aklanırız. Bu yolla, İbrahim'in, tüm imanlıların babasının soyuna ait oluruz.

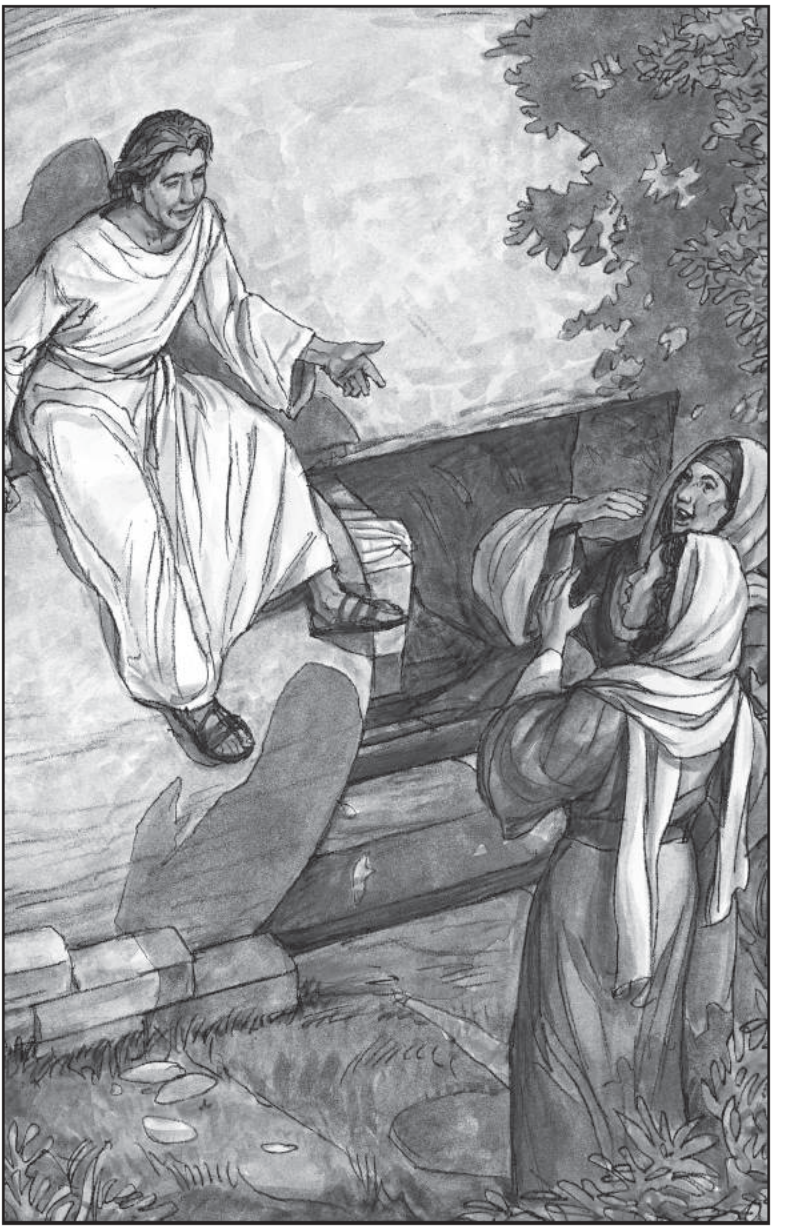

Bir melek kadınlara İsa'nın dirildiğini söyler

İmanlının Esenliği ve Sevinci (Romalılar 5:1-11)

5:1 Böylece imanla aklandığımıza göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz. 2 İçinde bulunduğumuz bu lütfa Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz.

Kutsal Tanrı günahı hoş göremez. Hoş görseydi, kutsal olmazdı. Kutsal Tanrı'yla günahlı halk arasında düşmanlık olması kaçınılmazdır. Ancak İsa, kusursuz yaşamı ve günahsız ölümüyle günahlarımızın bedelini ödemiştir. Günahlar silinmiştir. Tanrı artık günahlarımızı yüzümüze vurmaz. Tanrı'yla günahkar arasındaki düşmanlık bitmiştir. Artık esenlik (barış) vardır.

Bu değişimle ilgili olarak Pavlus şöyle yazar: "İçinde bulunduğumuz bu lütfa Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk." Burada yine lütuf sözcüğünü, Tanrı'nın bize bir şey verme arzusu anlamında görüyoruz. Burada şunu diyebiliriz: "İsa'ya olan imanımız aracılığıyla Tanrı'nın armağanını aldık." Bağışlanmayı kazanan İsa'dır, biz değiliz. Bu Tanrı'nın karşılıksız armağanıdır. Günahlarımızın bağışlanmasıyla Tanrı'yla barıştık. Tanrı'yla barıştığımızda, sonsuzluğu O'nunla birlikte gökte yaşayacağımızı bilmenin sevincine de kavuşuruz.

5:3-4 Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır. 5 Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.

Gözlerimizi gökteki sonsuzluğa dikmenin getirdiği sevinç büyüktür. Ama sevincimiz sadece gelecekle sınırlanmamıştır. Burada ve şimdi de sevincimiz vardır. Hayatımızda sıkıntılar ve zorluklar olacaktır, ama bunlar bile

iyidir. Çünkü imanımızı güçlendirirler ve umudumuzu büyütürler. "İman" ve "umut" neredeyse birbirinin yerine kullanabilecek kadar yakından bağlantılı terimlerdir.

Pavlus, Tanrı'nın gözünde aklanmak için imanın gerekliliğini defalarca gösterdi. Ama bu imana veya umuda nasıl sahip olacağımızı henüz söylemedi. Şimdi bu ayrıntıyı da aktarır: "Bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür."

Kutsal Ruh'a, yapabileceğimiz veya yapmamız gereken bir şeyle sahip olmadığımıza dikkat edin. O bize Baba Tanrı'nın bir armağanı olarak gelir. Kutsal Ruh bize Tanrı'nın, sevgisini yüreklerimize nasıl döktüğünü öğretir.

5:6 Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. 7 Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. 8 Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü.

Bir kimse nadiren başkası için ölmeye gönüllü olur. Bunu da, iyi olduğundan emin olduğu biri için yapabilir, kötü biri için değil. Bir de Tanrı'nın bize yaptığına bakın! Bizler günahkarken, tanrısızken, Tanrı'nın düşmanlarıyken, Mesih bizim için öldü. Tanrı bizi bu kadar çok sever! İşte Tanrı'nın bu sevgisi, şimdi Kutsal Ruh aracılığıyla yüreklerimize dökülür. O bize Tanrı'yı sevmeyi ve O'na inanmayı öğretir. Kutsal Ruh, bu yolla insanların yüreğinde iman yaratır.

5:9 Böylece şimdi O'nun kanıyla aklandığımıza göre, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir. 10 Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir. 11 Yalnız bu kadar da değil, bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz.

Adem aracılığıyla Ölüm, Mesih aracılığıyla Yaşam (Romalılar 5:12-20)

5:12 Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi. 13 Kutsal Yasa'dan önce de dünyada günah vardı; ama yasa olmayınca günahın hesabı tutulmaz. 14 Oysa ölüm Adem'den Musa'ya dek, gelecek Kişi'nin örneği olan Adem'in suçuna benzer bir günah işlememiş olanlar üzerinde de egemendi.

Adem ve Havva, Aden Bahçesi'nde yasak meyveyi yedikleri zaman günah işlediler. Günahın sonucu ölümdür. Adem'in günahı dünyaya ölüm getirdi. Bütün insanlar ölür, çünkü hepsi günahkardır. Günahın sadece kötü şeyler yapmak olmadığının, ama aynı zamanda bir durum olduğunun farkına varmak önemlidir. Günahkarlık, günahlı ebeveynlerimizden miras aldığımız bir şeydir. Mezmur yazarı şöyle der: "Nitekim suç içinde doğdum ben, Günah içinde annem bana hamile kaldı" (Mezmur 51:5).

Adem'in yaptığı şey tüm insanları etkiledi. Bu açıdan, Adem ve "gelecek Olan" yani İsa arasında bir paralellik vardır. İki durumda da, yaptıkları şey tüm dünyayı etkiledi.

5:15 Ne var ki, Tanrı'nın armağanı Adem'in suçu gibi değildir. Çünkü bir kişinin suçu yüzünden birçokları öldüyse, Tanrı'nın lütfu ve bir tek adamın, yani İsa Mesih'in lütfuyla verilen bağış birçokları yararına daha da çoğaldı. 16 Tanrı'nın bağışı o tek adamın günahının sonucu gibi değildir. Tek suçtan sonra verilen yargı mahkûmiyet getirdi; oysa birçok suçtan sonra verilen armağan aklanmayı sağladı.

Bir açıdan, Adem ve Mesih'in yaptıkları benzerlik gösteriyordu. Her ikisinin yaptığı da tüm dünyayı etkiledi. Ama İsa'nın yaptığı şey çok farklıydı. Adem'in yaptığı herkese ölüm getirdi. İsa'nın yaptığıysa, herkese çok değerli bir armağan getirdi. Bu armağan, bizi Tanrı'nın gözünde makbul kılan günahlarımızın bağışlanması ve aklanmaydı.

5:17 Çünkü ölüm bir tek adamın suçu yüzünden o tek adam aracılığıyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanların bir tek adam, yani İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenlik sürecekleri çok daha kesindir. 18 İşte, tek bir suçun bütün insanların mahkûmiyetine yol açtığı gibi, bir doğruluk eylemi de bütün insanlara yaşam veren aklanmayı sağladı. 19 Çünkü bir adamın sözdinlemezliği yüzünden nasıl birçoğu günahkâr kılındıysa, bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır."

Adem'in yaptığı dünyaya ölüm getirdi. Mesih'in yaptığı yaşam getirdi. Kusursuz hayatı ve günahsız ölümüyle, günahkarları Tanrı'yla barıştıran aklanmayı kazandı. Bu aklanma her imanlı hazırdır. Pavlus bunu, "Tanrı'nın bol lütfunun bağışı (Tanrı lütfunun zengin sağlayışı)" olarak adlandırır.

Ama Pavlus'un cümlesinin tamamını dikkatle okumalıyız: "Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanların bir tek adam, yani İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenlik sürecekleri çok daha kesindir" Tanrı'nın lütfuyla, Mesih'teki aklanma dünyadaki her günahkar için hazırdır. Ama bazıları bunu bir armağan (lütufla) olarak kabul edemeyecek kadar kibirlidir. Tanrı'nın gözünde aklanmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığı gerçeğini bir türlü kabullenemezler. Bu aklanmayı bir şekilde kazanabilecek bir şey yapabileceklerini düşünürler. Mesih'in onlar için yapmış olduğu şeye karşı iman ve güvenleri olmadığından imansızdırlar. Böyle insanlar, Tanrı'nın lütufla dolu kurtuluş armağanını, yanı başlarında hazır beklediği halde kabul etmezler.

5:20 Kutsal Yasa suç çoğalsın diye araya girdi; ama günahın çoğaldığı yerde Tanrı'nın lütfu daha da çoğaldı. 21 Öyle ki, günah nasıl ölüm yoluyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın lütfu da Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla sonsuz yaşam vermek üzere doğrulukla egemenlik sürsün.

Tanrı'nın Yasası bize günahımızı gösterir ve bizi ölüme mahkûm eder. Ama Tanrı'nın lütfu (armağanı) Yasa'dan daha güçlüdür. Tanrı'nın lütfu, Mesih'in bizim için yaptıklarının güvencesidir. O'nun aklanma armağanı bizi kurtarır. Daha önce günah bize egemendi. Şimdi Tanrı'nın lütfu altındayız. Yaşamımızdaki bu değişimi göstermek isteyeceğiz. Önümüzdeki üç bölümde Pavlus, Tanrı'nın lütfunun bir Hristiyan'ın yaşamını ve davranışlarını nasıl değiştirdiğinden bahseder.

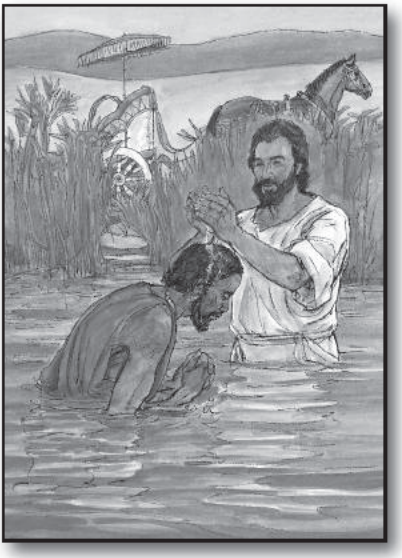

İMANLA AKLANMA

BÖLÜM 4
Mesih'te Yeni Yaşam

Romalılar 6:1-8:39

İmanla Aklanma:
Romalılar Mektubu Hakkında Çalışma Notları

BÖLÜM 4
Mesih'te Yeni Yaşam

Günahtan Özgür Olmak (6:1-14)

6:1 Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam
mı edelim? 2 Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık
nasıl günah içinde yaşarız? 3 Mesih İsa'ya vaftiz edildiğimizde, hepimizin
O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmez misiniz? 4 Baba'nın yüceliği
sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürmek
üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük. 5 Eğer O'nunkine
benzer bir ölümde O'nunla birleştiysek, O'nunkine benzer bir dirilişte de
O'nunla birleşeceğiz. 6 Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı
varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le
birlikte çarmıha gerildiğini biliriz. 7 Çünkü ölmüş kişi günahtan özgür
kılınmıştır. 8 Mesih'le birlikte ölmüşsek, O'nunla birlikte yaşayacağımıza
da inanıyoruz.

Kutsal Kitap bize tüm insanların günahlı doğduğunu söyler. Ve günahlı insanlar yaşamları boyunca her gün yaptıkları kötü şeylerle günahlarına yeni günahlar ekler. Tanrı tüm bu günahlardan dolayı günahkarı sonsuz ölümle cezalandırmalıdır. Ama Tanrı engin sevgisiyle, günahkarın yerini alması için Oğlu'nu, İsa Mesih'i gönderdi.

Tanrı, çarmıhta bizim yerimize İsa'yı cezalandırdı. Günahlarımız artık bağışlanmıştır. Bağışlanmamız için İsa'nın ödediği bedeli ve sevgi dolu Tanrımız'ın günahtan ne kadar nefret ettiğini anladığımızda, hâlâ günah işlemeye devam mı edeceğiz? Pavlus bu soruyu kesin bir dille cevaplar: "Asla!"

Günah dürtüsüne kendi başımıza asla karşı koyamayız. Ama lütufkar Tanrı bize yardımın güçlü kaynağını sağlamıştır. Bizi vaftiz armağanıyla Mesih'le birleştirmiştir. 4-8. ayetleri tekrar okuyun ve Pavlus'un "ile" ifadesini altı

kez kullandığına dikkat edin. Vaftizimiz ile Mesih ile birleştik.

Vaftiz bir 'sakrament'tir, yani Tanrı'nın buyurduğu kutsal bir eylemdir; aracılığı ile bizi kutsayacağını vaat eder. Tanrı, vaadini maddi bir öğenin içine yerleştirir (vaftizde bunun için suyu kullanır). Vaftiz aracılığıyla Kutsal Ruh, vaftiz edilen kişide imanı etkin hale getirir ve onun günahlarını bağışlar. Bu, vaftiz edilen kişiyi Tanrı'nın çocuğu yapar. Onu Mesih'le birleştirir. Vaftizde imanlı kişi, Mesih'le birlikte ölmüştür; Mesih'le birlikte gömülmüştür. Pavlus şöyle der: "Çünkü ölmüş kişi günahtan özgür kılınmıştır. Mesih'le birlikte ölmüşsek, O'nunla birlikte yaşayacağımıza da inanıyoruz."

6:9 Çünkü Mesih'in ölümden dirilmiş olduğunu ve bir daha ölmeyeceğini, ölümün artık O'nun üzerinde egemenlik sürmeyeceğini biliyoruz. 10 O'nun ölümü günaha karşılık ilk ve son ölüm olmuştur. Sürmekte olduğu yaşamı ise Tanrı için sürmektedir. 11 Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın. 12 Bu nedenle bedenin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin. 13 Bedeninizin üyelerini haksızlığa araç ederek günaha sunmayın. Ölümden dirilenler gibi kendinizi Tanrı'ya adayın; bedeninizin üyelerini doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunun. 14 Günah size egemen olmayacaktır…

Pavlus Mesih'in yalnızca günah için ölmediğini, aynı zamanda günaha da öldüğünü söyler. Günaha ölmüş olmak, günahın o kişi üzerinde gücü olmaması anlamına gelir. Günahla ilgili olarak, İsa günaha öldü. Günahın O'nun üzerinde hiçbir hükmü yoktur. Yaşamla ilgili olarak, İsa artık Tanrı için yaşamaktadır. İsa'nın yaşamında artık günahın değil, Tanrı'nın isteğinin hükmü vardır.

Vaftizde Mesih'in ölümüyle ve aynı zamanda dirilişiyle de birleşiriz. Pavlus burada bir paralellik kurar: "Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın."

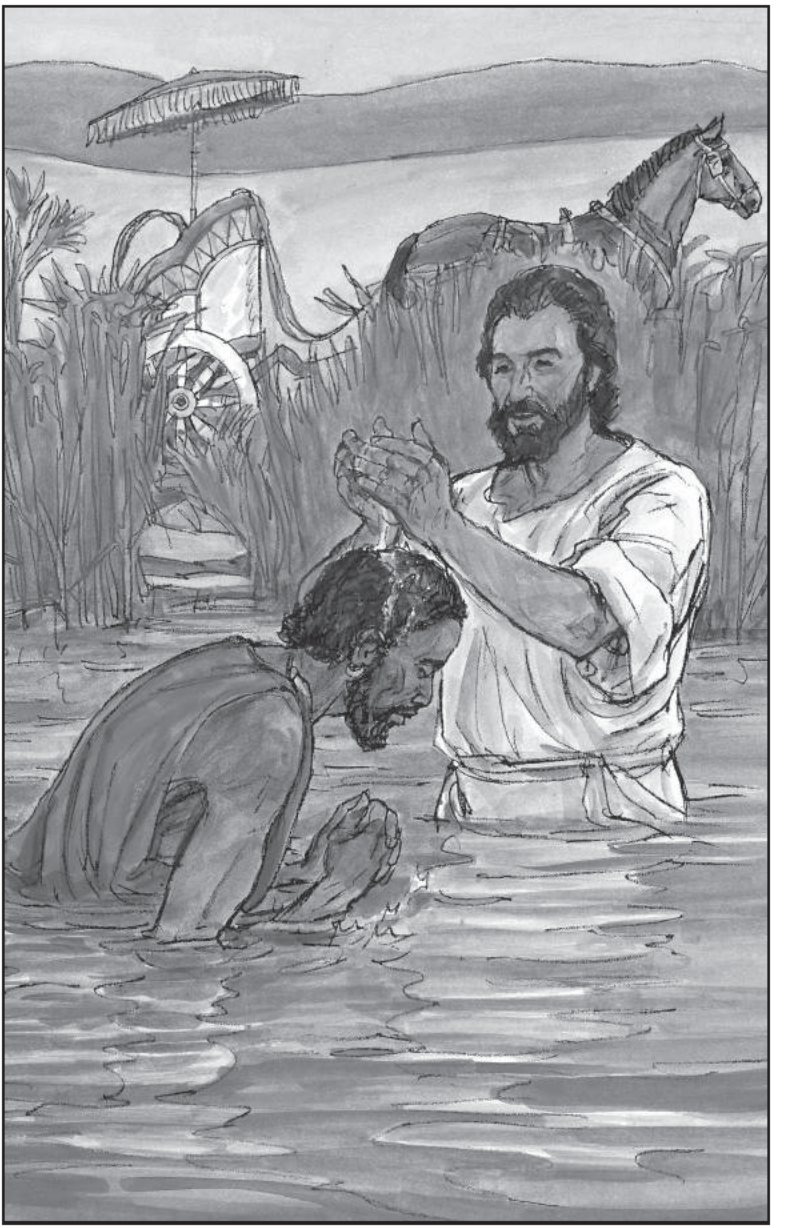

Filipus Etiyopyalı saray memurunu vaftiz eder

Günahlarımızın İsa'ya yüklediği acıyı ve sıkıntıyı biliriz. Bu bedeli ödemek, O'nun yaşamına mal olur. Bu günahları tekrarlamak istemeyiz. Öyleyse, günahın bedeninizde egemenlik sürmesine izin vermeyin. Havari bazı genel uyarılarda bulunur. Önce, kötü düşüncelere karşı uyarır: "Günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin." Sonra kötü eylemlere karşı uyarır: "Bedeninizin üyelerini haksızlığa araç ederek günaha sunmayın."

İnsanların yaptığı birçok kötü şey vardır. Tanrı'nın çocuğu kendini bunlardan uzak tutmalıdır. Ama vaftiz olmuş Tanrı'nın çocuğu, yeni yaşamında sadece kötü şeyler yapmamaya odaklanmaz, Tanrı'yı hoşnut eden şeyleri yapmayı da arzular.

Yasadan Özgür Olmak (Romalılar 6:14-7:6)

6:14 … Çünkü Kutsal Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfu altındasınız. 15 Öyleyse ne diyelim? Yasa'nın yönetimi altında değil de, Tanrı'nın lütfu altında olduğumuz için günah mı işleyelim? Kesinlikle hayır! 16 Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın ya da doğruluğa götüren söz dinlerliğin kölelerisiniz. 17 Ama şükürler olsun Tanrı'ya! Eskiden günahın köleleri olan sizler, adandığınız öğretinin özüne yürekten bağlandınız. 18 Günahtan özgür kılınarak doğruluğun köleleri oldunuz.

Tanrı adil ve kutsaldır. Yarattıkları için her türlü yasayı koymaya hakkı vardır. Haklı olarak insanlardan buna uymalarını ister. İnsanlar Tanrı'yı hoşnut eden şeyleri yapabilselerdi, Tanrı'nın gözünde kendi erdemleriyle kabul edileceklerdi. Ancak tüm insanlar günahlıdır. Tanrı'yı hoşnut eden şeyleri yapmazlar. Yaptıklarıyla Tanrı'nın önünde haklı çıkamazlar. Tanrı'nın yasasını yerine getirerek kurtulamazlar.

Tanrı için, insanların Tanrı'nın gözünde aklanmasının tek yolu, bu aklanmayı onlara armağan olarak vermektir. Ve

Tanrı da bunu yaptı. Baba Tanrı, Oğlu İsa'yı dünyaya gönderdi. Oğul kusursuz bir yaşam sürdürerek aklanmayı bizim için kazandı. Bizim için günahların bağışlanmasını elde edebilmek uğruna, suçsuz olarak çarmıhta öldü. Ve şimdi Tanrı bize bu bereketleri "lütufla" bir armağan olarak verir.

Tanrı'nın bu muhteşem armağanına, lütfuna müteşekkir olan bağışlanmış günahkar, bu minnettarlıkla artık günaha karşı savaşmaya başlayacak; yeni bir yaşam sürmeyi ve Tanrı'yı hoşnut eden şeyler yapmayı isteyecektir. Bunu yapacak olmasının nedeni lütufla "yönetilmesidir."

Pavlus Romalılar'a, artık Tanrı'nın isteğini şeyleri yapmak için "özgür" olduklarını söyler. Daha önce durum farklıydı. Yasa'nın yönetimi altındayken Tanrı'yı hoşnut edemiyor ve Tanrı'nın buyruklarını çiğneyerek O'nu öfkelendiriyorlardı. "Eskiden günahın köleleri olan sizler" diye yazar havari ve şöyle devam eder: "Adandığınız öğretinin özüne yürekten bağlandınız."

Şu anda incelediğimiz metin aslında şöyle başlar: "Yasa'nın yönetimi altında değilsiniz. Tanrı'nın lütfu sizi özgür kıldı." Bu büyük değişim nasıl oldu? Bu konuda daha önce yazarın bize verdiği cevapta, bunun vaftiz yoluyla Mesih'le birleşerek olduğunu zaten duymuştuk. Şimdi bu cevap bir adım daha ilerler. Kutsal Ruh insanları imana getirmek için vaftizi nasıl kullanıyorsa, Kutsal Kitap'ın Müjde mesajını da aynı şekilde kullanır. Pavlus Romalılar'a hatırlatır: "Şükürler olsun Tanrı'ya! …adandığınız öğretinin özüne yürekten bağlandınız."

Pavlus'un henüz Roma'ya gitmediğini unutmayın. Ama bu mektubun okuyucuları bir şekilde Hristiyan vaizler veya öğretmenler tarafından kendilerine ulaştırılan Müjde mesajını duymuşlardır. Romalılar, Tanrı'nın onlara olan sevgisinin mesajını duydular ve o mesaja inandılar. Kelam onların yüreklerinde imanı harekete geçirmiştir. Tanrı'nın gözünde aklanmış ve bağışlanmış günahkarlar olarak, artık yeni iman yaşamlarında O'na hizmet etmeyi isteyeceklerdir.

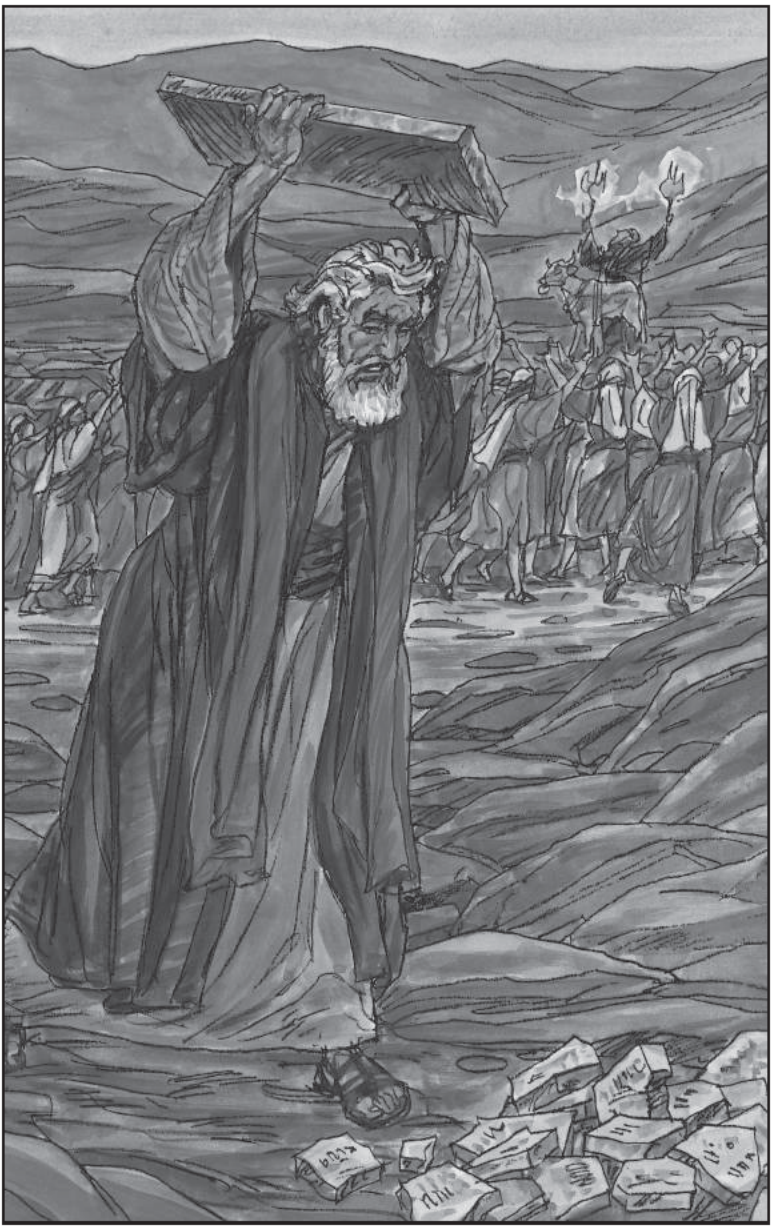

Musa On Emir levhalarını parçalar

Bir Kölelik Tasviri

Kölelik, Pavlus'un Romalılara mektup yazdığı zamanda çok yaygındı. Savaşta yenilen tarafta olan birçok insan savaş esiri olarak alınırlardı. Bu şekilde özgürlüklerini yitirirlerdi. Köle olarak satılır ve bir efendi tarafından sahiplenilirlerdi. Bir köle kendi başına karar alamazdı. Efendisi tarafından yönetilirdi.

Pavlus okuyucularından yaşamlarına bakmalarını ve kontrolün kimde olduğunu görmelerini istiyor. Onları kontrol eden günah mı, yoksa Mesih'teki yeni yaşamları mı?

19 Doğanızın güçsüzlüğü yüzünden insan ölçülerine göre konuşuyorum. Bedeninizin üyelerini ahlaksızlığa ve kötülük yapmak üzere kötülüğe nasıl köle olarak sundunuzsa, şimdi de bu üyelerinizi kutsal olmak üzere doğruluğa köle olarak sunun. 20 Sizler günahın kölesiyken doğruluktan özgürdünüz. 21 Şimdi utandığınız şeylerden o zaman ne kazancınız oldu? Onların sonucu ölümdür. 22 Ama şimdi günahtan özgür kılınıp Tanrı'nın kulları olduğunuza göre, kazancınız kutsallaşma ve bunun sonucu olan sonsuz yaşamdır. 23 Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır.

Pavlus bir önceki paragrafı şu ifadelerle kapatmıştı: "Ama şükürler olsun Tanrı'ya! Eskiden günahın köleleri olan sizler, adandığınız öğretinin özüne yürekten bağlandınız. Günahtan özgür kılınarak doğruluğun köleleri oldunuz."

Pavlus, bir efendinin boyunduruğu altında olan insanın durumunu tanımlamak için kölelik resmini kullanır. Bütün insanlar günah içinde gebe kalınmış bir şekilde doğar. Günahın kontrolü altındadırlar. Romalılar da aynı durumdaydılar. "Sizler günahın kölesiyken doğruluktan özgürdünüz." Bu, kötü bir durumdu çünkü yalnızca ölüme götürürdü.

Ama iyi haber şudur: "Ama şimdi günahtan özgür kılındınız" (22. ayet). Bu, tamamen Tanrı'nın işidir. İsa günahlarımızın bedelini ödemek için öldü. Kutsal Ruh,

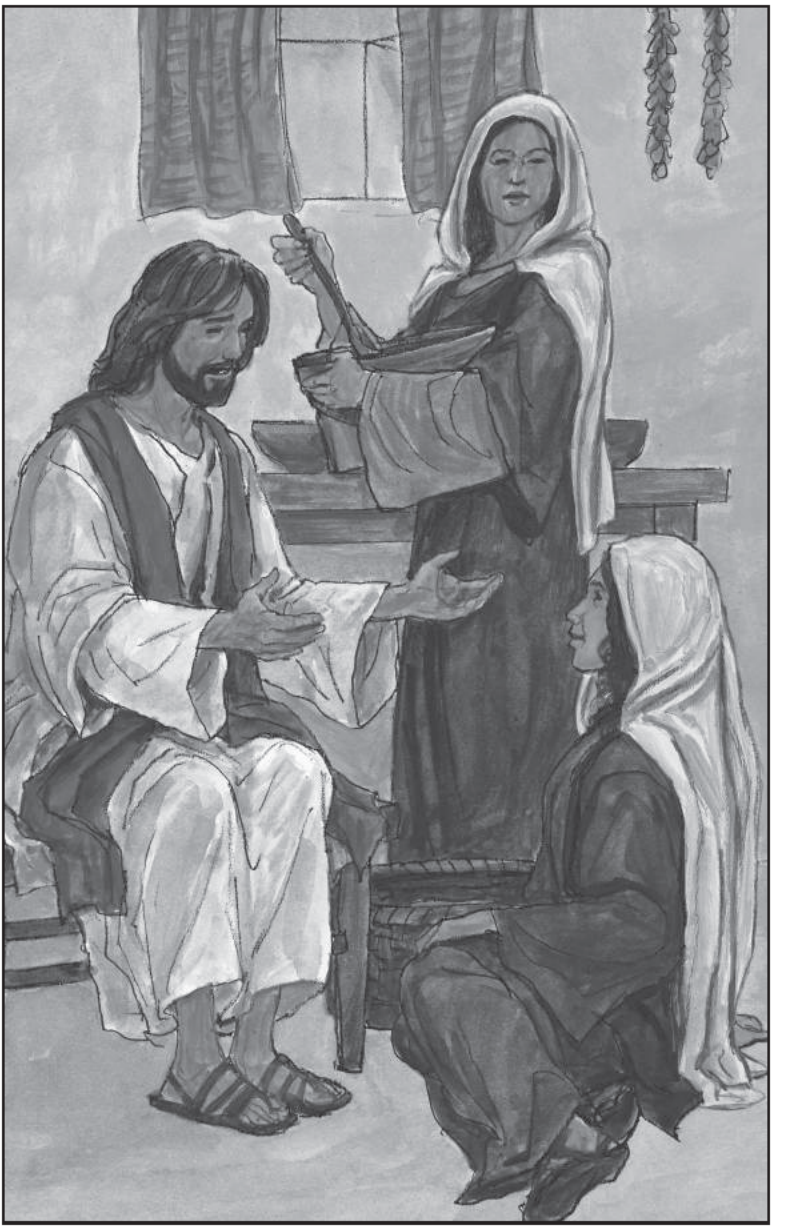

Meryem Tanrı'nın Sözü'nü dinliyor

İsa'nın bizim yerimize ödediği bedeli, Tanrı'nın kabul ettiğine inanmamız için gerekli olan imanı bize verir. Tanrı bizi bu şekilde kefaretle kurtarmıştır (geri satın almıştır). Artık bizim sahibimizdir (Efendimiz'dir). Bize rehberlik eden ve yöneten Tanrı olduğundan, Pavlus Tanrı'nın köleleri olduğumuzu söyleyebilir.

Tanrı'dan gelen böyle bir rehberlik ve yönlendirme yük teşkil etmez. Kutsal bir yaşam sürmek, Tanrı'ya şükür, zaten imanlının yapmak istediği şeydir. Dahası, bunun kutsanmış sonuçları vardır. Günahın kontrolünde yaşamak ölüme götürürken, Tanrı'nın köleleri olmak "kutsal yaşama götürür. Ve nihai sonuç, sonsuz yaşamdır." Sonsuz yaşamın "Rabbimiz İsa Mesih'in yaptığı işten dolayı" mümkün olan bir armağan olduğunu, havari bize bir kez daha hatırlatır.

Bir Evlilik Yasaları Tasviri

Havari Pavlus iyi bir öğretmendir. İyi bilinmeyen şeyleri açıklamak için iyi bilinen şeyleri kullanır. Önceki bölümde, birinin başkasının kontrolü altında olmasının anlamını açıkladı. Bir bakıma bu, bir köle olmaya benzer. Bir insan günahın kontrolü altında olabilir ve kötü bir yaşam sürebilir veya Mesih'in kontrolü altında olabilir ve yeni bir yaşam sürebilir. Günahın kontrolü altında olmak istemediğimiz açıktır.

Sonraki ayetlerde de Pavlus insanı kontrol eden başka bir şeyi tanıtır. "Kutsal Yasa" olarak adlandırdığı şey budur. Bunlar Tanrı'nın insanlardan haklı olarak beklediği şeylerdir. Bunları On Emir olarak adlandırabiliriz. Bunların üzerimizde ne tür bir kontrolü olabilir? Pavlus bunu başka bir tasvirle açıklar. Bu defa, okuyucularının kesinlikle bildiği evlilik yasalarını kullanır.

7:1 Bilmez misiniz ki, ey kardeşler -Kutsal Yasa'yı bilenlere söylüyorum- Yasa insana ancak yaşadığı sürece egemendir? 2 Örneğin, evli kadın, kocası yaşadıkça yasayla ona bağlıdır; kocası ölürse, onu kocasına bağlayan yasadan özgür olur. 3 Buna göre kadın, kocası yaşarken başka bir erkekle ilişki kurarsa, zina etmiş sayılır. Ama kocası ölürse, kadın yasadan özgür olur. Şöyle ki, başka bir erkeğe varırsa, zina etmiş olmaz.

Bu ayetlerde, Pavlus okuyucularının bildiğini beklediği şeyleri ifade ediyor. Evlilik kuralları insanlar yaşadığı sürece onları kontrol eder. Evlilik kuralları eşlerden biri öldüğünde uygulanamaz hale gelir. Örneğin evli bir kadın, kocası hayattayken başka bir adamla evlenirse, evlilik yasası kadını zinayla suçlar. Ama eğer kocası ölmüşse, bu yasadan özgürdür. Bir dul olarak tekrar evlenme özgürlüğü vardır. Burada dikkat etmemiz gereken esas nokta, ölümün işleri değiştirdiğidir. Ölüm insanları yasanın kontrolünden özgür kılar.

7:4 Aynı şekilde kardeşlerim, siz de bir başkasına -ölümden dirilmiş olan Mesih'e- varmak üzere Mesih'in bedeni aracılığıyla Kutsal Yasa karşısında öldünüz. Bu da Tanrı'nın hizmetinde verimli olmamız içindir. 5 Çünkü biz benliğin denetimindeyken, Yasa'nın kışkırttığı günah tutkuları bedenimizin üyelerinde etkindi. Bunun sonucu olarak ölüme götüren meyveler verdik. 6 Şimdiyse biz, daha önce tutsağı olduğumuz Yasa karşısında öldüğümüz için Yasa'dan özgür kılındık. Öyle ki, yazılı yasanın eski yolunda değil, Ruh'un yeni yolunda kulluk edelim.

Ölüm insanları yasanın kontrolünden özgür kılar. Dördüncü ayette, Pavlus bu gerçeği Tanrı'nın kurtuluş planına uyarlar. "Mesih'in bedeni aracılığıyla Kutsal Yasa karşısında öldünüz." Mesih İsa, Tanrı'nın Oğlu, kutsal olan, Tanrı'nın Yasası'nın talep ettiği kusursuz yaşamı sürmek için gökten indi. Mesih'in eksiksiz olarak yerine getirdiği yasa, artık O'ndan bir şey talep edemezdi. Yasa'nın artık Mesih üzerinde artık hükmü yoktu. İsa'nın Yasa karşısında ölü olduğu söylenebilirdi.

Pavlus, vaftiz aracılığıyla Mesih'in ölümüyle birleştiğimizi daha önce söylemişti. Biz de O'nunla birlikte Yasa karşısında ölüyüz. Artık Yasa'yla "evli" değiliz. Şimdi yeni bir birlik (birleşme) mümkündür. Mesih'e ait olmak için artık özgürüz. Aslında, Kutsal Kitap sıklıkla imanlılardan, kiliseden, Mesih'in "gelini" olarak bahseder.

Yasa'nın kontrolü altında günahlı doğamız kötü şeyler yapıyordu. Yasa'nın talepleri, insanları kışkırtıp isyan etmelerine neden oluyordu. Pavlus bu yüzden şöyle diyebilmektedir: "Yasa'nın kışkırttığı günah tutkuları bedenimizin üyelerinde etkindi."

Ama Mesih'le birlikte ölmek bu durumu değiştirdi. Havari şöyle yazar: "Şimdiyse biz, daha önce tutsağı olduğumuz Yasa karşısında öldüğümüz için Yasa'dan özgür kılındık. Öyle ki, yazılı Yasa'nın eski yolunda değil, Ruh'un yeni yolunda kulluk edelim."

"Yazılı Yasa'nın eski yolu" bizden taleplerde bulundu. Bize şöyle dedi: "Şunları, bunları yapmalısın. O zaman Tanrı'nın gözünde aklanırsın." Ruh'un yeni yoluysa şöyle der: "Mesih senin için her şeyi yaptı. Tanrı kendi doğruluğunu sana karşılıksız bir armağan olarak veriyor." Kurtuluş lütuf iledir, Yasa'nın işleriyle değil.

Yasa'nın Yararlı Amacı

7:7 Öyleyse ne diyelim? Kutsal Yasa günah mı oldu? Kesinlikle hayır! Ama Yasa olmasaydı, günahın ne olduğunu bilemezdim. Yasa, 'Göz dikmeyeceksin' demeseydi, başkasının malına göz dikmenin ne olduğunu bilemezdim. 8 Ne var ki günah, bu buyruğun verdiği fırsatla içimde her türlü açgözlülüğü üretti. Çünkü Kutsal Yasa olmadıkça günah ölüdür. 9-10 Bir zamanlar, Yasa'nın bilincinde değilken diriydim. Ama buyruğun bilincine vardığımda günah dirildi, bense öldüm. Buyruk da bana yaşam getireceğine, ölüm getirdi. 11 Çünkü günah buyruğun verdiği fırsatla beni aldattı, buyruk aracılığıyla beni öldürdü. 12 İşte böyle, Yasa gerçekten kutsaldır. Buyruk da kutsal, doğru ve iyidir. 13 Öyleyse, iyi

olan bana ölüm mü getirdi? Kesinlikle hayır! Ama günah, günah olarak tanınsın diye, iyi olanın aracılığıyla bana ölüm getiriyordu. Öyle ki, buyruk aracılığıyla günahın ne denli günahlı olduğu anlaşılsın.

Pavlus, imanlının Yasa'nın kontrolünden özgürleşmesinin iyi olduğunu defalarca söyledi. Peki bu, Yasa'nın kendisinin kötü olduğu anlamına mı gelir? Pavlus bunu "Kesinlikle hayır!" diye cevaplar. Pavlus burada "Yasa" ifadesinin kullanırken aklımıza On Emir gelmelidir. "Göz dikmeyi" (başkalarının yoksullaşmasını istemek) yasaklayan, dokuzuncu ve onuncu emirlere atıfta bulunur (Mısır'dan Çıkış 20:17).

Pavlus, eğer yasa belirtmeseydi, göz dikmenin yanlış olduğunu bilemeyeceğini itiraf eder. Dokuzuncu ayette şöyle der: "Bir zamanlar, Yasa'nın bilincinde değilken diriydim. Ama buyruğun bilincine vardığımda günah dirildi, bense öldüm." Pavlus ilkin Tanrı'yla arasında bir sorun olduğunun farkında değildi. "Diri" olduğunu düşünüyordu. Ama sonra buyruğun göz dikmeyi yasakladığını anladı. Artık göz dikmenin yanlış bir şey olduğunu bilmesine karşın, hâlâ komşusuna ait olan şeyleri arzuluyordu. Bu da günahtı. Günah onu adil ve kutsal Tanrı'nın önünde ölüme mahkum etti.

Pavlus 9. ve 10. Emirleri örnek olarak gösterdi, ama bunun için On Emir'in herhangi birini kullanabilirdi. On Emir'in hepsi iyidir. Değerli şeyleri korurlar. Beşinci Emir insan yaşamını korur. Altıncı Emir evliliği korur. Yedinci Emir insanların mal varlığını korur. Tanrı'nın Buyrukları ("yasa") iyidir. Ama bu bizi Pavlus'un sorduğu soruya getirir: "Öyleyse, iyi olan bana ölüm mü getirdi?" Ve cevaplar: "Kesinlikle hayır!"

Yasa hangi yararlı amaca hizmet etti? Pavlus bu amacı şöyle açıklar: "Ama günah, günah olarak tanınsın diye…" Tanrı'nın Yasası insanlara, Tanrı'nın onlardan beklentisini anlatır. Tanrı'nın buyruklarına karşı olan bir şey

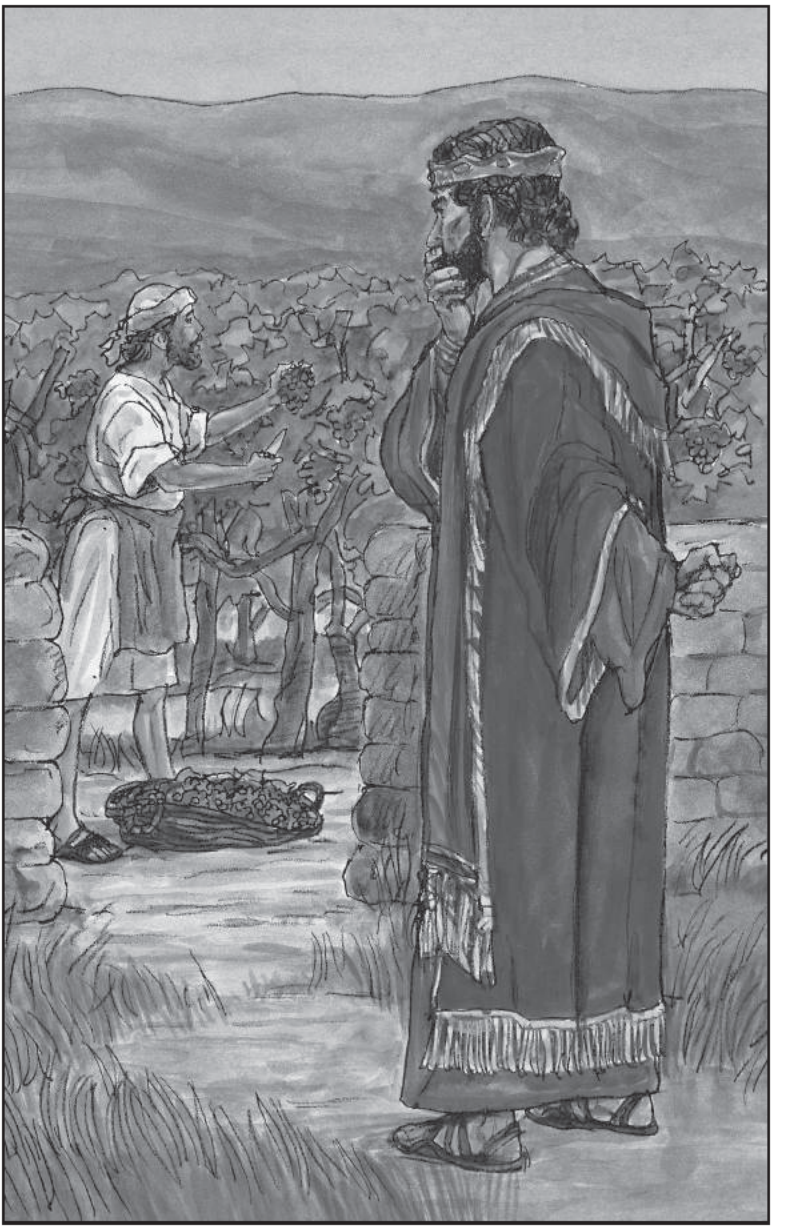

Kral Ahav Navot'un bağına göz diker

yaptıklarında, eylemlerinin yanlış olduğunun farkına varırlar. Günah işliyorlardır ve ölümü hak ediyorlardır.

Tanrı'nın insandan beklediği davranışla, kendi davranışını karşılaştıran Pavlus, ne kadar kötü biri olduğunu anlayabildi. Yasa aracılığıyla günah tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Yasa'nın gereklerini yerine getirerek kendini kurtaramayacağı açıkça gözler önüne serildi. Yasa Pavlus'a günahını ve günahtan kurtulmak için bir Kurtarıcı'ya ihtiyacı olduğunu gösterdi.

Günahla Mücadele

7:14 Yasa'nın ruhsal olduğunu biliriz. Bense benliğin denetimindeyim, köle gibi günaha satılmışım. 15 Ne yaptığımı anlamıyorum. Çünkü istediğimi yapmıyorum; nefret ettiğim ne ise, onu yapıyorum. 16 Ama istemediğimi yaparsam, Yasa'nın iyi olduğunu kabul etmiş olurum. 17 Öyleyse bunu artık ben değil, içimde yaşayan günah yapıyor. 18 İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum. İçimde iyiyi yapmaya istek var, ama güç yok. 19 İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum. 20 İstemediğimi yapıyorsam, bunu yapan artık ben değil, içimde yaşayan günahtır.

Buyruklar Tanrı'nın bizden beklediklerini anlatır. Bunlar iyi ve kutsaldır. Ancak insanlar kutsal değildir. Buyruklara uymazlar. Pavlus gibi, günahın kölesidirler. Havariyle birlikte şöyle demelidirler: "İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum. İçimde iyiyi yapmaya istek var, ama güç yok." Ve onunla birlikte biz de itiraf etmeliyiz: "İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum."

Günahla olan bu mücadele neden hiç bitmiyor? Çünkü Mesih'e olan iman vasıtasıyla Tanrı'nın çocuğu olan imanlının doğası hâlâ günahlıdır. Bu günahlı doğa her gün kontrolü ele geçirmeye çalışır.

7:21 Bundan şu kuralı çıkarıyorum: Ben iyi olanı yapmak isterken, karşımda hep kötülük vardır. 22 İç varlığımda Tanrı'nın Yasası'ndan zevk alıyorum. 23 Ama bedenimin üyelerinde bambaşka bir yasa görüyorum. Bu da aklımın onayladığı yasaya karşı savaşıyor ve beni bedenimin üyelerindeki günah yasasına tutsak ediyor. 24 Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak? 25 Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun! Sonuç olarak ben aklımla Tanrı'nın Yasası'na, ama benliğimle günahın yasasına kulluk ediyorum."

Geri dönüp 21-23. ayetleri tekrar okuyun. Vurgulanan sözcüklere dikkat edin. Pavlus "yasa" kelimesini [Grekçe orijinal metinde] 6 kez kullanır.[1] Sorun şu ki, burada her bir yasa sözcüğü farklı anlamda kullanılmıştır. Şimdi bu sözcüklerin yerine onları açıklayan başka sözcükler koyarak anlamı netleştirelim.

22 İç varlığımda Tanrı'nın yasasından (buyruklarından) zevk alıyorum. 23 Ama bedenimin üyelerinde bambaşka bir (güç) görüyorum. Bu da aklımın onayladığı (hükmeden güce) karşı savaşıyor ve beni bedenimin üyelerindeki günah (kontrolüne) tutsak ediyor.

Pavlus'un burada genellikle imanlının "eski Adem" ve "yeni insan" olarak adlandırılan durumundan bahsediyor. Tüm insanlar, günaha düşen Adem'den günahlı bir doğa miras edinmişlerdir. Bu kötü doğa, bu eski Adem, her gün Tanrı'ya isyan eder ve O'nun buyruklarını çiğner.

Müjde aracılığıyla Kutsal Ruh günahkarın yüreğinde imanı harekete geçirdiğinde, imanlı bambaşka biri olur. Artık "yeni insan" olmuştur. Bu yeni insan minnettarlığının bir göstergesi olarak Tanrı'nın istediklerini yapmayı arzular. Yüreğinin derinliklerinde Tanrı'nın yasasından zevk alır.

---

1 21O zaman ben şu **yasa**yı bulurum ki, doğru olanı yapmak istediğimde, bende kötülük hazırdır. 22Çünkü iç adama göre Tanrı'nın **Yasa**sı'nda zevk bulurum; 23Ama ben bedenimin üyelerinde başka bir **yasa** görüyorum: fikrimin **yasa**sına karşı savaşan, günah **yasa**sına beni tutsak kılan ve [beden] üyelerimde mevcut olan **yasa**.

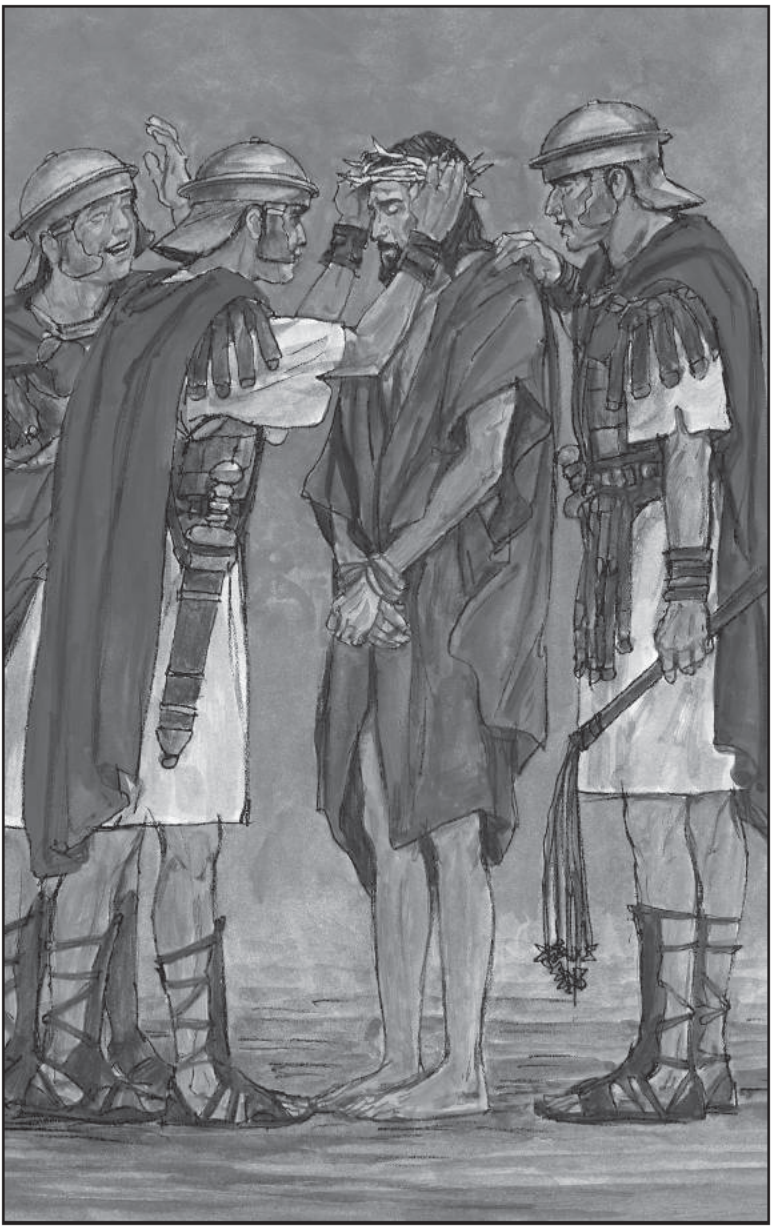

İsa Mesih günahlarımız için acı çeker ve ölür
Askerler İsa Mesih'le alay ettiler

Ama burada bir sorun ortaya çıkar. Pavlus'un yaşamında sahip olmaktan hiç hoşlanmadığı bir davranış biçimine sahiptir. Pavlus'un yeni insanı ne zaman iyi bir şey yapmaya kalksa, diğer güç kendini gösterir. Bu, eski Adem'dir. Eski Adem, imanlıdaki yeni insanı iyi şeyler yapmaktan alıkoymaya çalışır. Bunun ardından kontrolü ele alma mücadelesi başlar.

Her imanlının yaşamında inatçı bir savaş süregider. Ve yeni insan daima kazanmaz. Bunu kendi hayatımızda görebiliriz. İyi olanı yapmak isteriz, yapmayız. Kötü olanı yapmamak isteriz, yapmaya devam ederiz. Bu bizi Pavlus'un söylemini tekrarlamaya götürür: "Ne zavallı insanım!" Ve Pavlus'la birlikte sorarız: "Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?"

Eğer kurtulmak için Yasa'yı yerine getirmemiz gerekseydi, hiç umudumuz olmazdı. Tanrı'nın gözünde aklanamazdık. Ama Tanrı'ya şükürler olsun, doğruluğumuzu kendi çabamızla kazanmak zorunda değiliz. Mesih kusursuz yaşamıyla bunu bizim için gerçekleştirdi. Ve günahsız ölümüyle bizim sıklıkla yaptığımız yanlışın bedelini ödedi. İyi haber şudur: Mesih kendi doğruluğunu bize bir armağan olarak verdi. O'nun doğruluğuyla kuşanmış olarak, Tanrı'ya tam bir kutsal olarak görünürüz.

Kutsal Ruh Hristiyanlar'ın Yaşamlarını Denetler (Romalılar 8:1-17)

8:1 Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur.
2 Çünkü yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı.

Tüm bölümdeki (Romalılar 8:1-17) en önemli sözcük "kontrol (denetim)" sözcüğüdür. 2. ayetteki "yasa" sözcüğünün yerine "kontrol" sözcüğünü koyarsak anlam

daha netleşir: “Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün ‘kontrolünden’ özgür kıldı.”

İmanlının içinde iki gücün etkin olduğunu duymuştuk. Bunlardan biri, doğarken sahip olduğumuz günahlı doğa, “eski Adem”imizdir. O bizi günaha sürüklemek ister. Diğeriyse, “yeni insan”ımızdır, bizi imana getiren Kutsal Ruh’un içimizde yarattığı doğadır. Yeni insan Tanrı’yı hoşnut eden şeyler yapmak ister. Bu iki güç de imanlının içinde etkindir. Aslında birbirleriyle savaş halindedirler, ama Tanrı’nın çocuğunu kontrol eden, Kutsal Ruh’la yönlendirilen yeni insandır.

8:3 İnsan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa'nın yapamadığını Tanrı yaptı. Öz Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderip günahı insan benliğinde yargıladı. 4 Öyle ki, Yasa'nın gereği, benliğe göre değil, Ruh'a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin.

Burada “Yasa” kelimesi genel anlamıyla “buyruk” olarak kullanılmıştır. “Yazılı Yasa,” Sina Dağı’nda taş levhalar üzerine oyulmuş On Emir’i ifade eder. Bu buyruklar günahlı insanların yerine getiremeyeceği talepler içerir. Yasa bu yüzden “zayıf” olarak addedilir. İnsanlar kutsal Tanrı’nın buyruklarını yerine getiremediklerinden kurtulamazlar.

Yasa’nın yapamadığını, bizzat Tanrı bizim için yaptı. İnsan olan bir anneden doğması için Oğlu’nu gönderdi. Gerçek Tanrı olan İsa Mesih, aynı zamanda gerçek insan oldu. Böylece, dünyanın günahlarının bedelinin ödenebilmesi için gerekli olan kurban sunusu olabildi.

Tanrı “günahı, Oğlu’nun insan bedeninde yargıladı.” Mesih’in ölümüyle bedeli ödenen günahın yanında, artık itiraf edilen her günah için bağışlanma vardır. Kutsal Ruh insanları imana getirir. İnsanlar bu imanla, Mesih’in kendileri için kazandığı bağışlanmayı kabul ederler. Günahların

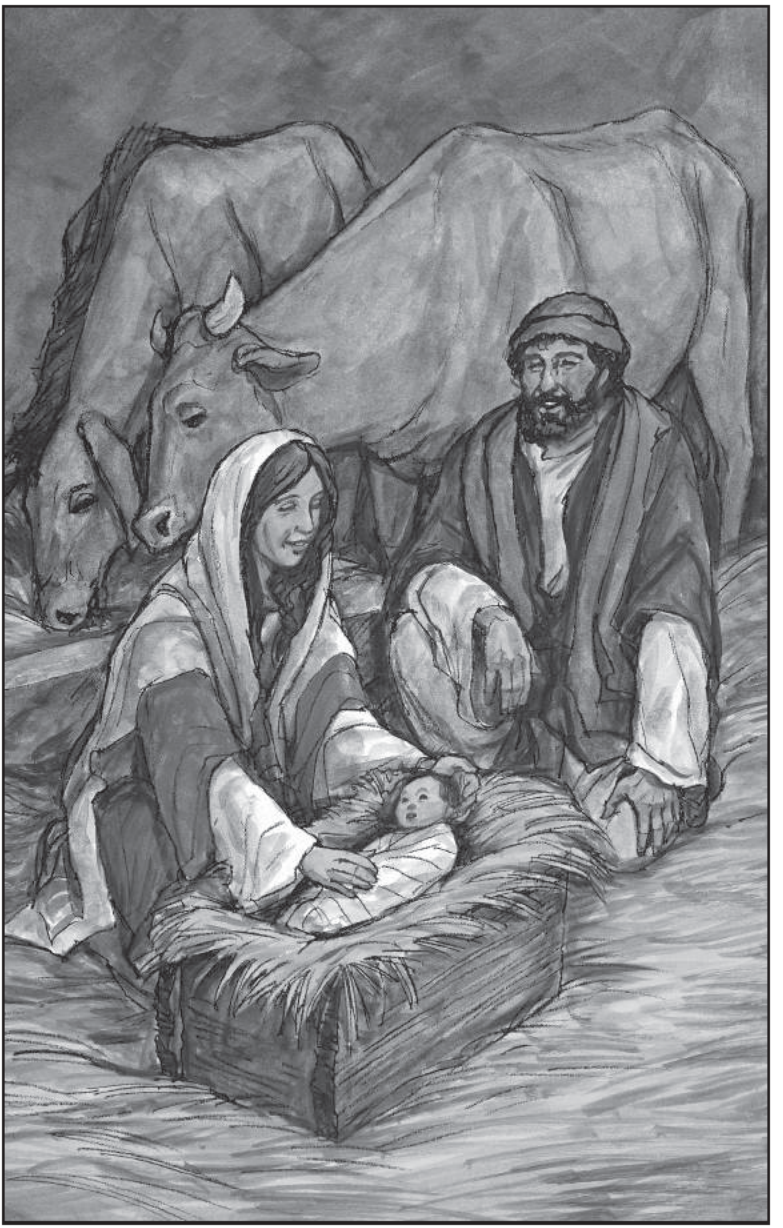

Mesih İsa'nın doğumu

bağışlandığı yerde, Tanrı'yla barış ve gökteki sonsuz yaşam için tam bir umut vardır.

Böylesine paha biçilmez bir armağanın minnettarlığıyla, imanlılar şimdi Tanrı'ya teşekkür etmek isterler. Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmek isterler. Bunu kurtuluşlarını kazanmak için yapmazlar. Mesih bunu zaten halletmiştir. Bunu Tanrı'ya şükretmek ve O'nu övmek için yaparlar. Artık günahlı doğalarının değil, Kutsal Ruh'un denetimindedirler.

Bu ayetlerde "kontrol (denetim)" sözcüğü [orijinal Grekçe metinde] dört (4) kez tekrarlanır:

8:5 Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa Ruh'la ilgili işleri düşünürler. 6 Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir. 7 Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de... 8 Benliğin denetiminde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler."

Kutsal Ruh insanları imana getirir ve onlara "yeni insanı" verir. Bu yeni insan doğru seçimler yapma yeteneğine sahiptir. Pavlus okuyucularına doğru seçim yapmaları için acil çağrıda bulunur. Şöyle der: "Günahlı doğanızın denetiminde yaşamayın." Bunu yapmak kötü sonuçlar doğurur: "Benliğe dayanan düşünce (günah yolu) ölüme götürür."

Pavlus okuyucularına şöyle seslenir: "Kutsal Ruh'un denetiminde yaşayın." Bu büyük kutsamalar getirir. Düşüncemiz, Kutsal Ruh'un getirdiği yaşam ve esenliğin kontrolü altındadır. "Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir."

Bu yaşam ve esenlik bize nasıl ulaşır? Pavlus bunun, içimizde yaşayan Kutsal Ruh aracılığıyla olduğunu söyler.

8:9 Ne var ki, Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, benliğin değil, Ruh'un denetimindesiniz. Ama içinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir. 10 Eğer Mesih içinizdeyse, bedeniniz günah yüzünden

ölü olmakla birlikte, aklanmış olduğunuz için ruhunuz diridir. 11 Mesih İsa'yı ölümden dirilten Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden dirilten Tanrı, içinizde yaşayan Ruhu'yla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir.

Bu ayetler bize büyük bir sırrı açar. Kutsal Kitap'ın birçok yerinde tek Tanrı'da üç şahıs (Baba, Oğul ve Kutsal Ruh) olduğu öğretilir. Kutsal Kitap'ın Tanrısı "Üçlübirlik"tir. Bunu matematiksel olarak açıklayamayız, ama imanla inanırız çünkü Tanrı'nın Sözü böyle öğretir.

Havari Pavlus 11. ayette üç ayrı şahıstan bahsederek şöyle yazar: "Mesih İsa'yı ölümden dirilten Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa…" Kutsal Ruh, Baba ve Oğul'la tam bir uyum içinde çalışır. Bu Ruh, imanlılarda yaşar ve onlara ruhsal yaşam verir. Daha önce değindiğimiz "yeni insan" budur.

Her insanın bir bedeni ve ruhu vardır. Günah nedeniyle, fiziksel bedenimiz ölecektir. Ama bunun çaresi vardır. Bedenlerimiz bir süreliğine mezarda yatacak olsa da, Oğlu'nu ölümden dirilten Baba, bedenlerimizi de diriltecektir. Bedenlerimiz yargı gününde ölmeyen ruhumuzla tekrar birleşecektir. O zaman, imanlılar yeni bedenleri ile birleşmiş ruhlarıyla, gökte Tanrı'yla birlikte sonsuza dek yaşayacaklardır.

Yargı gününden sonra imanlılar Tanrı'yla birlikte göklerde yaşayacaklardır. Ama bu gelecekte olacak bir şeydir. O zamana kadar yeryüzündeki yaşamımızı tamamlama zorunluluğumuz vardır.

8:12 Öyleyse kardeşlerim, borçluyuz ama, benliğe göre yaşamak için benliğe borçlu değiliz. 13 Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz; ama bedenin kötü işlerini Ruh'la öldürürseniz yaşayacaksınız.

İmanlılar yaşamları boyunca daima günahlı bir doğaya, eski Adem'e sahip olacaklardır. Bu günahlı doğa bizi günaha

sürüklemek ister. Hâlâ her gün gelmeye devam eden günahkar arzulara karşı, içimizdeki Kutsal Ruh'la direnebiliriz ve direnmeliyiz. Bu arzuların bizi denetlemesine asla izin vermemeliyiz. Bunun sonucu ölümdür. Kutsal Ruh'un denetimindeysek kötü arzular bize egemen olamayacaktır.

Nasıl Kutsal Ruh'un denetiminde olabiliriz? Kutsal Ruh bize, Sözü olan Kutsal Kitap aracılığıyla rehberlik eder. Aslında siz şimdi Pavlus'un Romalılar'a yazdığı bu esinlenmiş mektubu okurken, Kutsal Ruh bunu yapıyor. Mesih'in kurtuluşumuz için her şeyi yaptığını size anlatıyor. Mesih bize imanla kabul edeceğimiz karşılıksız bir armağan olarak kendi doğruluğunu verdi. Bizim için tüm bu yaptıklarına duyduğumuz minnettarlıkla artık günahtan kaçınmayı isteyeceğiz. Tanrı'yı hoşnut eden şeyleri yapmayı arzulayacağız.

8:14 Tanrı'nın Ruhu'yla yönetilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır. 15 Çünkü sizi yeniden korkuya sürükleyecek kölelik ruhunu almadınız, oğulluk ruhunu aldınız. Bu ruhla, 'Abba, Baba!' diye sesleniriz. 16 Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder. 17 Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçıyız. Mesih'le birlikte yüceltilmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçılarıyız, Mesih'le ortak mirasçılarız.

Sevginin hakim olduğu bir ailede çocuklar ebeveynlerini hoşnut etmek isterler. Aynı durum ruhsal ailemiz için de geçerlidir. İmanlılar göksel Baba'larının çocuklarıdırlar. Pavlus şöyle der: "Tanrı'nın Ruhu'yla yönetilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır." İçimizde yaşayan Kutsal Ruh sayesinde, göksel Babamızdan korkmamız gerekmez. O'na sevgiyle "Abba" diye seslenebiliriz. Bize yardım edeceğine ve yönlendireceğine güvenerek O'dan bir şey istemeye gidebiliriz.

Ancak Tanrı'nın çocukları olarak büyük bir ayrıcalığımız daha vardır. Göksel Babamızın mirasçılarıyız. Mesih'in sahip olduğu her şeyi miras alacağız. Bunu düşünün: İsa Tanrı'nın Oğlu'dur. Biz Tanrı'nın çocuklarıyız. Bu, İsa'yı kardeşimiz yapar. Ama Mesih'in bizimle paylaştığı tüm iyi şeylerin yanında, O'nun acılarını da paylaştığımızı bilmeliyiz.

Şimdi Çekilen Acıdan Sonra Gelecekteki Yücelik

8:18 Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez. 19 Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor. 20-21 Çünkü yaratılış amaçsızlığa teslim edildi. Bu da yaratılışın isteğiyle değil, onu amaçsızlığa teslim eden Tanrı'nın isteğiyle oldu. Çünkü yaratılışın, yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu vardı. 22 Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz.

Tanrı'nın çocukları olarak Mesih'in kardeşleriyiz ve O'nunla birlikte mirasçılarız. O'nun aldığı her şeyi paylaşacağız. Birçok güzel şeyin yanında bazı acıları da paylaşacağız. Ancak bizler acı çekerken yalnız değiliz.

Pavlus bize çevremizdeki doğal dünyanın da acı çektiğini söyler. Adem ve Havva günaha düştüklerinde, Tanrı'nın yarattığı mükemmel dünyayı da bozdular. Şimdi yaratılış insan günahının etkilerini hissediyor. Günahın neden olduğu ağır yükten kurtulmak istiyor. Pavlus şöyle yazar: "Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor."

Tanrı'nın çocukları "tam ve nihai yüceliğe" yargı günü kavuşacaklardır. Bedenleri ve ruhları yeniden birleşerek göklerde sonsuza dek yaşayacaklar. O gün, acıyla inleyen yaratılış için de bir kutsama olacaktır. Yazar bu konuda bir ayrıntı vermez, ama Tanrı'nın yaratılışın acısını kaldıracak bir planı olduğunu söyler.

Ancak buradaki esas vurgu yaratılışın üzerinde değildir. Bu bölüm, acı çeken Hristiyanlar için bir tesellidir.

8:22 Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz. 23 Yalnız yaratılış değil, biz de -evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler de- evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz.

Yaratılış insan günahının yükü altında inliyor. Ama yaratılış yalnız değildir. İnsanlar kendileri ve başkaları için büyük sorunlar ve zorluklara neden olurlar. İnsanlar da acıdan inler. Bu sıkıntılar, insanların, Tanrı'nın her şeyi yoluna koyacağı zamanı dört gözle beklemesine neden olur.

Peki böyle bir gelişmenin olacağını nasıl bilebiliriz? Bunun güvencesi öncelikle içimizde yaşayan Kutsal Ruh'tur. Gelecekteki bu kutsamadan bahsederken Pavlus şöyle diyor: "…evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler (gelecek bereketlerin vaadi olan Kutsal Ruh'a sahibiz)…" Günahlı insanlar yüreklerinde imanı etkin kılamazlar. Bu, Kutsal Ruh'un işidir. İmanımız olduğundan, Kutsal Ruh'un yüreklerimizde çalışmakta olduğunu biliriz. O şimdi içimizde yaşar ve gelecekteki kutsamaları bize getirir.

İkinci güvencemiz Tanrı'nın vaadidir. İsa on iki öğrencisine şöyle dedi: "2 Babam'ın evinde kalacak çok yer var. Öyle olmasa size söylerdim. Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum. 3 Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olasınız diye yine gelip sizi yanıma alacağım. 4 Benim gideceğim yerin yolunu biliyorsunuz" (Yuhanna 14).

Tanrı'nın çocukları olarak Tanrı'nın mirasçıları olduğumuzu unutmayalım.

Tanrı'nın vereceği her şeyi paylaşacağız. Burada iki büyük kutsamadan bahsedilir. Tanrı bizi mezarlarımızdan dirilterek yeni yaşam verecek. Gökteki (cennetteki) bu yeni

yaşam yücelikle değiştirilmiş bedenlerde yaşanacaktır. Yüceltilmiş bedenlerin neye benzeyeceğini Son Gün'e kadar bilemeyeceğiz.

8:24 Çünkü bu umutla kurtulduk. Ama görülen umut, umut değildir. Gördüğü şeyi kim umut eder? 25 Oysa görmediğimize umut bağlarsak, sabırla bekleyebiliriz. 26 Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilerle bizim için aracılık eder. 27 Yürekleri araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder.

"Umut" sözcüğü daima geleceğe yöneliktir. Henüz sahip olmadığımız şeylerden bahseder. İki şekilde anlaşılabilir.

Elde edeceğimizden emin olmadığımız bir dilek anlamına gelebilir. Örneğin, bulutlu bir günde piknik planlamışsak şöyle deriz: "Umarım yağmur yağmaz." Ama havanın kuru olacağından tamamen emin değilizdir.

Başka bir tür umut daha vardır. Bu umut, henüz sahip olmadığı ama elde edeceğinden emin olduğu bir şey için sabırla bekler. Bu tür umut Tanrı'nın herhangi bir vaadine odaklanabilir. Böyle bir umut açıkça inanmak anlamına gelir. Buna güven de diyebiliriz (ya da emin olmak). İman, Tanrı'nın vaatlerine inanmak ve güvenmektir.

Yeni insanımız Tanrı'nın vaatlerine inanır. Eski Adem'imiz bizde şüphe uyandırmaya çalışır. Bazen yardıma ihtiyaç duyarız. Pavlus şöyle der: "Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder." Bazen nasıl dua edeceğimizi veya ne için dua edeceğimizi dahi bilmeyiz. O zaman Kutsal Ruh harekete geçer. Zayıf dualarımızı güçlendirir ve onları Baba'ya yükseltir. Ruh'un yardımıyla dualarımız mükemmelleşir ve göksel Babamız tarafından kabul edilir.

8:28 Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz. 29 Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun. 30 Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti."

Pavlus Efesliler'e yazarken şöyle der: "O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti" (Efesliler 1:4). Biz doğmadan önce, hatta dünya yaratılmadan önce, Tanrı günahkarları kurtarmak için Oğlu'nu göndermeyi planladı. Burada Romalılar'a yazdığı mektupta, Pavlus Tanrı'nın planını açıklamaz. Sadece bunun yaşamımızdaki etkilerini anlatır. Şöyle der: "Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz."

Tanrı'nın bizim için bir planı var. Her şey kontrol altındadır. Tanrı sonsuzlukta, Oğlu'nu dünyayı günahtan kurtaran Kurtarıcı olarak göndermeyi planladı. 2000 yıl önce sizin yerinize acı çekmesi ve ölmesi için İsa Mesih'i gönderdi. Şimdi içinde bulunduğumuz zamanda sizi bu gerçeğe inanmaya davet ediyor. Gelecekte gökler tüm yücelikle sizindir. Böylesine muhteşem vaatler, Pavlus'un bir dizi soru sormasına neden olurlar.

8:31 Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? 32 Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? 33 Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır. 34 Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir.

Birinci Soru: Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? Cevap: HİÇ KİMSE! Tanrı en sevdiği varlığını,

Oğlu'nu bize vermişse, bizi koruyup ihtiyacımız olan her şeyi vermeyecek mi?

İkinci Soru: Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Cevap: HİÇ KİMSE! Tanrı yargıçtır. O bizi akladı.

Üçüncü Soru: Bizi kim suçlayacak (bizi kim ölüme mahkum edecek)? Cevap: HİÇ KİMSE! Mesih öldü ama dirildi. Şimdi Tanrı'yla birlikte yaşıyor ve savunma avukatlığımızı yapıyor (aracılığımız için çalışıyor).

8:35 Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? 36 Yazılmış olduğu gibi: 'Senin uğruna bütün gün öldürülüyoruz, Kasaplık koyun sayılıyoruz.' (*Mezmur 44:22*) 37 Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz. 38 Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir.

Dördüncü Soru: Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Bu soruyu cevaplamak için Pavlus yedi kötü şeyi peş peşe sıralıyor (sıkıntı, elem, zulüm, açlık, çıplaklık, tehlike, kılıç). Bunların hepsi ciddi şeylerdir. Devasa sorunlara yol açabilirler. Ama imanlıyı Mesih'ten ayıramazlar.

38. ve 39. ayetlere bakın. Pavlus'un aynı noktayı on (10) şey daha ekleyerek vurguladığına dikkat edin. Bunlar da hiç biri imanlıyı Mesih'ten ayıramaz. Yaratılıştaki hiçbir şeyin bunu yapmaya gücü yetmez.

Bu muhteşem ve teselli edici gerçek hakkında Pavus şunu diyebiliyor: "Eminim ki." Burada iman konuşuyor. Hatırlarsanız, imanın Tanrı'nın vaatlerine inanmak ve güvenmek olduğunu söylemiştik. İman bize bir şey kazandıran iyi bir eylem değildir. Kurtuluşumuzun nedeni

değildir. İman sadece Tanrı'nın bizim için yaptıklarına sahip olabilme yoludur. Pavlus kapanıştaki ifadesiyle bu gerçeği öğretir. "Hiçbir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetmeyecektir." Yaşamımızda daima sıkıntılar olacaktır ama Tanrı'nın Mesih'teki sevgisi bize şimdiki sorunlar için güç verirken, gelecek olan yücelik için güvenimizi tazeleyecektir.

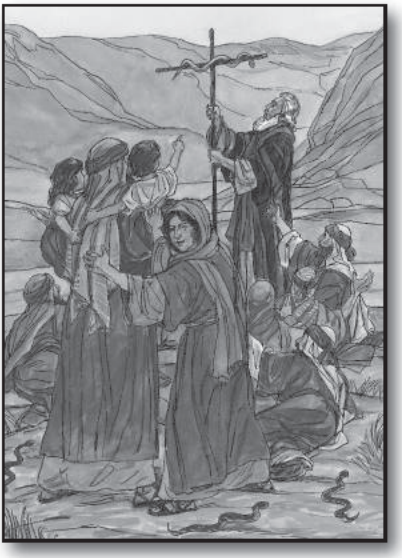

İMANLA AKLANMA

BÖLÜM 5
Tanrı'nın Yahudiler'e ve Uluslara İlişkin Adaleti ve Merhameti

Romalılar 9:1-11:36

İmanla Aklanma:
Romalılar Mektubu Hakkında Çalışma Notları

BÖLÜM 5

Tanrı'nın Yahudiler'e ve Uluslara İlişkin Adaleti ve Merhameti (9:1-11:36)

Pavlus, İsa onu Şam yolunda karşılayana ve Hristiyan bir misyoner olmaya çağırana dek, inancında samimi (Ortodoks) Yahudi bir din adamıydı. Bu durum onu Yahudi kardeşleriyle karşı karşıya getirebilirdi. Ama Pavlus bunu güçlü bir şekilde reddeder. Yahudi kardeşlerinin de Mesih'e iman yoluyla kurtuluşa sahip olmalarını tüm yüreğiyle ister. Hatta onların yararına olacaksa kendi kurtuluşundan bile vazgeçmeye hazırdır.

9:1 Mesih'e ait biri olarak gerçeği söylüyorum, yalan söylemiyorum. Vicdanım da söylediklerimi Kutsal Ruh aracılığıyla doğruluyor. 2 Yüreğimde büyük bir keder, dinmeyen bir acı var. 3 Kardeşlerimin, soydaşlarım olan İsrailliler'in yerine ben kendim lanetlenip Mesih'ten uzaklaştırılmayı dilerdim.

Pavlus, Tanrı'nın yüz yıllar boyunca seçilmiş halkına, Yahudiler'e, birçok ayrıcalık verdiğine dikkat çeker. Bunlar şöyle sıralanabilir: Tanrı'nın evlatları olarak kabul edilmek; özel antlaşmalar, Musa tarafından verilen yasa, tapınak ve tapınma şekli. Ama en büyük armağan, dünyanın Kurtarıcısı'nın onların içinden doğacağı vaadiydi.

9:4 Evlatlığa kabul edilenler, Tanrı'nın yüceliğini görenler onlardır. Antlaşmalar, buyrulan Kutsal Yasa, tapınma düzeni, vaatler onlarındır. 5 Büyük atalar onların atalarıdır. Mesih de bedence onlardandır. O her şeyin üzerinde hüküm süren, sonsuza dek övülecek Tanrı'dır! Amin.

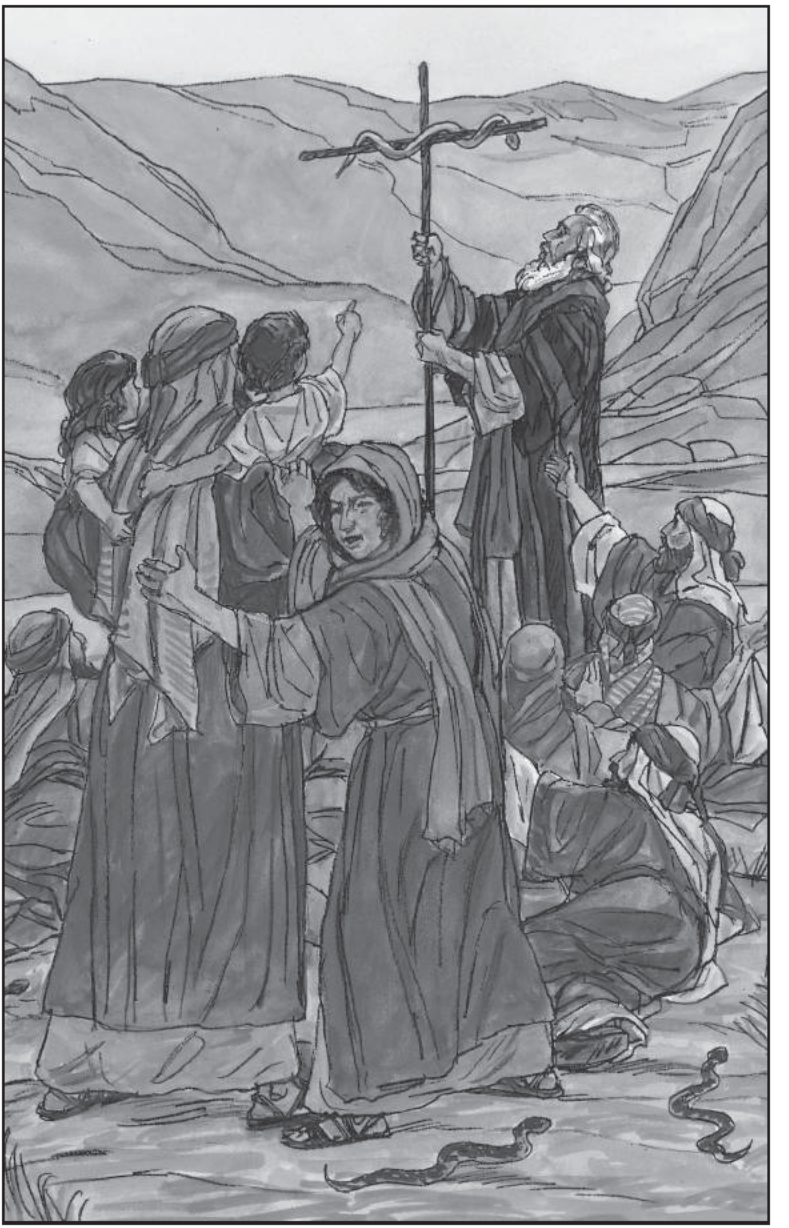

İsa Mesih'in bir ön görünümü olarak Musa bronz bir yılanı kaldırır

Pavlus'un Romalılara bu mektubu yazdığı dönemde, Yahudiler'in (İsrail de diyebiliriz) çoğunluğu onun Hristiyanlık hakkındaki mesajını reddediyorlardı. Pavlus, bunun Tanrı'nın hatası olmadığını vurgular. Tanrı'nın Sözü asla boşa çıkmaz. O'nun vaatleri her zaman iyidir. Sorun, İsrail'in imansızlığında yatmaktadır. Vaat edilen Kurtarıcı'ya imanla bakmazlar. Pavlus bu yüzden şöyle der: "İsrail soyundan gelenlerin hepsi İsrailli sayılmaz." Başka bir deyişle, fiziksel olarak İbrahim'in soyundan olsalar bile, hepsi Tanrı'nın çocukları değildir.

İbrahim ve cariyesi Hacer'in İsmail adında bir oğulları vardı, ama o Tanrı'nın vadettiği oğul değildi. Tanrı'nın vaadi, İbrahim ve karısı Sara'dan doğacak olan çocuğa bağlıydı. O çocuk İshak'tı. İsmail de İshak da İbrahim'in çocuklarıydılar, ama Tanrı vaadinin gerçekleşmesi için İshak'ı seçti.

9:6 Tanrı'nın sözü boşa çıktı demek istemiyorum. Çünkü İsrail soyundan gelenlerin hepsi İsrailli sayılmaz. 7 İbrahim'in soyundan olsalar bile, hepsi onun çocukları değildir. Ama, 'Senin soyun İshak'la sürecek' diye yazılmıştır' (*Yaratılış 21:12*). 8 Demek ki Tanrı'nın çocukları olağan yoldan doğan çocuklar değildir; İbrahim'in soyu sayılanlar Tanrı'nın vaadi uyarınca doğan çocuklardır. 9 Çünkü vaat şöyleydi: 'Gelecek yıl bu zamanda geleceğim ve Sara'nın bir oğlu olacak'" (*Yaratılış 18:10, 14*).

Bu mektup boyunca Pavlus kurtuluşun lütufla olduğunu vurgular. "Lütuf" Tanrı'nın kendine özgü seçimiyle verdiği bir armağandır. Hiçbir insani erdemle ilgisi yoktur. İnsanın iyi bir şey yaparak Tanrı'nın iyiliğini kazanması değildir. Tanrı bunu İshak ve karısı Rebeka'nın yaşamlarında bir olayla gözler önüne serer.

Bu dindar çift ikiz bekliyordu. Çocukları doğmadan Tanrı anneyi bilgilendirdi: "Büyüğü küçüğüne hizmet edecek." Bu garip bir düzenlemeydi. Yahudi geleneğine göre ilk doğanın bazı ayrıcalıkları olurdu. Bu özel durumda, daha önce İbrahim ve İshak'a vaat edilen Kurtarıcı'nın neslinin devam

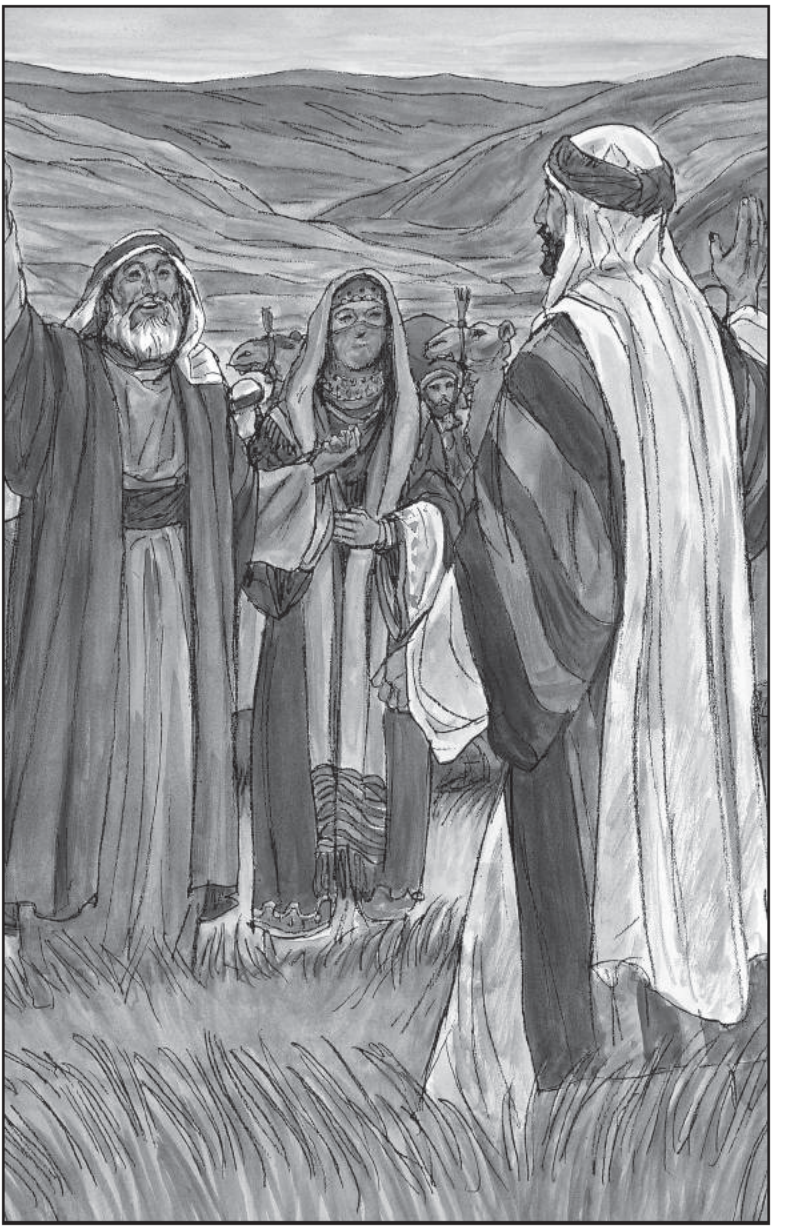

Bir hizmetçi Rebeka'yı İshak'a getiriyor

etmesi söz konusuydu. Burada Tanrı bu özel ayrıcalığı ikizlerden büyük olan Esav yerine küçük olan Yakup'a vermeyi seçti. Karar tamamen Tanrı'nın seçimine bağlıydı, insanın eylemlerine değil.

Pavlus kendi ifadesini desteklemek için bu olayı kullanır: "Demek ki bu, insanın isteğine ya da çabasına değil, Tanrı'nın merhametine bağlıdır."

9:10 Ayrıca Rebeka bir erkekten, atamız İshak'tan ikizlere gebe kalmıştı. 11-12 Çocuklar henüz doğmamış, iyi ya da kötü bir şey yapmamışken, Tanrı Rebeka'ya, 'Büyüğü küçüğüne kulluk edecek' dedi. Öyle ki, Tanrı'nın seçim yapmaktaki amacı yapılan işlere değil, kendi çağrısına dayanarak sürsün (*Yaratılış 25:23*). 13 Yazılmış olduğu gibi, 'Yakup'u sevdim, Esav'dan ise nefret ettim' (*Malaki 1:2 3*). 14 Öyleyse ne diyelim? Tanrı adaletsizlik mi ediyor? Kesinlikle hayır! 15 Çünkü Musa'ya şöyle diyor: 'Merhamet ettiğime merhamet edeceğim, Acıdığıma acıyacağım' (*Çıkış 33:19*). 16 Demek ki bu, insanın isteğine ya da çabasına değil, Tanrı'nın merhametine bağlıdır.

Tanrı istediği yerde merhamet gösterme hakkına sahiptir. Merhametini geri çekme hakkına da sahiptir. İnsanların yeryüzündeki yaşamı genellikle "lütuf zamanı" olarak adlandırılır. İmansızlar Tanrı'ya başkaldırmakta ve Tanrı'nın vaatlerinden şüphe etmekte ısrar ederlerse, Tanrı onları zorla durdurmaz. Ama merhametini geri çekerek, onların yaşadığı lütuf zamanını sonlandırabilir. Mısır'ın hükümdarı Firavun'un başına gelen şey buydu.

Tanrı Musa'yı, Yahudi ulusunu Mısır'daki kölelikten azat etmesi için Firavun'a gönderdiğinde, Firavun yüreğini her seferinde katılaştırdı ve onu reddetti. Firavun Tanrı'ya karşı gelmekte ısrarcı olunca, Tanrı sonunda onun yüreğini gerçekten katılaştırdı. Tanrı, Firavun'un lütuf zamanını sona erdirerek gücünü ve kutsallığını gösterdi.

Kutsal Tanrı, hem tövbekar günahkarlara merhamet gösterme, hem de inatçı imansızlardan merhametini geri çekerek gücünü gösterme hakkına sahiptir.

9:17 Tanrı Kutsal Yazı'da firavuna şöyle diyor: 'Gücümü senin aracılığınla göstermek Ve adımı bütün dünyada duyurmak için Seni yükselttim' (*Mısırdan Çıkış 9:16*). 18 Demek ki Tanrı dilediğine merhamet eder, dilediğinin yüreğini nasırlaştırır."

Pavlus burada bir itiraz bekler. Birisi kalkıp şöyle diyebilir: "Her şeyi yapan Tanrı'ysa, bizim yaptıklarımızın ne önemi var?" Pavlus buna iki cevap verir. Kısa olanı: "Tanrı'ya karşılık verme!"

Tam cevapsa şudur: Buradaki durum, çömlekçiyle kullandığı malzeme (kil) arasındaki ilişki gibi paralellik gösterir. Kil çömlekçiye ne tür bir kap olmak istediğini söyleyemez. Ve bunun ruhsal alandaki yansıması, yaratıkların Yaratıcı'ya hükmetmedikleri gerçeğidir.

Pavlus şimdi bizzat kendi sorduğu iki soruyla devam eder. 22. ayette şöyle sorar: "Eğer Tanrı gazabını göstermek ve gücünü tanıtmak isterken, gazabına hedef olup mahvolmaya hazırlananlara büyük sabırla katlandıysa, ne diyelim?" Cevap tabi ki şudur: "Bunda yanlış olan bir şey yok."

23. ayette buna benzer bir soru sorar: "Yüceltmek üzere önceden hazırlayıp merhamet ettiklerine yüceliğinin zenginliğini göstermek için bunu yaptıysa, ne diyelim?" Cevap yine aynıdır: "Bunda yanlış olan bir şey yok."

9:19 Şimdi bana, 'Öyleyse Tanrı insanı neden hâlâ suçlu buluyor? O'nun isteğine kim karşı durabilir?' diyeceksin. 20 Ama ey insan, sen kimsin ki Tanrı'ya karşılık veriyorsun? 'Kendisine biçim verilen, biçim verene, ‹Beni niçin böyle yaptın› der mi?' (*Yeşaya 29:16; 45:9*) 21 Ya da çömlekçinin aynı kil yığınından bir kabı onurlu iş için, ötekini bayağı iş için yapmaya hakkı yok mu? 22 Eğer Tanrı gazabını göstermek ve gücünü tanıtmak isterken, gazabına hedef olup mahvolmaya hazırlananlara büyük sabırla katlandıysa, ne diyelim? 23 Yüceltmek üzere önceden hazırlayıp merhamet ettiklerine yüceliğinin zenginliğini göstermek için bunu yaptıysa, ne diyelim?

Pavlus, Tanrı'nın dilediği kişiye merhamet gösterebileceğini pekiştirir. Sonra okuyucularına şunu ilan eder: "Tanrı'nın merhametini göstermek için seçtiği insanlar biziz. O bizi seçti. Ve hepimiz Yahudi değiliz. İçimizde başka uluslardan birçok insan var."

Kilisede başka uluslardan insanların olması büyük bir sürpriz olmamalıdır. Tanrı bunu uzun zaman önce Peygamber Hoşea aracılığıyla bildirdi. Daha önce Tanrı'nın seçilmiş halkı olmayan, başka uluslardan olan bu insanlar, Yeni Antlaşma kilisesinde artık Tanrı'nın merhamet eserlerine (nesnelerine) dönüşmüşlerdir.

Diğer yandan, Eski Antlaşma'nın seçilmiş halkı, Yahudiler, çoğunlukla Tanrı'nın merhametini reddetmişlerdir. Tanrı'nın kurtuluşunu kaçırmak üzeredirler. Bu tam da uzun yıllar önce peygamber Yeşaya tarafından bildirildiği gibidir: "Ey İsrail, halkın denizin kumu kadar çok olsa da, ancak pek azı kurtulacak."

9:24 Yalnız Yahudiler arasından değil, öteki uluslar arasından da çağırdığı bu insanlar biziz. 25 Tanrı Hoşea Kitabı'nda şöyle diyor: 'Halkım olmayana halkım, Sevgili olmayana sevgili diyeceğim' (*Hoşea 2:23*). 26 'Kendilerine, ‹Siz halkım değilsiniz› denilen yerde, Yaşayan Tanrı'nın çocukları diye adlandırılacaklar' (*Hoşea 1:10)*. 27 Yeşaya, İsrail için şöyle sesleniyor: 'İsrailoğulları'nın sayısı Denizin kumu kadar çok olsa da, Ancak pek azı kurtulacak. 28 Çünkü Rab yeryüzündeki yargılama işini Tez yapıp bitirecek' (*Yeşaya 10:22 23*). 29 Yeşaya'nın önceden dediği gibi: 'Her Şeye Egemen Rab Soyumuzu sürdürecek birkaç kişiyi Sağ bırakmamış olsaydı, Sodom gibi olur, Gomora'ya benzerdik'" (*Yeşaya 1:9*).

Bu büyük değişikliğin nedeni neydi? Öteki uluslar günah içinde boğulmuş ve ölüme mahkum olmuşken, Tanrı onlara merhametiyle yaklaştı. Kurtuluşu aramıyorlardı, ama Tanrı onlara karşılıksız bağışlanmanın ve Mesih'te yaşamın mesajını (Müjde) getirdi. Onlar bu mesaja inandılar. Bunu

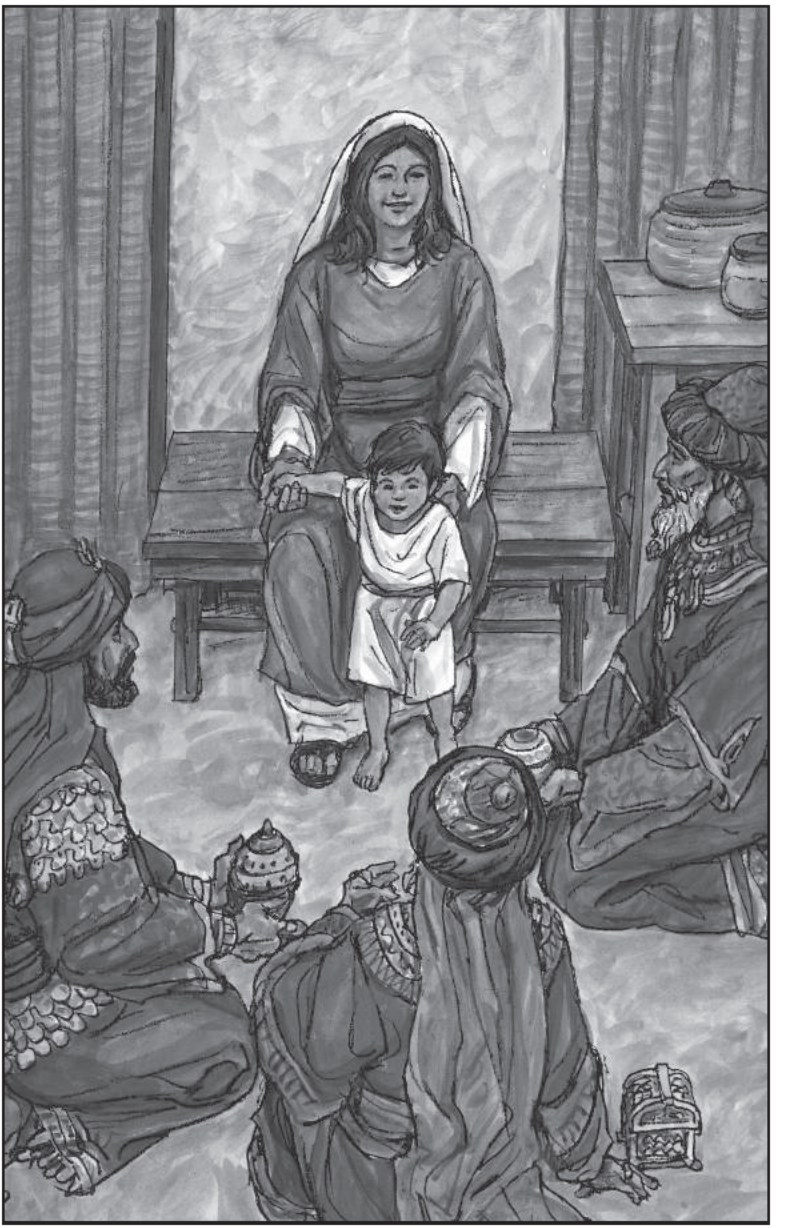

Bilge adamlar Mesih İsa'ya tapınma sunuyor

imanla kabul edip Tanrı'nın çocukları ve sonsuz yaşamın mirasçıları oldular.

Diğer yandan, Yahudiler'in pek çoğu ısrarla kurtuluşun yolunu arıyordu. Kendilerini Tanrı'nın önünde aklayacak bir yasa arayışındaydılar. Ama bulmadılar. Neden? Çünkü doğruluk konusuna imanla bakmadılar. Doğruluğu çalışarak elde etmeye çalıştılar. Kendi doğruluklarını, Mesih'in onlar için kazandığı doğruluğa tercih ederek Tanrı'nın merhametini reddettiler. Mesih adeta yollarındaki bir sürçme taşı oldu.

9:30 Öyleyse ne diyelim? Aklanma peşinde olmayan uluslar aklanmaya, imandan gelen aklanmaya kavuştular. 31 Aklanmak için Yasa'nın ardından giden İsrail ise Yasa'yı yerine getiremedi. 32 Neden? Çünkü imanla değil, iyi işlerle olurmuş gibi aklanmaya çalıştılar ve 'sürçme taşı'nda sürçtüler. 33 Yazılmış olduğu gibi: 'İşte, Siyon'a bir sürçme taşı, Bir tökezleme kayası koyuyorum. O'na iman eden utandırılmayacak'" (*Yeşaya 8:14; 28:16*).

Romalılar 10

Onuncu bölüm dokuzuncu bölüme benzer şekilde başlar. Açılış ayetlerinde, havari Yahudi soydaşlarının kurtuluşu kaçırmasıyla ilgili derin üzüntüsünü ifade eder. Bu Yahudiler Tanrı'ya hizmet etmek isteyen samimi insanlardır, ama bunu yanlış yoldan yerine getirmeye çalıştılar. Tanrı'nın önünde yasanın gereklerini yerine getirerek aklanmaya gayret ettiler. Tanrı'nın onlardan beklediği şeyleri yapmaya çalışarak kurtuluşu kazanmaya çalıştılar.

Ve bu doğrudur. Musa şöyle der: "Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır." Sorun, insanların günahlı doğmasından kaynaklanır. Kutsal Tanrı'nın haklı olarak talep ettiği Yasa'yı eksiksiz olarak yerine getiremezler. Yasa'yı eksik olarak yerine getirerek, Tanrı'nın onayını değil, öfkesini üzerlerine çekerler.

Yasa yerine getirilmelidir, ama şükürler olsun ki bunun başka bir yolu da vardır. Bu yol, yasayı günahkarın yerine başka birinin yerine getirmesidir. Mesih'in yaptığı tam da budur. O yasayı bizim için tamamen gerçekleştirdi. O'nun doğruluğunu iman yoluyla kabul ederek, artık biz de Tanrı'nın gözünde kusursuz doğruluğa kavuşuruz. Yasa'yı yerine getirmiş gibi görünürüz.

10:1 Kardeşler! İsrailliler'in kurtulmasını yürekten özlüyor, bunun için Tanrı'ya yalvarıyorum. 2 Onlara ilişkin tanıklık ederim ki, Tanrı için gayretlidirler; ama bu bilinçli bir gayret değildir. 3 Tanrı'nın öngördüğü doğruluğu anlamadıkları ve kendi doğruluklarını yerleştirmeye çalıştıkları için Tanrı'nın öngördüğü doğruluğa boyun eğmediler. 4 Oysa her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa'nın sonudur.

Tanrı'nın yasası, O'nun bizden ne yapmamızı istediğini anlatır. Tanrı'nın çocukları göksel Babalarını hoşnut edecek şeyler yapmak isterler. Ama Pavlus'un belirttiği gibi, Tanrı'nın isteklerini yerine getirmenin yolu O'na iman ederek başlamalıdır.

İmana sahip olmak bizim açımızdan ağır bir çalışma gerektirmez. Mesih'i gökten indirmemiz gerekmez. O'nu mezardan diriltmemiz gerekmez. Bundan çok daha kolaydır. İman Tanrı'nın Sözü'nü duyarak ve kabul ederek gelir.

Bu Söz'e kolayca ulaşılabilir. Pavlus, Eski Antlaşma'daki Yasa'nın Tekrarı kitabından bir alıntı yaparak şöyle der: "Tanrı sözü sana yakındır, ağzında ve yüreğindedir." Sonra da ekler: "Bizim vaaz ettiğimiz söz de budur."

Bugün hâlâ Pavlus'un Romalılara "vaaz ettiğini" okuyorsunuz. Kutsal Ruh bugün hâlâ, sizi imanınızı bu kurtaran mesajın üzerine koymaya davet ediyor.

10:5 Musa, Kutsal Yasa'ya dayanan doğrulukla ilgili şöyle yazıyor: 'Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır' (*Levililer 18:5*). 6-7 İmana dayanan doğruluk ise şöyle diyor: 'Yüreğinde, ‹Göğe - yani Mesih'i indirmeye- kim çıkacak?› (*Yasanın Tekrarı 30:12*) ya da, ‹Dipsiz derinliklere -yani Mesih'i ölüler arasından çıkarmaya- kim inecek?› (*Yasanın Tekrarı 30:13*) deme.' 8 Ne deniyor? 'Tanrı sözü sana yakındır, ağzında ve yüreğindedir'" (*Yasanın Tekrarı 30:14*).

Kutsal Ruh Söz aracılığıyla çalışır. Tanrı'nın Sözü (Kutsal Kitap) insanı değiştirme gücüne sahiptir. İki şey üzerinde etkili olur: Kişinin yüreği ve ağzı. Pavlus şöyle der: "Yürekten iman ederek." Bu büyük bir değişimdir. Tanrı'nın Sözü kişiyi bir imanlıya dönüştürür. Onu Tanrı'nın vaatlerini inanmaya yönlendirir. Kendi doğruluğuna değil, Mesih'in doğruluğuna güvenmeye kişiyi ikna eder.

Birinin yüreğine bakıp imanı göremeyiz, ama iman kendini değişik bir yolla gösterir. Pavlus şöyle der: "İsa'nın Rab olduğunu ağzınla açıkça söyler…" İnsanın yüreği Mesih'e güvenirse, o zaman ağzı da "İsa benim Rabbim'dir" diyebilir. İsa'ya "Rab" demek, "Kurtuluşum için O'na güveniyorum" demektir.

İmanın eylem olmadığına bir kez daha dikkatinizi çekerim. Bu, imanlının yaptığı bir şey değildir. Tanrı'nın merhametine inanmak ve güvenmektir. İman sadece Tanrı'nın verdiği armağanı karşılıksız olarak kabul eder.

10:9 İsa'nın Rab olduğunu ağzınla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın. 10 Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağzıyla açıklayarak kurtulur. 11 Kutsal Yazı, 'O'na iman eden utandırılmayacak' diyor" (*Yeşaya 28:16)*.

Sadece bir kurtuluş planı vardır. Bu da Mesih İsa'ya iman ederek gerçekleşir. Bu nedenle Pavlus kişinin Yahudi veya öteki uluslardan olmasının fark etmediğini söyler. Rab kendisini adıyla çağıran herkesi bolca kutsadığı için, aynı kurtuluş planı herkes için geçerlidir.

"Rab'bi çağırmak Rab'bin adını çağırmak" önemli bir ifadedir. Bunu şöyle söylemek de mümkündür: İmanlı yüreğinde sahip olduğu imanı ağzıyla ifade eder.

Rab'bi bu şekilde çağırmak nasıl mümkün olur? Pavlus bununla ilgili adımları sıralar. Kişi, Rab'bi adıyla çağırabilmek için önce Tanrı'nın Sözü'nü duymuş olmalıdır. Tanrı'nın Sözü'nü duyabilmesi için, birisi ona "vaaz etmiş" olmalıdır. Vaizin dünyaya vaaz etmesi için önce gönderilmesi gerekir. Bu gönderme işini Tanrı yapar.

Pavlus, Müjde'nin önemli hizmet ulaklarının (sözün habercilerinin, tanıklarının) Tanrı'nın Sözü'nü bizimle paylaşması hakkında konuşuyor. Tanrı'nın Sözü'nü bize ulaştıran öğretmenleri, vaizleri ve din adamlarını onurlandırmalı ve onlara saygı göstermeliyiz. O zaman şu sözleri yazan peygamber Yeşaya ile aynı fikirde olarak "İyi haber müjdeleyenlerin ayakları ne güzeldir!" diyebileceğiz.

10:12 Çünkü Yahudi Grek ayrımı yoktur, aynı Rab hepsinin Rabbi'dir. Kendisini çağıranların tümüne eli açıktır. 13 'Rab'bi adıyla çağıran herkes kurtulacak' (*Yoel 2:32*). 14 Ama iman etmedikleri kişiyi nasıl çağıracaklar? Duymadıkları kişiye nasıl iman edecekler? Tanrı sözünü yayan olmazsa, nasıl duyacaklar? 15 Sözü yaymaya gönderilmezlerse, sözü nasıl yayacaklar? Yazılmış olduğu gibi: 'İyi haber müjdeleyenlerin ayakları ne güzeldir!'" (*Yeşaya 52:7*).

Tüm Eski Antlaşma boyunca, Tanrı kendi seçilmiş halkı İsrail'e peygamberler (vaizler) gönderdi. Kendi uluslarından doğacak olan vaat edilmiş Kurtarıcı'ya güvenmeleri için onları defalarca davet etti.

İsrail mesajı duydu, ama inanmadılar. Yahudi ulusunun büyük bir bölümü Mesih'i kendi Kurtarıcı'ları olarak reddedince, merhametli Tanrı kurtuluş mesajını öteki uluslara ulaştırdı. Tanrı Pavlus'u bir misyoner olarak öteki uluslara gönderdi. Onlardan birçoğu onun götürdüğü mesajı kabul

Pavlus ve Barnaba Tanrı Sözü'nü vaaz ediyor

etti. Yeni Antlaşma'nın Hristiyan Kilisesi büyük oranda öteki ulusların kilisesi oldu.

Ama Tanrı İsrail'i unutmadı. Musa bize Tanrı'nın planını anlatır. Tanrı şöyle der: "Ben sizi ulus olmayanla kıskandıracağım." "Ulus olmayanlar," Yahudiler'in dışında kalan diğer uluslardır. Tanrı kurtuluşun bütün bereketlerini onların üzerine döktü. Tanrı, bereketlerin öteki ulusların üzerine döküldüğünü gören Yahudiler'in bunu kıskanacağını umuyordu. Bu kıskançlıkla, Yahudiler Mesih'le kazanılan kurtuluşu paylaşmak için öteki uluslara katılacaklardı.

Plan işe yaradı mı? Öteki uluslarla ilgili kısmı için evet. Yeşaya'dan alıntılanan bir ifadeyle Tanrı şöyle der: "Aramayanlar beni buldu, sormayanlara kendimi gösterdim."

Plan, Yahudi ulusunda çok daha az başarılı oldu. Tanrı onlarla ilgili şöyle demek zorunda kaldı: "Söz dinlemeyen, asi bir halka bütün gün ellerimi uzatıp durdum."

10:16 Ne var ki, herkes Müjde'ye uymadı. Yeşaya'nın dediği gibi:
'Ya Rab, verdiğimiz habere kim inandı?' (*Yeşaya 53:1*) 17 Demek ki
iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla
olur.
18 Ama soruyorum: Onlar duymadılar mı? Elbet duydular.
'Sesleri bütün yeryüzüne,
Sözleri dünyanın dört bucağına ulaştı' (*Mezmur 19:4)*.
19 Yine soruyorum: İsrail anlamadı mı? Önce Musa,
'Ben sizi ulus olmayanla kıskandıracağım,
Anlayışsız bir ulusla sizi öfkelendireceğim' (*Yasanın Tekrarı 32:21*)
diyor.
20 Sonra Yeşaya cesaretle,
'Aramayanlar beni buldu,
Sormayanlara kendimi gösterdim' (*Yeşaya 65:1*) diyor. 21 Öte
yandan İsrail için şöyle diyor: 'Söz dinlemeyen, asi bir halka
Bütün gün ellerimi uzatıp durdum'" (*Yeşaya 65:2*).

Romalılar 11

Pavlus, Yahudiler'in genel olarak İsa Mesih'i Kurtarıcı'ları olarak reddetmesi konusundaki üzüntüsünü defalarca dile getirir. Yahudi ulusu göklere (kurtuluşa) giden yolda değildir. Üzüntüyle bunun nedenini merak eder. Şöyle sorar: "Tanrı kendi halkından yüz mü çevirdi?" Pavlus kendi sorusunu cevaplar: "Kesinlikle hayır!" Bu cevabın iki nedenini açıklar.

Birincisi, Pavlus kendisini örnek olarak sunar. O bir Yahudi'dir. Eğer Tanrı artık Yahudiler'i kurtarmıyor olsaydı, Pavlus kurtulamazdı. Ancak Tanrı onu sadece kurtarmak için seçmekle kalmadı, Müjde'yi vaaz edeceğine güvenerek onu bir havari yaptı. Yani, Tanrı'nın Yahudileri hâlâ kabul ettiği açıktır.

Pavlus, Tanrı'nın Yahudi ulusunu terk etmediğini gösteren ikinci nedeni de açıklar. İsrail'de bir kişinin görebileceğinden daha fazla imanlı vardır. Durum, peygamber İlyas'ın zamanında olanlara benzerlik gösterir. İlyas insanların yüreğinde iman göremediği için, İsrail'de imanlı kalmadığını düşünmüştü. Tanrı'nın ona şunu açıkça söylemesi gerekti (I.Krallar 19:18): "7000 kişiyi kendime ayırdım."

Yürekteki iman görünmez olduğundan, Pavlus kendi zamanındaki Yahudiler'le ilgili şöyle diyebilir: "Aynı şekilde, şimdiki dönemde de Tanrı'nın lütfuyla seçilmiş küçük bir topluluk vardır."

11:1 Öyleyse soruyorum: Tanrı kendi halkından yüz mü çevirdi? Kesinlikle hayır! Ben de İbrahim soyundan, Benyamin oymağından bir İsrailli'yim. 2 Tanrı önceden bildiği kendi halkından yüz çevirmedi. Yoksa İlyas'la ilgili bölümde Kutsal Yazı'nın ne dediğini, İlyas'ın Tanrı'ya nasıl İsrail'den yakındığını bilmez misiniz? 3 'Ya Rab, senin peygamberlerini öldürdüler, senin sunaklarını yıktılar. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar' (*1.Krallar 19:10, 14*). 4 Tanrı'nın ona verdiği yanıt nedir? 'Baal'ın önünde diz çökmemiş yedi bin kişiyi kendime

ayırdım' (*1.Krallar 19:18*). 5 Aynı şekilde, şimdiki dönemde de Tanrı'nın lütfuyla seçilmiş küçük bir topluluk vardır. 6 Eğer bu, lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Yoksa lütuf artık lütuf olmaktan çıkar!

Pavlus, imanları görünür olmasa da, Yahudi halkının içinde hâlâ imanlı insanlar olduğu sonucunu çıkarır. Tanrı'nın lütfuyla seçildikleri için bundan emin olabilir. Ama böyle bir ifade hemen akla mantıklı bir soruyu getirebilir: Tanrı bazılarını kurtarmak için seçtiyse, diğerleri ne olacak? Bu fırsata hiç sahip olmayan bazı zavallı canlar var mı? Bu soruyu nasıl cevaplayacağımıza dikkat etmeliyiz. Pavlus'un 7. ayetteki ifadesi dahi dikkatle olunmalıdır.

Pavlus, Tanrı'nın seçim meselesini bir soruyla ortaya koyar: "Sonuç ne?" Cevabı da verir: "İsrail aradığına kavuşamadı, seçilmiş olanlar ise kavuştular. Geriye kalanlarınsa yürekleri nasırlaştırıldı."

Kutsal Kitap, Tanrı'nın tüm insanların kurtulmasını istediğini açıkça söyler. İsa haklı olarak, dünyanın günahını kaldıran Tanrı Kuzusu olarak adlandırılır. Romalılar'a yazılmış bu mektubun 10. bölümündeki 21. ayete dönersek, Tanrı'nın şöyle dediğini duymuştuk: "Söz dinlemeyen, asi bir halka bütün gün ellerimi uzatıp durdum." Tanrı açıkça İsraillileri kurtulmaya davet ediyor. Tanrı İsrail'i reddetmiyor. Tanrı'yı reddeden onlar.

Pavlus daha önce, Musa zamanındaki Mısır kralı Firavun'dan bahsetmişti. Firavun Tanrı'nın halkını serbest bırakmayı reddedip defalarca yüreğini katılaştırdığında, sonunda yüreğinin Tanrı tarafından katılaştırıldığı zaman geldi.

Benzer şekilde, İsrail Tanrı'nın lütufkar vaatlerine inanmayıp Tanrı'nın davetini reddettiğinde, sonunda onlar için de artık inanamayacakları zaman geldi. Pavlus bu üzücü durumu, Tanrı'nın inatçı imansızlardan lütfunu geri çekmesini anlatan Eski Antlaşma metinleriyle açıklar. Kutsal Kitap bu olayı, ruhsal gerçekleri anlayamasın diye karartılmış

zihinlerle, göremesin diye köreltilmiş gözlerle ve duyamasın diye sağırlaştırılmış kulaklarla resmeder.

Seven ve merhamet eden Tanrı, aynı zamanda adil ve kutsal bir Tanrı'dır. Tövbekar günahkarları lütufkarca bağışlar. İnatçı ve imansız günahkarları da sert biçimde cezalandırır.

> 11:7 Sonuç ne? İsrail aradığına kavuşamadı, seçilmiş olanlar ise kavuştular. Geriye kalanlarınsa yürekleri nasırlaştırıldı.
> 8 Yazılmış olduğu gibi:
> 'Tanrı onlara uyuşukluk ruhu verdi;
> Bugüne dek görmeyen gözler,
> duymayan kulaklar verdi' (*Yasanın Tekrarı 29:4; Yeşaya 29:10*).
> 9 Davut da şöyle diyor:
> 'Sofraları onlara tuzak,
> Kapan, tökez ve ceza olsun.
> 10 Gözleri kararsın, göremesinler.
> Bellerini hep iki büklüm et!' (*Mezmur 69:22, 23*).

Eski Antlaşma'dan alıntılanan şu son metinler İsrail için iç karartıcı bir tablo çizer. Ruhsal şeyleri anlamazlar. Gözleri görmez, kulakları işitmez. İsrail için hâlâ umut var mıdır? Pavlus'un bu soruya cevabı evettir. Hatta mevcut durumdan çok olumlu sonuçlar çıkacağını görür.

Tanrı'nın Mesih'e iman yoluyla kurtuluş mesajını İsrail reddettiğinde, Tanrı bu mesajı onlardan alıp öteki uluslara verdi. Pavlus, 11. ve 12. ayetlerde şöyle der: "Ama onların suçu yüzünden öteki uluslara kurtuluş verildi… Eğer İsrailliler'in suçu dünyaya zenginlik, bozgunu uluslara zenginlik getirdiyse, bütünlüğü çok daha büyük bir zenginlik getirecektir!"

Pavlus, "Yahudi olmayanlara" (öteki uluslara) "zenginlik" getiren bir havaridir. Öteki ulusları Tanrı'ya döndürmek için çok emek sarf eder. Bu da, Tanrı'nın imanlılara Mesih'te sağladığı tüm "zenginliklere" sahip olmaya başlayan öteki uluslardan insanları gören

Yahudiler'de bir kıskançlığa neden olabilirdi. Pavlus, öteki uluslardan olan okuyucularına şöyle seslenir: "Böylelikle belki soydaşlarımı imrendirip bazılarını kurtarırım."

Pavlus Yahudi soydaşları için gerçekten endişeleniyordu. Yahudiler'i Hristiyan kilisesine çekme çabalarının işe yarayacağını içtenlikle ümit eder. Ancak hepsini birden kazanmayı beklemez. Umudu, aralarından bazılarını kurtarabilmektir.

11:11 Öyleyse soruyorum: İsrailliler, bir daha kalkmamak üzere mi sendeleyip düştüler? Kesinlikle hayır! Ama onların suçu yüzünden öteki uluslara kurtuluş verildi; öyle ki, İsrailliler onlara imrensin. 12 Eğer İsrailliler'in suçu dünyaya zenginlik, bozgunu uluslara zenginlik getirdiyse, bütünlüğü çok daha büyük bir zenginlik getirecektir! 13 Öteki uluslardan olan sizlere söylüyorum: Uluslara elçi olarak gönderildiğim için görevimi yüce sayarım. 14 Böylelikle belki soydaşlarımı imrendirip bazılarını kurtarırım. 15 Çünkü onların reddedilmesi dünyanın Tanrı'yla barışmasını sağladıysa, kabul edilmeleri ölümden yaşama geçiş değil de nedir?"

İsrail genel olarak Hristiyanlık mesajını reddettiğinden, Tanrı o mesajı onlardan alıp öteki uluslara verdi. Öteki uluslardan birçoğu imana geldi. Öteki uluslar, Hristiyan kilisesinde çoğunluğu oluşturdukları için kolayca gurura kapılabilirlerdi. Tanrı'nın artık onları seçtiğini ve İsrail'i dışladığını düşünebilirlerdi.

Pavlus'un mektubunu alan Romalılar karışık bir gruptu. Çoğunluğu öteki uluslardan olmasına rağmen aralarında Yahudiler de vardı. Pavlus, mektubunun bu bölümünde doğrudan öteki uluslara konuşuyor. 13. ayette Pavlus'un şu ifadesini hatırlayalım: "Öteki uluslardan olan sizlere söylüyorum."

Öteki ulusların, İsrail'in büyük oranda kaybettiği Müjde'yi alırken böbürlenmeye veya gururlanmaya hakkı yoktu. Pavlus bu durumu zeytin ağacından bir örnek vererek açıklar.

Meyve ağacının dalları sağlıklı bir gövdeye "aşılanabilir" (birleşebilir). Pavlus, öteki ulusları yabanıl zeytin ağacı dallarına, İsrail'i de ekilmiş "cins" zeytin ağacına benzetir. Tanrı'nın öteki ulusları Yeni Antlaşma kilisesine alması, İsrail'e başlangıçta verdiği Eski Antlaşma vaadini de içeren sağlıklı gövdeye "yabanıl" dalların aşılanması gibidir.

Pavlus öteki uluslardan olan okuyucularını uyarır: "Övünmeniz için bir neden yok. Eğer övünüyorsan, unutma ki, sen kökü taşımıyorsun, kök seni taşıyor." Aynı düşünceyle, İsa'nın Yakup'un kuyusunun başında Samiriyeli kadına söylediklerini hatırlayın: "Kurtuluş Yahudiler'dendir" (Yuhanna 4:22).

11:16 Hamurun ilk parçası kutsalsa, tümü kutsaldır; kök kutsalsa, dallar da kutsaldır. 17-18 Ama zeytin ağacının bazı dalları kesildiyse ve sen yabanıl bir zeytin filiziyken onların yerine aşılanıp ağacın semiz köküne ortak oldunsa, o dallara karşı övünme. Eğer övünüyorsan, unutma ki, sen kökü taşımıyorsun, kök seni taşıyor.

Mektubun yazarı bu noktada, öteki uluslardan olan okuyucularından bir itiraz bekler: "O zaman, 'Ben aşılanayım diye dallar kesildi' diyeceksin." Pavlus bu ifadeyi doğal karşılar ve bunu önemli bir gerçeği tekrarlamak için kullanır: Tanrı'nın öteki ulusları seçmesi, onlardaki bir erdemden kaynaklanmaz. Bu seçim tamamen Tanrı'nın lütfundan kaynaklanır. İmanla kabul edilen karşılıksız bir armağandır.

Ama tüm bunlardan çıkarılacak ikinci bir ders daha vardır. İsrail'in inançsızlığından dolayı kaybı, kurtuluşun kendi şartlarıyla kabul edilmesi konusunda Tanrı'nın ne kadar da ciddi olduğunu gösteren bir hatırlatmadır. Tanrı, kurtuluşu Mesih'e iman yoluyla sunar. Bu Kurtarıcı'yı reddeden imansızları sert bir cezalandırma bekler.

Burada hatırlamamız gereken bir bir şey vardır. Tanrı'nın imanlılara ne kadar nezaketle davrandığını düşünün; inançsızlarla ilgilenirken ne kadar sert olduğunu da düşünün.

11:11 O zaman, 'Ben aşılanayım diye dallar kesildi' diyeceksin. 20 Doğru, onlar imansızlık yüzünden kesildiler. Sense imanla yerinde duruyorsun. Böbürlenme, kork! 21 Çünkü Tanrı asıl dalları esirgemediyse, seni de esirgemeyecektir. 22 Onun için Tanrı'nın iyiliğini de sertliğini de gör. O, düşenlere karşı serttir; ama O'nun iyiliğine bağlı kalırsan, sana iyi davranır. Yoksa sen de kesilip atılırsın!

Tanrı, Mesih'i reddeden imansızların sert yargıcıdır. Ama bu onların kaybolmasını istediği anlamına gelmez. İmanla gelirlerse, tekrar Tanrı'nın "ağacına" aşılanabilirler. Aslına bakarsak, Yahudiler'in aşılanması öteki uluslardan daha kolay olmalıdır.

Pavlus açıklar: Aşılamadaki olağan uygulama, iyi "cins" dalların aşılanmasıdır. Ama burada Tanrı'nın yaptığına bakın. "Yabanıl" dalları alıyor ve onları kendi kilisesine getiriyor. Tanrı normalde verimsiz olan "yabanıl" dallarla iş görüyorsa, "doğal" dalları da (Yahudiler) kesinlikle tekrar yerine koyabilir.

11:23 İmansızlıkta direnmezlerse, İsrailliler de öz ağaca aşılanacaklar. Çünkü Tanrı'nın onları eski yerlerine aşılamaya gücü vardır. 24 Eğer sen doğal yapısı yabanıl zeytin ağacından kesilip doğaya aykırı olarak cins zeytin ağacına aşılandınsa, asıl dalların öz zeytin ağacına aşılanacakları çok daha kesindir!

Sonraki bölümde, Pavlus öteki uluslardan olan okuyucularına, onlarla bir "sır" paylaşacağını söyler. Bunun nedeni onları bilgiçlikten (gururdan) korumaktır.

Pavlus "sır" ifadesini kullanırken, gizemli veya tuhaf bir şeyi kast etmez. Aksine, doğru anlaşılabilmesi için açıklanması gereken bir gerçekten bahseder. Pavlus'un öteki uluslardan okuyucularının zihinlerinde netleştirmek istediği bir durum vardır. "İsrail'in bir bölümü Tanrı'ya itaat etmeyi reddetmelerine" rağmen, Tanrı İsrail'den vaz geçmemiştir. Bazıları kurtulacaktır. Tanrı'nın merhameti sadece öteki ulusların üzerinde değildir.

Pavlus, İsrail'in imansızlık sorununu çok sade bir dille açıklar. Örneğin, 9. bölüm 27. ayette peygamber Yeşaya'dan yaptığı alıntıda şöyle der: "İsrailoğulları'nın sayısı denizin kumu kadar çok olsa da, ancak pek azı kurtulacak." Aynı bölümün 6. ayetinde Pavlus şöyle demişti: "İsrail soyundan gelenlerin hepsi İsrailli sayılmaz." Birisi sırf İsrailli olduğu için, yani İbrahim'in fiziksel torunu olduğu için, göğe (cennete) giden yolda Tanrı'nın çocuğu olan ruhsal bir İsrailli sayılmaz.

Tüm fiziksel İsrailliler ruhsal İsrailli değildir. Ama ruhsal İsraillilerin hepsi kesinlikle kurtulacaktır. Pavlus 26. ayetteki sözlerini bu kavrayışla sıralar: "Sonunda bütün [ruhsal] İsrail kurtulacaktır" (Romalılar 11:23; 9:27).

11:25 Kardeşler, bilgiçliğe kapılmamanız için şu sırdan habersiz kalmanızı istemem: İsrailliler'den bir bölümünün yüreği, öteki uluslardan kurtulacakların sayısı tamamlanıncaya dek duyarsız kalacaktır. 26 Sonunda bütün İsrail kurtulacaktır. Yazılmış olduğu gibi: 'Kurtarıcı Siyon'dan gelecek, Yakup'un soyundan tanrısızlığı uzaklaştıracak. 27 Onların günahlarını kaldıracağım zaman kendileriyle yapacağım antlaşma budur'" (*Yeşaya 59:20 21; 27:9; Yeremya 31:33 34*).

Pavlus daha önce sözünü ettiği sır hakkında artık doğrudan konuşur. Kutsal Kitap'ın özgün dilinde "sır" sözcüğünün, görebilmeleri ve anlayabilmeleri için insanlara açıklanması gereken bir şey anlamına geldiğini aklınızda tutun. Pavlus'un burada okuyucularına yaptığı açıklamanın dikkat çeken yönü, Tanrı'nın iki tarafa da büyük kutsama getirebilmesi için kötü olan iki şeyi birlikte etkin olarak nasıl kullandığıdır.

Eski Antlaşma döneminde İsrailliler Tanrı'nın seçilmiş halkıydı. Tanrı onlara, bir Kurtarıcı vaadi de dahil olmak üzere, özel bereketler ve vaatler verdi. Ama Kurtarıcı doğduğunda, İsrailliler O'nu ve O'nun kurtarış mesajını

reddettiler. Böylece, Tanrı o mesajı onlardan geri aldı. Bu İsrail için korkunç bir kayıptı!

Öteki uluslar, Eski Antlaşma'nın seçilmiş insanları değillerdi. Kötü insanlardı. Putperestlik ve cinsel ahlaksızlık da olmak üzere, her tür günahın içinde yaşıyorlardı. Berbat bir yaşamları vardı! Ama Tanrı Müjde'nin mesajını Yahudiler'den alıp, öteki uluslara vaaz edilmesini sağladı. Onlar bu mesaja inandılar. İmana gelerek ve Mesih'te günahların bağışlandığını öğrenerek yaşamları tamamen değişti. Artık gözlerini gökteki Tanrı'yla birlikte sonsuz yaşama dikebilirlerdi. İsrail'in kaybı öteki uluslar için büyük bir "kazanç" oldu.

Ama Tanrı'nın niyeti, bu kazancın sadece öteki uluslarla sınırlı kalması değildi. Öteki uluslar Hristiyan kilisesinin çoğunluğunu oluşturduğunda, Yahudi ulusu onların tattığı tüm bereketleri gördü. "Kıskançlıkla," bazılarının içinde bu bereketleri paylaşmak için bir istek oluştu. Yahudiler için Müjde'nin bereketlerini paylaşmak hâlâ mümkündür, çünkü Tanrı vaatlerini geri almaz. Sonunda bu yolla birçok Yahudi Tanrı'nın vaatlerini kabul etti ve Tanrı'nın kurtuluş armağanını paylaştı.

Pavlus'un açıkladığı "sır," lütufkar Tanrı'nın iki kötü durumu alıp, ikisini de olumlu kazanımlara dönüştürebilmesidir. Pavlus bunu, mektubunun iki ayetinde özetler. Öteki uluslara şöyle der: "Bir zamanlar Tanrı'nın sözünü dinlemeyen sizler şimdi İsrailliler'in sözdinlemezliğinin sonucu merhamete kavuştunuz." Yahudiler hakkında da şöyle söyler: "Bunun gibi, İsrailliler de, sizin kavuştuğunuz merhametle merhamete erişmek için şimdi söz dinlemez oldular."

11:28 İsrailliler Müjde'yi reddederek sizin uğrunuza Tanrı'ya düşman oldular; ama Tanrı'nın seçimine göre, ataları sayesinde sevilmektedirler. 29 Çünkü Tanrı'nın armağanları ve çağrısı geri alınamaz. 30 Bir zamanlar Tanrı'nın sözünü dinlemeyen sizler şimdi İsrailliler'in sözdinlemezliğinin sonucu merhamete kavuştunuz. 31 Bunun gibi, İsrailliler de, sizin kavuştuğunuz merhametle merhamete erişmek için şimdi söz dinlemez oldular. 32 Çünkü Tanrı, merhametini herkese göstermek için herkesi sözdinlemezliğin tutsağı kıldı.

Tanrı nasıl iki kötü durumu alıp ikisini de hiçbir insanın planlayamayacağı ve gerçekleştiremeyeceği şekilde "kazançlara" dönüştürebildi? Bunu ancak lütufkar ve merhametli olan Tanrı yapabilirdi. Pavlus hayranlık ve şaşkınlıkla, Tanrı'ya dört ayetlik bir övgü ilahisi yükseltir

11:33 Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir!
O'nun yargıları ne denli akıl ermez,
yolları ne denli anlaşılmazdır!
34 'Rab'bin düşüncesini kim bilebildi?
Ya da kim O'nun öğütçüsü olabildi?' (*Yeşaya 40:13*)
35 'Kim Tanrı'ya bir şey verdi ki,
Karşılığını O'ndan isteyebilsin?' (*Eyüp 41:11*)
36 Her şeyin kaynağı O'dur;
her şey O'nun aracılığıyla
ve O'nun için var oldu.
O'na sonsuza dek yücelik olsun! Amin.

İMANLA AKLANMA

BÖLÜM 6
Tanrı'nın İmanlılardan Beklentisi

Romalılar 12:1-15:13

İmanla Aklanma:
Romalılar Mektubu Hakkında Çalışma Notları

BÖLÜM 6
Tanrı'nın İmanlılardan Beklentisi

Armağanlarımızı ve Yeteneklerimizi Kullanmak (Romalılar 12:1-21)

12:1 Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur. 2 Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin."

Önceki bölümde Pavlus, Tanrı'nın Yahudiler'e ve öteki uluslara merhametini nasıl gösterdiğinin sırrını açıklamıştı. Şimdi de onlara Tanrı'nın merhametine nasıl karşılık vermeleri gerektiğini anlatır. Onları, kendilerini Tanrı'ya diri kurbanlar olarak sunmaya çağırır.

Eski Antlaşma döneminde, Tanrı İsrailliler'e birçok kurban getirmelerini buyurmuştu. Bunlardan bazıları hayvan sunularıydı. Hayvan öldürülür ve Rab'be sunulurdu. Bu tür kurbanlar, günahkarın ölmesi gerektiğini öğretirdi. Ancak yerlerine ölecek biri olduğunda yaşamaya devam edebilirlerdi. Bu tür kanlı sunular, Mesih'in çarmıh üzerinde kurban sunusu olmasının ön habercisiydi.

Mesih çarmıhta bizim yerimize öldükten sonra, böyle kanlı sunulara gerek kalmadı. Ama Pavlus yeni bir sunu türü önerir. Kurban olarak Tanrı'ya sunulan bir hayvan değil, Hristiyan'ın bizzat kendisidir. Hristiyan öldürülmez, diri kurban olarak sunulur. Canlı olarak, bu yaşayan kurban Tanrı'ya gayretle hizmet edebilir.

Çok net olmalıyız: Bu hizmet, imanlının kendisini Tanrı'ya kabul ettirmesi için değildir. Mesih bunu bizim için

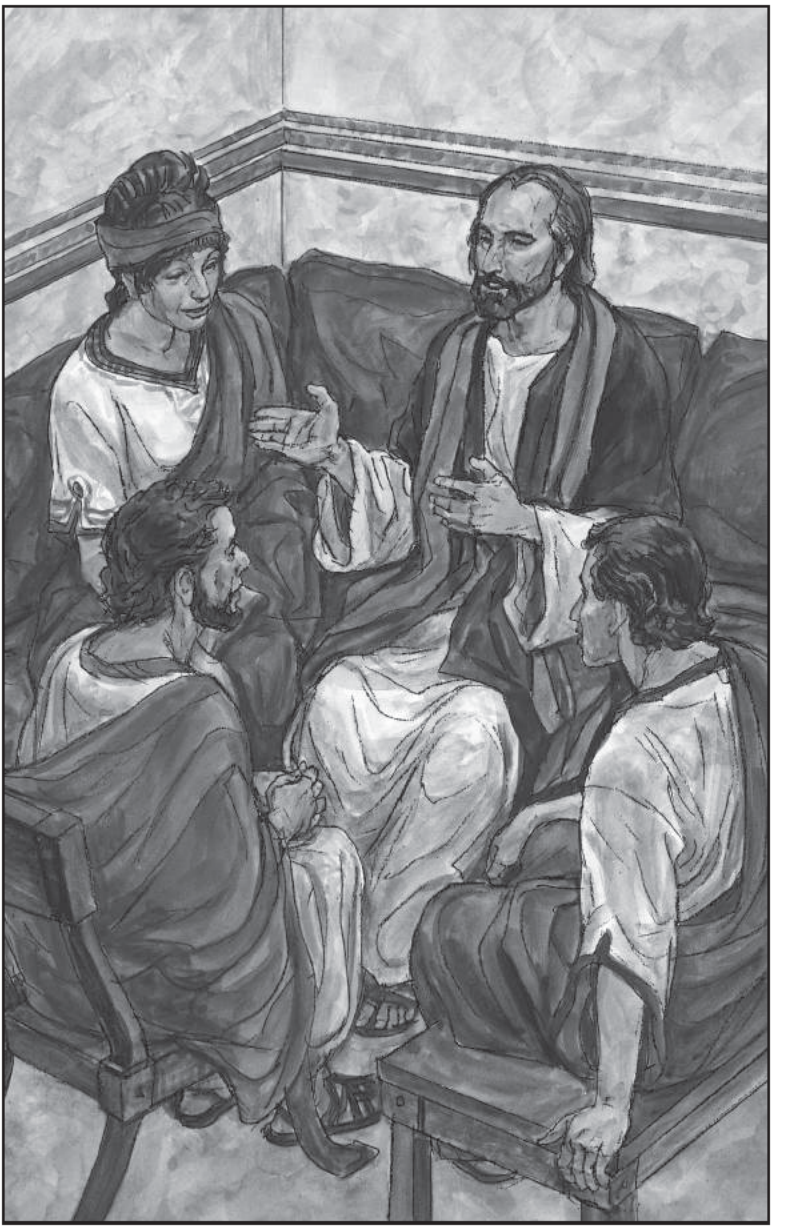

Pavlus yeni iman eden kimselere konuşuyor

zaten yaptı. Pavlus'un burada kastettiği şey, Tanrı'nın merhametine imanlının minnettarlıkla verdiği karşılıktır.

Pavlus iki tür davranış biçimi önerir: Birincisi olumsuzdur: "Bu çağın gidişine uymayın." İkincisi olumludur: "Bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin."

Pavlus'un sözünü ettiği düşüncelerin değişmesi, Kutsal Ruh insanı imana getirdiğinde gerçekleşir. Bu değişime genellikle "dönüşüm*" adı verilir. Bu, imanlıya Tanrı'yı hoşnut den şeyleri yapan "yeni insanı" verir. Pavlus, Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşamı sonraki ayetlerde açkılar.

12:3 Tanrı'nın bana bağışladığı lütufla hepinize söylüyorum: Kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes Tanrı'nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde sağduyulu olsun. 4-5 Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz. 6 Tanrı'nın bize bağışladığı lütfa göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır. Birinin armağanı peygamberlikse, imanı oranında peygamberlik etsin. 7 Hizmetse, hizmet etsin. Öğretmekse, öğretsin. 8 Öğüt veren, öğütte bulunsun. Bağışta bulunan, bunu cömertçe yapsın. Yöneten, gayretle yönetsin. Merhamet eden, bunu güler yüzle yapsın.

İmanlının Tanrı'yı hoşnut eden yeni yaşamını açıklarken, Pavlus başka olumsuz ve olumlu bileşimler kullanır. Önce şöyle der: "Kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin." Gösteriş ve kibir ortak sorunlardır. Kibirli kişi her şeyi yapabileceğini düşünür ve armağanları az olanlara tepeden bakar. Havarinin tavsiyesi şudur: "Kendiniz hakkında düşünürken makul olun."

Ama bunun tam tersi bir sorun da vardır. Bazı insanlar şöyle düşünürler: "Ben hiç bir şey yapamam." Pavlus olumlu

* dönüşüm: din değiştirme (ing. conversion).

İhtiyacımız olan şeyleri bize Tanrı verir

bir ifadeyle şöyle der: "Hepimizin armağanları vardır." Bu durum insan bedenindeki işleyişe benzer.

Bedenin farklı üyeleri farklı şeyler yaparlar. Gözler, kulaklar, burun, ayaklar ve eller birbirinden farklıdırlar, ama bir bedeni oluşturmak için birlikte çalışırlar.

Mesih'in bedeni olan kilisede de durum aynıdır. Her imanlı armağanlara sahiptir, ama "Tanrı'nın verdiği lütufla yüzleşmeleri farklıdır." Çeşitli armağanlara sahip olan imanlılar bir araya gelip Mesih'in Kilisesi'nin doğru işlemesini sağlamaya çalışırlar.

Pavlus, Hristiyanlar'ın yapabileceği yedi şeyi sıralar: Peygamberlik ("vaaz vermek" de diyebiliriz), hizmet etmek, öğretmek, öğütte bulunmak, bağış yapmak, yönetmek, merhamet etmek. Bu genel ifadeler sadece bazı önerilerdir. Kendimize şu soruyu sordurtmak için tasarlanmışlardır: "Tanrı'yı hoşnut edebilmek ve çevremdeki insanlara hizmet edebilmek için Rab bana hangi armağanları verdi?"

Herkese Karşı Sevgi Beslemek

12:9 Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksinin, iyiliğe bağlanın. 10 Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın. 11 Gayretiniz eksilmesin. Ruhta ateşli olun. Rab'be kulluk edin. 12 Umudunuzla sevinin. Sıkıntıya dayanın. Kendinizi duaya verin. 13 İhtiyaç içinde olan kutsallara yardım edin. Konuksever olmayı amaç edinin.

Önceki bölümde, armağanlarımızı bir cemaat içinde nasıl Hristiyanca kullanabileceğimiz hakkında birçok öneride bulunulmuştu. Şükranla dolu Hristiyanlar'ın, imanlı kardeşleri için yapacakları birçok farklı şey vardır. Ancak tüm bu farklı şeyleri harekete geçiren şey hep sevgidir. Çevremizdeki insanlar için beslediğimiz Hristiyanca sevgi,

Timoteos'a annesinden ve büyükannesinden öğrendikleri hatırlatılır

Tanrı'nın bize verdiği armağanlarla onlara hizmet etmek için bizi eyleme geçirir.

Sevginin gerekliliğinden bu kadar çok bahseden bir paragrafta, havarinin "nefret (tiksinti)" ifadesini kullanması tuhaf görünebilir. Ama dikkat, nefret de etmeliyiz. Kötüden nefret etmeliyiz. Pavlus hemen sonra "iyiliğe bağlanın" derken, bunun kötülükten nefret etmenin başka bir yolu olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Bu bölümü dikkat çekici kılan bir başka unsur da, Pavlus'un kullandığı cümlelerin kısa olmasıdır. Belli ki, tek tek ayrıntılarına girmeden bir dizi öneride bulunmak ister. Bu önerilerin her biri, özetin içinden işaretlenmiş parçalara benzer. 12. ve 13. ayetlerin işlevi bu konuda iyi bir örnek teşkil eder:

- Sevinçli olun
- Sabırlı olun (sıkıntıya dayanın)
- İmanlı olun (dua edin)
- İhtiyaç içindeki kutsallara yardım edin
- Konuksever olun

Kısa cümleler sonraki ayetlerde de devam eder, ama sevgi göstermemiz gereken insan çemberinin nasıl genişlediğine dikkat edin.

12:14 Size zulmedenler için iyilik dileyin. İyilik dileyin, lanet etmeyin. 15 Sevinenlerle sevinin, ağlayanlarla ağlayın. 16 Birbirinizle aynı düşüncede olun. Böbürlenmeyin; tersine, hor görülenlerle arkadaşlık edin. Bilgiçlik taslamayın.

Pavlus, Tanrı'nın çocuğunun çevresindekilere gösterebileceği sevginin değişik yollarını sıralamaya devam eder. Önerilerin çokluğu, bunu yapabilecek birçok yol olduğunu gösterir.

Yazar, teşviklerini çoğaltırken kısa cümleler kullanmaya devam eder, ama burada belirgin bir farklılık da göze çarpar.

Pavlus daha önce okuyucularını imanlı kardeşlerine sevgi göstermeye çağırmıştı. Şimdi, sevgilerinin hedefine Hristiyan olmayanları da katarak çemberi genişletir. "Size zulmedenler için iyilik dileyin. İyilik dileyin, lanet etmeyin."

İmanlı kardeşlerimize sevgi göstermek ve onlarla ilgilenmek genellikle zor olabilir. Ama bizden nefret edip zarar verenlere karşı sevgi göstermek çok daha zordur. Pavlus, yaptığı teşviklerle ilgili çok az bir açıklama verip kısa cümleler kullanmıştır. Ancak, Hristiyan olmayanları sevebilmenin Hristiyanlar için ne kadar önemli bir mesele olduğunu, Pavlus'un böyle bir tutumu teşvik etmek için beş ayet ayırmasından anlayabiliriz.

12:17 Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin. Herkesin gözünde iyi olanı yapmaya dikkat edin. 18 Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın. 19 Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı'nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: 'Rab diyor ki, ‹Öç benimdir, ben karşılık vereceğim›'(*Yasanın Tekrarı 32:35*). 20 Ama, 'Düşmanın acıkmışsa doyur, Susamışsa su ver. Bunu yapmakla onu utanca boğarsın' (*Özdeyişler 25:21 22*). 21 Kötülüğe yenilme, kötülüğü iyilikle yen.

Pavlus şöyle yazar: "Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın." Yaşamlarında Mesih'in sevgisini yansıtan Hristiyanlar kavgacı olmayacaklardır. Yaşadıkları toplumda sorunlara neden olmayacaklardır. Ama toplumda, Tanrı'nın çocuğunun asla onaylamayacağı fikirler ve eylemler öne süren bazı insanlar hep olacaktır. Öyleyse, bu insanlara karşı direnmek ve konuşmak gerekir.

Onların yanlış düşüncelerine ve kötü işlerine karşı konuşmak zıtlaşmaya ve çatışmaya yol açar. Bu da Hristiyanların bazı insanlarla barış içinde yaşamasını imkansız kılar. Aslında, böyle bir zıtlaşmanın imansız muhaliflerin Hristiyanlar'a zarar vermesiyle sonuçlanması kuvvetle muhtemeldir.

Böyle bir durumda, Hristiyanlar zarar gördüklerinde yapacakları şeyi Pavlus şöyle belirtiyor: "Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin." Ama bunu yapması zordur. Tanrı'nın çocuğu, kötü insanlara direnerek karşılık verme gücünü nereden bulacaktır?

Burada, Mesih'in örneğine bakmalıyız. Askerler O'nu çarmıha çivilerken şöyle dua ediyordu: "Baba onları affet, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar."

Ancak, Mesih bizim için sadece takip edilecek bir örnekten çok daha fazlasıdır. Bize zarar verenleri bağışlamamızı sağlayan O'nun sevgisini yansıtmanın gücünü veren de bizzat kendisidir. Mesih'in bize olan sevgisini ve yaptığı fedakarlığı (kurbanı) düşündüğümüzde, biz de bize karşı günah işleyenleri sevmeye ve bağışlamaya istekli oluruz.

Hristiyanlar'ın intikam peşinden koşmaması için ikinci bir neden daha vardır. Pavlus şöyle der: "Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı'nın gazabına bırakın." Hristiyanlar'ın toplumumuzdaki her şeyi düzeltmek gibi bir görevleri yoktur. Tanrı iş başındadır. Kötü insanlar kötü şeyleri yapmakta ısrar ettiklerinde, Tanrı onları yeryüzünde zor kullanarak durdurmaz, ama yaptıkları her şeyden onları sorumlu tutar. Yargı günü yakındır. O zaman onlarla hesaplaşacaktır. Pavlus, Eski Antlaşma'nın Yasanın Tekrarı kitabından alıntı yaparak Tanrı'nın sözlerini aktarır: "Öç benimdir, ben karşılık vereceğim."

Pavlus, intikam peşinde koşmamak gerektiğinin üçüncü nedenini de sıralar. "Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın" dedikten sonra şöyle devam eder: "Tam aksini yapın." Düşmanınız size kötü davrandığında, onlara nezaketle davranın. Sonra bunun nasıl yapılacağıyla ilgili örnekler verir:

"Düşmanın acıkmışsa doyur,
Susamışsa su ver."

Pavlus daha sonra düşmana nazik davranmanın nedenini belirtir: "Bunu yapmakla onu utanca boğarsın (Bunu yapmakla başlarına kızgın korlar yığarsınız)." İlk bakışta, burada düşmandan öç almaktan bahsediliyor gibi görünse de, Pavlus kesinlikle bunu kastetmez. Düşmanın zihninde oluşan durumu anlatmak için resim dili kullanır. Onlar için, kötü davrandıkları birinden böylesine iyi muamele görmek vicdan azabına yol açabilir. Pişmanlıkları o kadar yoğun olabilir ki, utanca boğulmuş (başlarından aşağı kızgın korlar dökülmüş gibi) hissedebilirler.

Arzu edilen etki şu olmalıdır: Eski düşmanların yollarının yanlışlığını görmeleri, Mesih'e ve O'nun bağışlama mesajına yaklaşmaları. Bu her zaman hoşnutlukla gerçekleşmese de, düşmanın üzerinde zafer kazanmak umut edilen bir sonuçtur. Bu yolla, Hristiyan'ın "iyisi" düşmanın "kötüsünü" alt edecektir. Pavlus'un bu konudaki teşvikinde dediği şey budur: "Kötülüğe yenilme, kötülüğü iyilikle yen."

Önceki bölümün başında Pavlus okuyucularına, Tanrı'nın Mesih'te onlara büyük merhamet gösterdiğini hatırlatmıştı. Tanrı'nın onlara karşı gösterdiği büyük merhamet nedeniyle, onları kendilerini "diri kurbanlar" olarak Tanrı'ya sunmaya çağırmıştı. Okuyucularının bunu yapabilmesinin bir yolu, Mesih'in sevgisini başkalarına yansıtacak bir hayat yaşamalarıdır. Bunu, düşmanlarını sevme ve onları kazanma pahasına yapmalıdırlar.

Sonraki bölümdeyse, Pavlus okuyucularını Tanrı'nın onların başına atadığı yönetimlere karşı itaatli yaşayarak Tanrı'nın merhametine karşılık vermeye teşvik eder.

Yönetime Bağlı Olmak (Romalılar 13:1-7)

13:1 Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun. Çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur. 2 Bu nedenle, yönetime karşı direnen, Tanrı buyruğuna karşı gelmiş olur. Karşı gelenler yargılanır.

Tanrı Yaratan'dır. Her şeyi O yaratmıştır ve her şey O'na aittir. Bu dünyadaki her şeyi O yönetir ve yönlendirir. Bununla birlikte, Tanrı yaşamlarımıza doğrudan ve görünür olarak gelmez. Bunun yerine, O'nu temsil eden çeşitli yönetimler aracılığıyla dünyayı yönetir. O'nun temsilcilerine itaatsizlik, bizzat Tanrı'ya itaatsizlik gibidir.

Tanrı, ev ve aileden sorumlu olsunlar diye ebeveynleri görevlendirmiştir. İşçileri kilise hizmetine çağırır. İşyerinde şefler ve patronlar işin başındadırlar. Tanrı çeşitli yollarla insanları kamu hizmetine ve devlet kademelerine yerleştirir.

Pavlus'un ifadesiyle: "Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur." Pavlus Romalılar'a bu mektubu yazarken, özellikle Roma'daki imparatoru ve imparatorluk yönetimini düşündüğü açıktır. Bu yöneticiler putperestti, Hristiyan değil. Zamanın imparatoru, Hristiyanlar'ı katletmekle ünlenmiş Neron'du. Buna rağmen, Pavlus okuyucularından yönetime karşı gelmemelerini ister. Bu konuda uyarıda da bulunur: "Karşı gelenler yargılanır."

Ancak insanların yönetime itaat etmesinin tek nedeni cezalandırılma korkusu olmamalıdır. Pavlus başka bir nedenden daha bahseder.

13:3 İyilik edenler değil, kötülük edenler yöneticilerden korkmalıdır. Yönetimden korkmamak ister misin, öyleyse iyi olanı yap, yönetimin övgüsünü kazanırsın. 4 Çünkü yönetim, senin iyiliğin için Tanrı'ya hizmet etmektedir. Ama kötü olanı yaparsan, kork! Yönetim, kılıcı boş yere taşımıyor; kötülük yapanın üzerine Tanrı'nın gazabını salan öç alıcı olarak Tanrı'ya hizmet ediyor.

"İyilik edenler değil, kötülük edenler yöneticilerden korkmalıdır… Çünkü yönetim, senin iyiliğin için Tanrı'ya hizmet etmektedir." Pavlus bu sözlerle, yönetimle işbirliği yapmanın bir başka nedenini verir. Onlar Tanrı'ya hizmet ederler ve Tanrı onlar aracılığıyla bize iyilik yapmak ister.

Pontius Platus kızgın kalabalığa Mesih İsa'ya teslim eder

İstikrarlı bir yönetimin ne büyük bir bereket olduğunu unutmamalıyız. Bazen yönetim Tanrı'yı temsil etmez, ama temsil ettiğinde büyük bereketlere yol açar. Bu, şiddetten korkmadan barış içinde bir toplumda yaşamamızı sağlar. Verimli bir işte çalışmamızı ve boş zamanlarımızı hoşça geçirmemizi sağlar. Hepsinden önemlisi, esenlikle ibadet edebilmemizi ve başkalarını da Tanrı'nın bize gösterdiği bereketleri paylaşmaları için çağırabilmemizi sağlar.

Tanrı, esenlik ve düzen Tanrı'sıdır. Değerli armağanlarını dikkatle gözetir. Başkalarının armağanlarını mahvetme yanlışına düşenleri cezalandırmak için kendi temsilcilerini (yönetim) yönlendirir.

Bazen yönetimlerin cezalandırması çok sert olabilir. Çünkü yönetim, "kötülük yapanın üzerine Tanrı'nın öfkesini gönderir." Tanrı yaşam verendir. Yaşamı alan da O'dur. Tanrı, temsilcilerinin (yönetim) eylemleri aracılığıyla ciddi bir suçlunun yaşamını alabilir. Pavlus yaptığı uyarıda bunu ima eder: "Ama kötü olanı yaparsan, kork! Yönetim, kılıcı boş yere taşımıyor; kötülük yapanın üzerine Tanrı'nın gazabını salan öç alıcı olarak Tanrı'ya hizmet ediyor." Kutsal Kitap ölüm cezasını buyurmaz, ama yasaklamaz da.

13:5 Bunun için, yalnız Tanrı'nın gazabı nedeniyle değil, vicdan nedeniyle de yönetime bağlı olmak gerekir. 6 Vergi ödemenizin nedeni de budur. Çünkü yöneticiler Tanrı'nın bu amaç için gayretle çalışan hizmetkârlarıdır. 7 Herkese hakkını verin: Vergi hakkı olana vergi, gümrük hakkı olana gümrük, saygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin.

Pavlus, yönetimlere bağlı olmak için başka bir neden daha ekler. Şöyle der: "Bunun için, yalnız Tanrı'nın gazabı nedeniyle değil, vicdan nedeniyle de yönetime bağlı olmak gerekir." Yöneticiler Tanrı'nın temsilcileri oldukları için onlara itaat etmek doğrudur. Onlara itaat etmek, bizzat

Tanrı'ya itaat etmek gibidir. Yaratılanlar olarak, Yaratıcımız'a itaat etmemiz gerektiğini biliriz.

Bu anlayış, yapmamız gerekeni kavramamıza yardım eder. Vergi ödemek, yapmayı seçeceğimiz bir şey olmazdı. Ancak, temsilcileri aracılığıyla Tanrı'nın bizden vergi ödememizi istemesi, bu konuda itaatli olmamızı sağlar. Bunu yapmanın doğru bir şey olduğunu biliriz.

Vergi ödemek, doğru şekilde itaat etme konusunda sadece bir örnektir. Pavlus ifadesine şunu ekleyerek teşvikini genişletir: Devlete borcunuz mu var; o zaman ödeyin.

Parayla ödeme yapmak dışsal bir şeydir. Dışsal eylemden daha önemlisi yüreğin tutumudur. Hristiyan bir vatandaş, yükümlülüklerini yöneticileri onurlandırarak ve onlara saygı göstererek sevinçle yerine getirecektir. Nihayetinde onlar bizzat Tanrı'yı temsil etmektedirler.

Sevginizi Şimdi Gösterin Çünkü Yargı Günü Yakındır (Romalılar 13:8-14)

13:8 Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayın. Çünkü başkalarını seven, Kutsal Yasa'yı yerine getirmiş olur. 9 'Zina etmeyeceksin, adam öldürmeyeceksin, çalmayacaksın, başkasının malına göz dikmeyeceksin' (*Mısırdan Çıkış 20:13 15, 17; Yasanın Tekrarı 5:17 19, 21*) buyrukları ve bundan başka ne buyruk varsa, şu sözde özetlenmiştir: 'Komşunu kendin gibi seveceksin' (*Levililer 19:18*). 10 Seven kişi komşusuna kötülük etmez. Bu nedenle sevmek Kutsal Yasa'yı yerine getirmektir.

Vergilerimizi veya diğer faturalarımızı ödemek, genellikle belli rakamlarla ilgilidir. Gerekli miktarı ödeyebilir ve sonra şöyle diyebiliriz: "İşte! Bitirdim. Artık borcum yok." Pavlus "kimseye borçlu olmayın" derken, böyle bir yaklaşımı öne çıkarıyor.

Ancak tamamen ödenmeyecek bir borç vardır. Çevremizdeki insanlara dönüp şunu diyemeyiz: "İşte! Yeterince sevdim. Artık sevgi göstermeme gerek yok." Böyle bir yaklaşım, Tanrı'nın, buyruklarını yerine getirmeye çalışan insanlardan beklentilerine tamamen zıttır.

Geçen bölümde, Pavlus bizi yönetenlerle ilişkilerimizden bahsederken Dördüncü Emir'e atıfta bulunmuştu. Burada 9. ayette, sırasıyla Altıncı, Beşinci, Yedinci, Dokuzuncu ve Onuncu Emirleri ekler. Eski Antlaşma'nın Levililer kitabından yapılan alıntıların gösterdiği gibi, tüm bu buyruklar sadece tek bir kelimeye indirgenebilir: Sevgi. "Komşunu kendin gibi seveceksin."

Sevgi, On Emir'in merkezindeki koşuldur. İlk üçü Tanrı'ya karşı sevgiyle ilgilidir. Kalan yedi tanesi komşumuza karşı sevgi göstermekten bahseder. Her biri içinde sevgi buyruğunu barındırır. Sevgi göstermek başımızdan savabileceğimiz bir şey değildir. Bu konu acil bir konudur. Yargı günü yakındır.

13:11 Bunu, yaşadığınız zamanın bilincinde olarak yapın. Artık sizin
için uykudan uyanma saati gelmiştir. Çünkü şu anda kurtuluşumuz ilk
iman ettiğimiz zamankinden daha yakındır. 12 Gece ilerledi, gündüz
yaklaştı. Bunun için karanlığın işlerini üzerimizden atıp ışığın silahlarını
kuşanalım.

Hristiyanlar, tarihin her döneminde "son zamanları" yaşadıklarının daima bilincinde olmuşlardır. Yeryüzündeki zamanımız sınırlıdır. Ya fiziksel ölümümüzle ya da Rab'bin yargılamak için tekrar gelişinde zaman sona erecektir.

Bu mektupta havarinin zamanla ilgili referansı yargı günüdür. Şöyle der: "Mesih'in dönüş günü yakındır" Her geçen 24 saat, Mesih'in dönüşünü yaklaştırır. Havarinin ifadesindeki olumlu vurguya dikkat edin: "Şu anda kurtuluşumuz ilk iman ettiğimiz zamankinden daha

yakındır." İmanlı yeryüzünde de kurtulmuştur, ama bunun tamamen gerçekleşmesi göğe alındığımızda olacaktır.

Mesih'in yargılamak için döneceğini hatırlatırken, Pavlus'un niyeti bizi korkutmak değildir. Aksine, yeryüzündeki zamanımızın kısa olduğunu vurgular. Tanrı'nın buyruklarını yerine getirebilmek için gerekli olan sevgi yaşamında devam edebilmek için gayretli ve etkin olmalıyız. Bunun için yaşamımızdaki hem olumsuz hem de olumlu yaklaşımı öne çıkarır. Olumsuzdan bahsederken şöyle der: "Karanlığın işlerini üzerimizden atalım." Olumlu olarak: "Işığın silahlarını kuşanalım."

13:13 Çılgınca eğlenceye ve sarhoşluğa, fuhşa ve sefahate, çekişmeye ve kıskançlığa kapılmayalım. Gün ışığında olduğu gibi, saygın bir yaşam sürelim. 14 Rab İsa Mesih'i kuşanın. Benliğinizin tutkularına uymayı düşünmeyin.

Pavlus okuyucularını karanlığın işlerini üzerlerinden atmaya çağırmıştı. Ve şimdi fazla ayrıntıya girmeden kaçınılması gereken şeylerle ilgili bazı örnekler verir. Bunu, bir liste oluşturmaya elverişli kısa cümleler kullanarak yapar:

- Çılgın partilerle işiniz olmasın.
- Sarhoş olmayın.
- Cinsel günahlar veya kötü davranışlar içinde olmayın.
- Birbirinizle kavga etmeyin.
- Kimseyi kıskanmayın.

Bunlar yalnızca birkaç örnektir. Havari her birimizi, kaçınmamız gereken başlıca günahlarımız ve denemelerimizle ilgili kendi listemizi hazırlamaya çağırıyor. Yargı gününün yaklaşması nedeniyle ruhsal olarak uykuda olmanın zamanı değildir. Pavlus gerekli olan teşviki şu

sözlerle verir: “Gün ışığında olduğu gibi, saygın bir yaşam sürelim.”

Peki denenmelere direnmek için gerekli gücü bulmak için nereye gidebiliriz? Karanlığın işlerini üzerimizden nasıl atacağız? Pavlus’un cevabı şudur: “Işığın silahlarını kuşanalım.” Işığın silahlarını kuşanmak, karanlığın işlerine karşı korunmanın resim diliyle anlatımıdır.

14. ayette, havari Hristiyanlar’ın kuşanması gereken şey hakkında daha ayrıntılı bir açıklama verir. Şöyle diyerek resmi biraz değiştirir: “Rab İsa Mesih'i kuşanın.” Pavlus, Galatyalılar’a yazdığı mektupta bunun anlamını daha net bir şekilde açıklar: “Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız. Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi” (Galatyalılar 3:26-27).

Mesih’in kusursuz yaşamı ve günahsız ölümü, biz günahkarların işlediği tüm günahların ve yaptığımız tüm kötülüklerin bedelini ödedi. Yüreklerimizde imanı harekete geçiren vaftiz aracılığıyla, Mesih’in doğruluğu üzerimize bir giysi gibi giydirildi.

Ancak Rab İsa Mesih’i kuşanmak bizi Tanrı’nın gözünde kabul edilir kılmakla kalmaz, aynı zamanda Tanrı’yı hoşnut eden şeyler yapma gücünü de verir. Mesih’te vaftiz olarak ve O’nun doğruluğunu kuşanarak, “eski Ademimiz’e” karşı savaşan bir “yeni Adam’a” kavuşuruz. Mesih’i kuşanmak, yeni adamın karanlığın işlerinden sıyrılmasını mümkün kılar. Artık kötü şeyler yapmak yerine, içimizdeki yeni adam On Emir’in çağrısına, Tanrı’ya ve komşularımıza sevgiyle hizmet ederek karşılık verebilir.

Pavlus’un Romalılar mektubunun ana teması şudur: İmanla aklanma. Bu öncelikle, sadece inanarak sahip olduğumuz Mesih’in doğruluğuyla ilgilidir. Ama başka bir tür doğruluk daha vardır. Bu, imanlının kendi yaşamında ve davranışlarında sergileyebileceği doğruluktur. Daha önce bu tür doğrulukla ilgili iki örnek görmüştük. 12. bölümde, havari

bizi başkalarına sevgiyle hizmet ederken Tanrı vergisi olan armağanlarımızı kullanmaya çağırmıştı. 13. bölümdeki çağrıysa, kendi temsilcileri olarak Tanrı'nın üzerimize koyduğu yönetimlere itaat etmekti. Şimdi 14. ve 15. bölümlerdeyse, Pavlus bunlara üçüncü bir alan daha ekler. Bu alan, güçlü imanlıların ruhsal olarak zayıf olan kardeş ve kızkardeşlerine karşı kibar ve anlayışlı olmalarıyla ilgilidir.

Güçlü ve Zayıf İmanlılar (Romalılar 14:1-15:13)

Yiyeceklerle İlgili Düşünceler

14:1 İmanı zayıf olanı aranıza kabul edin, ama tartışmalı konulara girmeyin. 2 Biri her şeyi yiyebileceğine inanır; imanı zayıf olansa yalnız sebze yer. 3 Her şeyi yiyen, yemeyeni hor görmesin. Her şeyi yemeyen, yiyeni yargılamasın. Çünkü Tanrı onu kabul etmiştir. 4 Sen kimsin ki, başkasının kulunu yargılıyorsun? Kulu haklı çıkaran da haksız çıkaran da efendisidir. Kul haklı çıkacaktır. Çünkü Rab'bin onu haklı çıkarmaya gücü vardır.

Herkesin ruhsal algılama seviyesi aynı değildir. Bazıları uzun zaman önce iman etmiş olgun Hristiyanlar'dır. Bazıları da yeni iman etmiş ve Kutsal Kitap çalışmalarından öğrenecek çok fazla şeyleri olan Hristiyanlar'dır. Zayıf iman kurtaran imandır, ama güçlü imanlılar büyümeleri için zayıflara yardım etmelidirler.

Pavlus, okuyucularının arasından daha ziyade güçlü imanlılara hitap ederek şöyle der: "İmanı zayıf olanı aranıza kabul edin, ama tartışmalı konulara girmeyin."

Güçlülerin hoş görmeleri ve kabul etmeleri gereken şeyleri bilmek önemlidir. Pavlus'un burada kast ettiği şey öğreti DEĞİL. Pavlus şunu demiyor: "Birisi yanlış öğreti yayıyorsa dert etmeyin." 16. bölümde okuyucularını yanlış öğreti yayan öğretmenlerden uzak durmaları için uyaracaktır. Güçlü kardeşlerin kabul etmesi ve tartışmaya girmemesi

gereken şeyler düşünce farklılıklarıdır. Burada doğrusu yanlışı olmayan düşünce ve eylemlerden bahsediyor. Bunlar basit bir mesele yüzünden komşunuzla fikir ayrılığına düşmenize benzer. İki düşünce de günahlı değildir. Pavlus bir örnek verir. Bazıları bir çeşit yemek yer, diğerleri başka şeyler yiyebilirler. İki tarafın da seçimi kötü değildir.

Pavlus, yapısı karışık olan bir cemaate yazmaktadır. Cemaatin büyük bölümü öteki uluslardandı. Bir kısmı da Yahudi'ydi. Eski Antlaşma'da Tanrı'nın Yahudiler'i kendi özel halkı olarak seçtiğini unutmayın. Onların arasından dünyanın Kurtarıcısı doğacaktı. Tanrı, Yahudiler'i diğer uluslardan ayrı tutarak onlara özel kurallar verdi. Bu özel kuralların arasında, yiyebilecekleri yemeklere kadar uzanan buyruklar vardı. Yiyeceklerin bazıları "temiz" olarak nitelendirilmişti. Bunları yiyebilirlerdi. Diğerlerini ise, domuz eti gibi, "murdar" oldukları için yemeleri yasaktı.

Bu özel kuralların amacı, vaat edilen Kurtarıcı aralarından doğana dek Yahudi ulusunu ayrı tutmaktı. Mesih'in gelişinden sonra, artık yiyeceklerle ilgili özel kurallara sahip olmalarına gerek yoktu. Ama bazı Yahudi Hristiyanlar'ın, yüzyıllardır temiz olmadığını düşündükleri şeyleri yemekle ilgili kuşkuları vardı. Bu özel kurallara hiçbir zaman sahip olmamış öteki uluslardan insanların menüdeki her şeyi silip süpürmesine içerliyorlardı. Bu özel durum açısından, öteki uluslar Hristiyanca özgürlüklerini uygulama konusunda Yahudiler'den öndeydiler.

Pavlus okuyucuları arasındaki öteki uluslardan olan bu "daha güçlülere" şu öğüdü verir: "Her şeyi yiyen, yemeyeni hor görmesin." Ve "daha zayıf" Yahudi okuyucularına da şöyle der: "Her şeyi yemeyen, yiyeni yargılamasın."

Pavlus'un öğüdünün temelinde yatan şey şudur: "Çünkü Tanrı onu [her ikisini de] kabul etmiştir." Tanrı herkesin ne yediğiyle ilgilenmez. Bu, her insanın yapmakta özgür olduğu kişisel tercihidir. Tanrı iki şekilde de hoşnut olur. Pavlus,

imanlının Tanrı'yla ilişkisini efendi ve kul ilişkisine benzeterek resmeder. Efendisi, kulunun yaptığından memnunsa: "Sen kimsin ki, başkasının kulunu yargılıyorsun?"

Hayatın içindeki birçok durumda, Tanrı'nın Sözü yapmamız gereken şey hakkında karar vermez. O zaman kendi fikrimize sahip olmakta özgürüz. Pavlus'un uyarısı, doğrunun yanlışın olmadığı tarafsız konularda kendi fikrimizde ısrarcı olarak sorun yaratmamamız içindir. Hristiyanlar arasında fikir ayrılıkları olduğunda, güçlüler zayıf kardeşlerine karşı anlayışlı olmalıdır. Böylece esenlik ve uyum sağlanır.

Ancak Hristiyanca yaşamda bu ders kolay öğrenilmez. Pavlus bu konunun önemini vurgulamak için başka bir örnek daha öne sürer. Bu kez tapınma günü seçimi konusunda konuşur.

14:5 Kimi bir günü başka bir günden üstün sayar, kimi her günü bir sayar. Herkesin kendi görüşüne tam güveni olsun. 6 Belli bir günü kutlayan, Rab için kutlar. Her şeyi yiyen, Tanrı'ya şükrederek Rab için yer. Bazı şeyleri yemeyen de Rab için yemez ve Tanrı'ya şükreder."

Pavlus'un Yahudi ve öteki uluslardan oluşan karışık bir cemaate yazdığını aklınızda tutun. Pavlus bu örnek vasıtasıyla, cemaati birleştirmek için tatlılıkla ele alınması gereken başka bir tarafsız alana veya düşünceye değinir.

Eski Antlaşma'nın hüküm sürdüğü yüzyıllar boyunca, Yahudi ulusu Tanrı'nın buyruğu uyarınca Şabat (Cumartesi) Günü'nü dinlenme günü olarak benimsemişti. Şabat düzenlemeleri bir eğitim aracıydı. Bu düzenlemeler, ilerde İsa'nın canlarına getireceği esenlik gününe hazırlık niteliğini taşıyordu. Mesih geldikten ve kurtaran eylemi aracılığıyla vaat edilen o esenlik gününü getirdikten sonra, artık Şabat kurallarını yerine getirmeye ve Cumartesi günü tapınmaya

gerek kalmamıştı. Yeni Antlaşma kilisesi bunun için kendi gününü seçmekte özgürdü ve bu özgürlük içinde tapınma gününü Pazar günü olarak belirledi.

Roma'da Cumartesi günlerini ibadet günü olarak korumaları gerektiğini hisseden bir grup olduğu kesindi. Onun dışındakiler günü değiştirmekte bir sorun yaşamıyorlardı. Pavlus bunu şu sözlerle özetler: "Kimi bir günü başka bir günden üstün sayar, kimi her günü bir sayar." Şabat gününü tutmak isteyenlere Pavlus şöyle der: "Belli bir günü kutlayan, Rab için kutlar." Ama aynı şey Pazar günü tapınmak isteyenler için de geçerliydi. Onlar da bunu Paskalya Pazarında dirilen Rablerini onurlandırmak için yapıyorlardı.

Roma'daki iki gurubun da amacı Rab'bi onurlandırmaktı. İki taraf da yanlış bir şey yapmıyordu. Burada da güçlü olanların zayıf kardeşlerine karşı anlayışla davranmasıyla açıklığa kavuşabilecek bir durum vardı.

Zayıf kardeşlerin her şeyi yeme konusundaki kafa karışıklığıyla ilgili ilk örnekte, Pavlus'un öne çıkardığı nokta şuydu: "Tanrı onları kabul etmiştir." Onlar Tanrı'nın kullarıdırlar. Tanrı onları kabul etmişse sen kim oluyorsun da onları yargılamaya kalkıyorsun? İkinci örnekteyse, Pavlus zayıf kardeşlere nezaketle davranma konusunda farklı bir neden öne sürer. Burada, güçlü ve zayıf hepimizin aynı şartlar altında yaşadığımızı ifade eder. Birlikte yaşarız; birlikte ölürüz; hepimiz birlikte yargılanacağız.

14:7 Hiçbirimiz kendimiz için yaşamayız, hiçbirimiz de kendimiz
için ölmeyiz. 8 Yaşarsak Rab için yaşarız; ölürsek Rab için ölürüz.
Öyleyse, yaşasak da ölsek de Rab'be aitiz. 9 Mesih hem ölülerin hem
yaşayanların Rabbi olmak üzere ölüp dirildi. 10 Sen neden kardeşini
yargılıyorsun? Ya sen, kardeşini neden küçümsüyorsun? Tanrı'nın yargı
kürsüsü önüne hepimiz çıkacağız. 11 Yazılmış olduğu gibi: 'Rab şöyle
diyor: ‹Varlığım hakkı için her diz önümde çökecek, her dil Tanrı

olduğumu açıkça söyleyecek› (*Yeşaya 45:21*). 12 Böylece her birimiz kendi adına Tanrı'ya hesap verecektir.

Pavlus'un burada birbirleriyle kardeşlik ilişki içinde olan Hristiyanlar'dan bahsettiğini unutmamak gerekir. Onlar aynı imanda olan kardeş ve kız kardeşlerdir. Ortak bir hedefleri vardır. İmanla yaptıkları her şey Rab'bi onurlandırmak için yapılmaktadır.

Pavlus güçlü Hristiyanlar'a hitaben şöyle der: "Sen neden kardeşini yargılıyorsun? Ya sen, kardeşini neden küçümsüyorsun? Tanrı'nın yargı kürsüsü önüne hepimiz çıkacağız."

Pavlus ölümün harika bir dengeleyici olduğunu belirtir. Ölüm tüm insanları aynı yere getirir. Bu yer Tanrı'nın yargı kürsüsüdür. Orada olacaklar hakkında Peygamber Yeşaya şöyle konuşur: "Her dil Tanrı'ya gerçeği söyleyecek." Pavlus buna kendi yorumunu da ekler: "Böylece her birimiz kendi adına Tanrı'ya hesap verecektir." O gün kimsenin itiraf etmek istemeyeceği büyük bir günah vardır: Zayıf kardeşin imanını yok ederek onun kurtuluşuna engel olmak. Pavlus'un bu berbat olasılık hakkındaki uyarıları takip eden bölümde gelir.

14:13 Onun için, artık birbirimizi yargılamayalım. Bunun yerine, hiçbir kardeşin yoluna sürçme ya da tökezleme taşı koymamaya kararlı olun. 14 Rab İsa'ya ait biri olarak kesinlikle biliyorum ki, hiçbir şey kendiliğinden murdar değildir. Ama bir şeyi murdar sayan için o şey murdardır. 15 Yediğin bir şey yüzünden kardeşin incinmişse, artık sevgi yolunda yürümüyorsun demektir. Mesih'in, uğruna öldüğü kardeşini yediklerinle mahvetme! 16 Size göre iyi olanın kötülenmesine fırsat vermeyin. 17 Çünkü Tanrı'nın Egemenliği, yiyecek içecek sorunu değil, doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir. 18 Mesih'e bu yolda hizmet eden, Tanrı'yı hoşnut eder, insanların da beğenisini kazanır. 19 Öyleyse kendimizi esenlik getiren ve karşılıklı gelişmemizi sağlayan işlere verelim. 20 Yiyecek uğruna Tanrı'nın işini bozma! Her yiyecek temizdir, ama yedikleriyle başkasının sürçmesine yol açan kişi kötülük etmiş olur. 21 Et yememen, şarap içmemen, kardeşinin sürçmesine yol açacak bir şey yapmaman iyidir. 22 Bu konulardaki inancını Tanrı'nın önünde

kendine sakla. Onayladığı şeyden ötürü kendini yargılamayan kişi ne mutludur! 23 Ama bir yiyecekten kuşkulanan kişi onu yerse yargılanır; çünkü imanla yemiyor. İmana dayanmayan her şey günahtır.

Pavlus güçlü Hristiyanlar'a seslenirken şöyle der: "Onun için, artık birbirimizi yargılamayalım. Bunun yerine, hiçbir kardeşin yoluna sürçme ya da tökezleme taşı koymamaya kararlı olun." Havari birisinin sürçmesi ve tökezlemesinden bahsederken, bunu ruhsal anlamda söyler. Birazdan da açıklayacağı gibi, bundan kastettiği şey zayıf imanlının imanını ve kurtuluşunu kaybetmesidir.

Bunun nasıl olabileceğini göstermek için, bir önceki bölümden temiz ve murdar yiyecekler örneğini kullanır. Burada Pavlus'un benzer cümlelerini gruplarsak onun düşüncesini daha kolay izleyebiliriz.

Pavlus 17. ayette genel bir ilanda bulunur: "Çünkü Tanrı'nın Egemenliği, yiyecek içecek sorunu değil, Tanrı'da doğru olmaktır. Gerekli olan tek şey, Mesih'in doğruluğunu imanla kabul etmektir. Kurtulmak için doğru şeyleri yemeye çalışmaya gerek yoktur. Bu düşünce 14. ayetin ilk kısmıyla örtüşür: "Rab İsa'ya ait biri olarak kesinlikle biliyorum ki, hiçbir şey kendiliğinden murdar değildir" (14a).

Bununla birlikte aynı ayetin ikinci kısmı muhtemel soruna dikkat çeker: "Ama bir şeyi murdar sayan için o şey murdardır" (14b). Pavlus'un aslında burada söylediği şey, murdar yiyecek diye bir şey olmadığıdır. Zayıf bir kardeş yanlışlıkla bir yiyeceğin murdar olduğunu düşünebilir. Tanrı'nın o yiyeceği yasakladığını düşünür ama umursamadan ve buna rağmen o yiyeceği yerse, açıkça Tanrı'ya başkaldırmış olur. İmanını inkar etmiş olur ve kurtuluşunu kaybetme tehlikesiyle karşılaşır. Pavlus bunu 23. ayette daha ayrıntılı açıklar: "Ama bir yiyecekten kuşkulanan kişi onu yerse yargılanır; çünkü imanla yemiyor. İmana dayanmayan her şey günahtır."

Güçlü kardeş, güçsüzün murdar olduğunu düşündüğü yemeği yerse olaya müdahil olur. Zayıf kardeşin vicdanı rahatsızdır, ama örnek aldığı güçlü kardeşini takip eder ve sorgulayarak da olsa o yemeği yer. Pavlus 15. ayette böyle bir durumu resmeder: "Yediğin bir şey yüzünden kardeşin incinmişse, artık sevgi yolunda yürümüyorsun demektir. Mesih'in, uğruna öldüğü kardeşini yediklerinle mahvetme!"

Zayıf kardeşin imana gelmiş olması Tanrı'nın işidir. Pavlus'un 20. ve 21. ayetlerde Hristiyanlar'ı bu denli kararlı bir şekilde uyarmasının nedeni budur: "Yiyecek uğruna Tanrı'nın işini bozma! Her yiyecek temizdir, ama yedikleriyle başkasının sürçmesine yol açan kişi kötülük etmiş olur. Et yememen, şarap içmemen, kardeşinin sürçmesine yol açacak bir şey yapmaman iyidir."

Bu durumda güçlü kardeşlerin yapması gereken doğru şey, cemaatin zayıf üyelerine sevgiyle ve sabırla öğretmektir. Pavlus 19. Ayette onlara seslenir: "Öyleyse kendimizi esenlik getiren ve karşılıklı gelişmemizi sağlayan işlere verelim." Zayıf kardeşleri geliştirmek, Hristiyanca özgürlüklerinin tüm kapsamını onlara öğretmeyi de içinde barındırır. Zayıflar o olgunluk seviyesine ulaşana dek, güçlü kardeşler her şeyi yeme ve içme haklarından feragat ederek çok daha iyi şekilde hizmet edebilirler. Böylesine sabırlı bir eğitim "Kutsal Ruh'tan gelen esenlik ve coşkuyu" da beraberinde getirir (17b).

15:1 İmanı güçlü olan bizler, kendimizi hoşnut etmeye değil, güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenmeye borçluyuz. 2 Her birimiz komşusunu ruhça geliştirmek için komşusunun iyiliğini gözeterek onu hoşnut etsin. 3 Çünkü Mesih bile kendini hoşnut etmeye çalışmadı. Yazılmış olduğu gibi: 'Sana edilen hakaretlere ben uğradım' (Mezmur 69:9). 4 Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabırla ve Kutsal Yazılar'ın verdiği cesaretle umudumuz olsun diye yazıldı. 5 Sabır ve cesaret kaynağı olan Tanrı'nın, sizleri Mesih İsa'nın isteğine uygun olarak aynı düşüncede birleştirmesini dilerim. 6 Öyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'nı ve Babası'nı birlik içinde hep bir ağızdan yüceltesiniz.

Pavlus Roma'daki cemaatin güçlü üyelerine seslenirken, onları zayıf kardeşleriyle sabırla ilgilenmeye çağırır. Şöyle der: "Her birimiz komşusunu ruhça geliştirmek için komşusunun iyiliğini gözeterek onu hoşnut etsin."

Ancak başkalarına bu denli özveriyle hizmet etmek çok zor bir görevdir. Güçlü olanlar bu hizmeti doğru bir şekilde yapma gücünü nereden bulacaklardır? Pavlus bu noktada onların dikkatini öncelikle Kurtarıcı'larının örneğine çeker. Onlara şöyle seslenir: "Çünkü Mesih bile kendini hoşnut etmeye çalışmadı."

Ancak Mesih, kendi irade gücümüzle takip edeceğimiz bir örnekten çok daha fazlasıdır. Mesih gerekli olan şeyi yapma yeteneğini de bize verir. Havari okuyucularını temin ederek şöyle der: "Tanrı, sabır ve cesaret kaynağı olan Tanrı'dır." Tanrı bunu Sözü aracılığıyla yapar. "Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabırla ve Kutsal Yazılar'ın verdiği cesaretle umudumuz olsun diye yazıldı."

Hristiyanlar'ın Kutsal Kitap'tan aldıkları güç, her gün süregelen bir şeydir. Şu anda da Pavlus'un Romalılar'a yazdığı mektubu incelerken gerçekleşmektedir. Havarinin esinlenmiş sözleriyle güçleniriz. Aynı zamanda bu kitabın okuyucuları olarak onun duasına dahil olduğumuzu bilmek güvenimizi tazeler: "Sabır ve cesaret kaynağı olan Tanrı'nın, sizleri Mesih İsa'nın isteğine uygun olarak aynı düşüncede birleştirmesini dilerim. Öyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'nı ve Babası'nı birlik içinde hep bir ağızdan yüceltesiniz."

15:7 Bu nedenle, Mesih sizi kabul ettiği gibi, Tanrı'nın yüceliği için birbirinizi kabul edin. 8-9 Çünkü diyorum ki Mesih, Tanrı'nın güvenilir olduğunu göstermek için Yahudiler'in hizmetkârı oldu. Öyle ki, atalarımıza verilen sözler doğrulansın ve öteki uluslar merhameti için Tanrı'yı yüceltsin. Yazılmış olduğu gibi: 'Bunun için uluslar arasında sana şükredeceğim, Adını ilahilerle öveceğim' (*2.Samuel 22:50; Mezmur 18:49*). 10-11 Yine deniyor ki, 'Ey uluslar, O'nun halkıyla birlikte

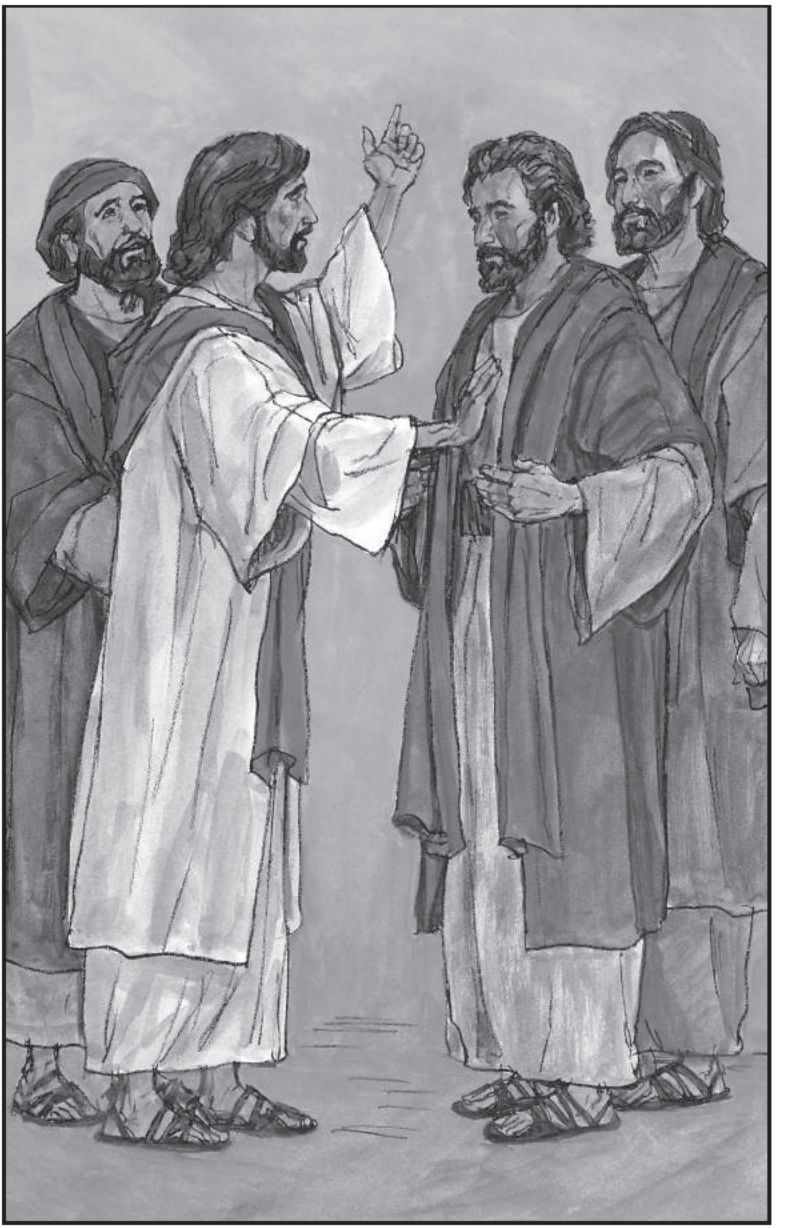

Mesih İsa öğrencilerine Kutsal Ruh'u göndermeyi vaat ediyor

sevinin!' (*Yasanın Tekrarı 32:43*). Ve, 'Ey bütün uluslar, Rab'be övgüler sunun! Ey bütün halklar, O'nu yüceltin!' (*Mezmur 117:1*). 12 Yeşaya da şöyle diyor: 'İşay'ın Kökü ortaya çıkacak, Uluslara egemen olmak üzere yükselecek. Uluslar O'na umut bağlayacak' (*Yeşaya 11:10*). 13 Umut kaynağı olan Tanrı, Kutsal Ruh'un gücüyle umutla dolup taşmanız için iman yaşamınızda sizleri tam bir sevinç ve esenlikle doldursun.

Pavlus, "Mesih sizi kabul etti" derken, Roma'daki zayıf ve güçlü olan her iki guruba da sesleniyor. Kültürel farklılıkları vardır, ama onları "Tanrı'nın yüceliği için" barış içinde yaşamaya çağırır. Pavlus'un bunu yapabilecekleri konusunda onlara inanmasının mantıklı bir nedeni vardır. Çünkü ortak bir kutsama altındadırlar. Mesih onları kabul etmiştir. Mesih, her iki grup için de "hizmetkar" olmuştur.

İlk olarak, yazar onlara Tanrı'nın Yahudi ulusuyla ilgilenirken ne kadar sadık olduğunu hatırlatır: "Çünkü diyorum ki Mesih, Tanrı'nın güvenilir olduğunu göstermek için Yahudiler'in hizmetkârı oldu. Öyle ki, atalarımıza verilen sözler doğrulansın."

Tanrı'nın dünyaya Mesih'i göndermesi, Tanrı'nın vaatlerine sadık olduğunu gösterir. Uzun yıllar önce, Tanrı İbrahim'e karısı Sara'dan bir oğlu olacağı vaadinde bulunmuştu. Bu oğul büyük bir ulusun babası olacaktı. O ulustan, daha önce Adem ve Havva'ya Aden bahçesinde vaat edilen Kurtarıcı gelecekti. Pavlus Roma'daki kiliseye bu mektubu yazarken tüm bunlar zaten gerçekleşmişti. Öyle ki, Pavlus'un Yahudi okuyucuları gelecekte de Tanrı'nın "atalarına verilen sözler doğrulansın" diye vaatlerini gerçekleştireceğinden emin olabilirlerdi.

Ama Mesih sadece Yahudi ulusunun hizmetkarı değildir. Tanrı'nın açıkça belirttiği gibi, İbrahim'in soyundan gelecek olan Kurtarıcı tüm uluslar için bir kutsama olacaktı. Bu vaat Nasıralı İsa'nın kişiliğinde tamamlandı. Pavlus okuyucularının dikkatini bu konuya çekerek şöyle der: "Mesih, Tanrı'nın güvenilir olduğunu göstermek için

Yahudiler'in hizmetkârı oldu. Öyle ki, atalarımıza verilen sözler doğrulansın ve öteki uluslar merhameti için Tanrı'yı yüceltsin."

Bu mektubun ortalarında, Tanrı'nın öteki uluslara nasıl merhamet ettiğini göstermek için Pavlus'un üç bölüm (9-11) ayırdığını hatırlayın. Yahudiler'in büyük bir bölümü, Mesih İsa'ya iman yoluyla kurtuluş mesajını reddettiklerinde, Tanrı o kurtuluş mesajını alıp öteki uluslara vermişti.

Pavlus'un öteki uluslar arasındaki misyon hizmeti, aslında olayların nasıl tersine döndüğünün bir göstergesiydi. Müjde'nin öteki uluslara götürülmesi tarihin ileri safhalarında gerçekleşse de bu, kesinlikle Tanrı'nın sonradan aklına gelen bir şey değildi. Bu, Yahudi ulusuyla ilgili A planı başarısız olduğunda, öteki ulusların bu plana dahil olduğu bir B planı değildi. Tanrı'nın kurtaran planı daima öteki ulusları da içermiştir. Pavlus, Tanrı'nın "Yahudi olmayanlara" gösterdiği merhameti anlatan dört Eski Antlaşma peygamberliğinden alıntı yaparak bu önemli gerçeğin altını çizer.

'Bunun için **uluslar** arasında sana şükredeceğim,
Adını ilahilerle öveceğim'
Yine deniyor ki,
'Ey **uluslar**, O'nun halkıyla birlikte sevinin!'
Ve, 'Ey bütün **uluslar**, Rab'be övgüler sunun!
Ey bütün halklar, O'nu yüceltin!'
Yeşaya da şöyle diyor:
'İşay'ın Kökü ortaya çıkacak,
Uluslara egemen olmak üzere yükselecek.
Uluslar O'na umut bağlayacak'

Pavlus bu bölümü, güçlü ve zayıf kardeşleri duayla birbirlerine bağlayarak sonlandırır. 5. ve 6. ayetlerde başladığı bu duayı 13. ayette şu sözlerle bitirir: "Umut

kaynağı olan Tanrı, Kutsal Ruh'un gücüyle umutla dolup taşmanız için iman yaşamınızda sizleri tam bir sevinç ve esenlikle doldursun.” Bu, bizim durumumuza da son derece uyan bir duadır.

İMANLA AKLANMA

BÖLÜM 7
Pavlus'un Kişisel Planları

Romalılar 15:14-33

İmanla Aklanma:
Romalılar Mektubu Hakkında Çalışma Notları

BÖLÜM 7
Pavlus'un Kişisel Planları (Romalılar 15:14-33)

Pavlus'un Öteki Uluslara Yönelik Misyon Hizmetine Yaklaşımı

15:14 Size gelince, kardeşlerim, iyilikle dolu, her bilgiyle donanmış olduğunuzdan ben eminim. Ayrıca, birbirinize öğüt verebilecek durumdasınız. 15 Yine de Tanrı'nın bana bağışladığı lütufla bazı noktaları yeniden anımsatmak için size yazma cesaretini gösterdim. 16 Ben Tanrı'nın lütfuyla uluslar yararına Mesih İsa'nın hizmetkârı oldum. Tanrı'nın Müjdesi'ni bir kâhin olarak yaymaktayım. Öyle ki uluslar, Kutsal Ruh'la kutsal kılınarak Tanrı'yı hoşnut eden bir sunu olsun.

Romalılar kitabının açılış bölümünde Pavlus'un Roma'ya gitmediğinden bahsettiğini hatırlayın. Dolayısıyla, Roma'daki kiliseyi Pavlus başlatmadı. Onlar başkalarının çalışmasıyla Hristiyan oldular. Pavlus'un onları eğitimlerinden ve Hristiyanca olgunluklarından dolayı ne kadar cömertçe takdir ettiğine dikkat edin: İyilikle dolular. Bilgileri eksiksiz. Başkalarına öğretebilecek seviyeye gelmişler.

Bu olgunluklarından dolayı Pavlus onlarla açıkça konuşur: "Bazı noktaları yeniden anımsatmak için size yazma cesaretini gösterdim." Bu noktaların ne olduğunu bize söylemese de, bir sonraki cümle ne hakkında konuştuğunu açıkça gösterir: "Ben Tanrı'nın lütfuyla uluslar yararına (Yahudi olmayanlar arasında) Mesih İsa'nın hizmetkârı oldum."

Pavlus'un yaptığı en cesurca iş, Yahudiler'den çıkmış bir Mesih olan Nasıralı İsa'nın mesajını almak ve onu öteki uluslara ilan etmekti. Pavlus'un kendi Yahudi soydaşlarından gördüğü sert muhalefetin nedeni buydu. Pavlus hizmet etmek

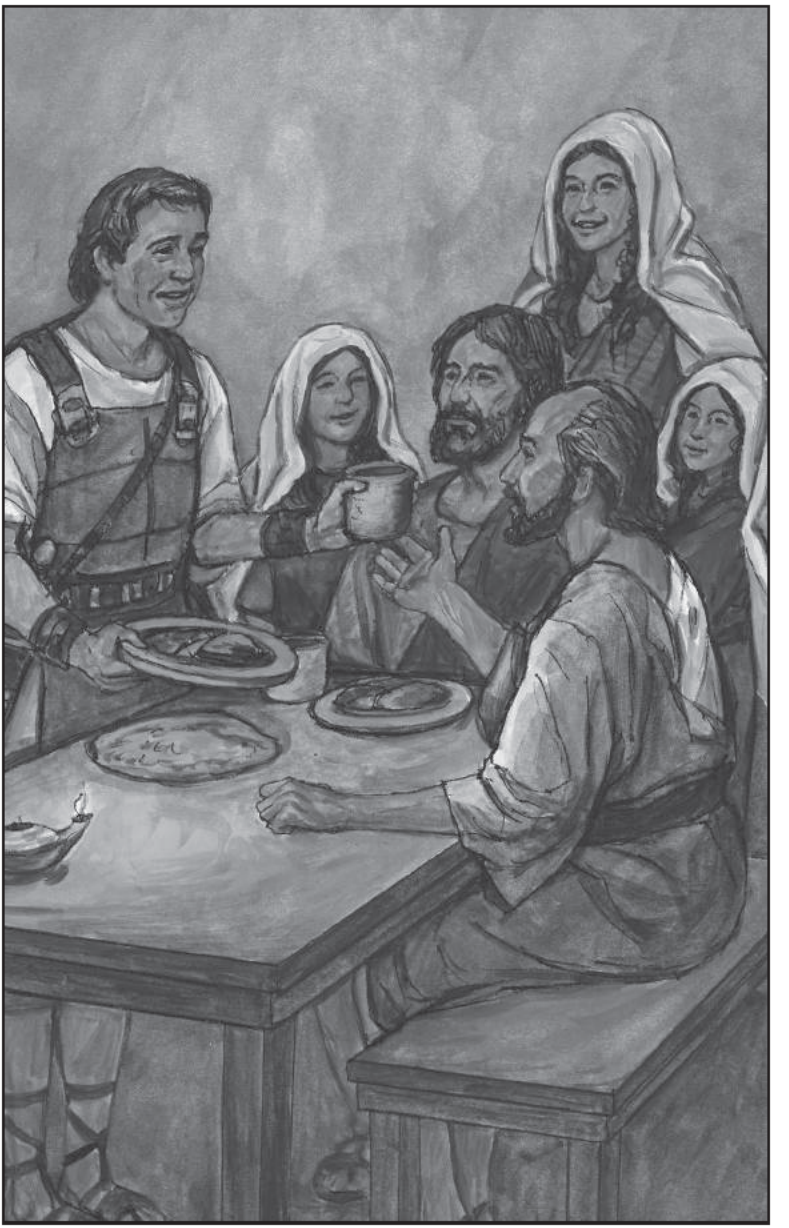

Tanrı Filipi zindanındaki Pavlus ve Silas'ı gözetti

için bir yere gittiğinde, işine yerel sinagoglardan başlardı. Orada yaşayan Yahudiler onun götürdüğü mesaja inanmayı reddettiklerinde, Antakya'da yaptığı gibi sürekli şunu ilan ederdi: "Tanrı'nın sözünü ilk önce size bildirmemiz gerekiyordu. Siz onu reddettiğinize ve kendinizi sonsuz yaşama layık görmediğinize göre, biz şimdi öteki uluslara gidiyoruz" (Elçilerin İşleri 13:46). Pavlus'un ve yardımcılarının öteki uluslara gitmesi, Yahudiler arasında onları dövmeye hatta taşlamaya varan şiddetli bir karşıtlık doğuruyordu.

Pavlus öteki uluslar arasındaki işini Eski Antlaşma kahinliğine benzetir. Kahin, tapınan kişinin kurbanını alıp Rab'be sunan "aracıydı." Pavlus kendisini böyle bir "aracı" olarak görerek şöyle der: "Tanrı'nın Müjdesi'ni bir kâhin olarak yaymaktayım. Öyle ki uluslar, Kutsal Ruh'la kutsal kılınarak Tanrı'yı hoşnut eden bir sunu olsun."

15:17 Bunun için Mesih İsa'ya ait biri olarak Tanrı'ya verdiğim hizmetle övünebilirim. 18-19a Ulusların söz dinlemesi için Mesih'in benim aracılığımla, sözle ve eylemle, mucizeler ve harikalar yaratan güçle, Kutsal Ruh'un gücüyle yaptıklarından başka şeyden söz etmeye cesaret edemem…

Pavlus'un öteki uluslar arasındaki işi çok fazla anlaşmazlığa neden oluyordu, ama o bu konuda hiçbir şekilde kendini savunmaya veya özür dilemeye niyeti yoktur. Tersine, hiç tereddüt etmeden şöyle der: "Bunun için Mesih İsa'ya ait biri olarak Tanrı'ya verdiğim hizmetle övünebilirim."

Pavlus kendisiyle övünebilirdi. "Söyledikleriyle ve yaptıklarıyla" birçok kişiyi Hristiyanlığa döndürdüğünü haklı olarak iddia edebilecek güçlü bir vaizdi. Tanrı ona belirtiler ve mucizeler yapma gücünü vermişti. Hatta Tanrı'nın ona "Kutsal Ruh'un gücünü" verdiğini de söyleyebilirdi.

Pavlus kendisiyle övünebilirdi, ama övünmedi. Aksine şöyle demiştir: "Mesih'in benim aracılığımla, sözle ve eylemle, mucizeler ve harikalar yaratan güçle, Kutsal Ruh'un gücüyle yaptıklarından başka şeyden söz etmeye cesaret edemem."

15:19b … Yeruşalim'den başlayıp İllirikum bölgesine kadar dolaşarak Mesih'in Müjdesi'ni her yerde duyurdum. 20 Bir başkasının attığı temel üzerine inşa etmemek için Müjde'yi Mesih'in adının duyulmadığı yerlerde yaymayı amaç edindim. 21 Yazılmış olduğu gibi:
'O'ndan habersiz olanlar görecekler.
Duymamış olanlar anlayacaklar' (*Yeşaya 52:15*). 22 İşte bu yüzden yanınıza gelmem kaç kez engellendi.

Bundan bir önceki paragrafta Pavlus'un hizmetinin bir özelliğine dikkat çekmiştik. Müjde'yi vaaz etmek için özel bir dinleyici gurubunu tercih eder. O, öteki ulusların havarisidir. Şimdi okuduğumuz paragrafta, gittiği yerlerde yaptığı hizmetin başka bir unsuru dikkatimizi çeker. Pavlus, ondan önce başka Hristiyan misyonerlerin gitmiş olduğu yerlere gitmez. Şöyle der: "Bir başkasının attığı temel üzerine inşa etmemek için Müjde'yi Mesih'in adının duyulmadığı yerlerde yaymayı amaç edindim." Bu yaklaşım, peygamber Yeşaya'nın bu durumu önceden haber verirken yazdıklarıyla uyum içindedir: "O'ndan [Mesih] habersiz olanlar görecekler. Duymamış olanlar anlayacaklar."

Bu, Pavlus'un kendi seçtiği yerlere gittiği anlamına gelmez. Elçilerin İşleri 16:6-7'de, Tanrı'nın Pavlus'u Asya İli'nde vaaz etmekten alıkoyduğunu okuruz. Bunun yerine Tanrı onu bir görümde Avrupa'daki Makedonya bölgesine çağırdı. Pavlus Tanrı'nın yönlendirmesine itaat ederek, yıllarca Akdeniz'in kuzeydoğu sahil şeridi üzerindeki bölgelerde vaaz ettikten sonra şöyle der: "Yeruşalim'den başlayıp İllirikum bölgesine kadar dolaşarak Mesih'in Müjdesi'ni her yerde duyurdum.

Yeni Antlaşma Hristiyan kilisesi Pentekost günü Yeruşalim'de başladı. Kilise oradan başlayarak Yahuda kırsalına ve sonra da Yahudi olmayan dünyaya yayıldı. Yeruşalim başlangıç noktasıydı. Bu yayılmanın diğer ucu, Pavlus'un Roma vilayeti İllirikum diye adlandırdığı, İtalya'nın doğusuna doğru uzanan bölgedir. Bu bölge şimdiki Arnavutluk ve komşuları eski Yugoslavya ülkelerinin bulunduğu alandır.

Yeruşalim ve İllirikum arasında uzanan bölgeyle ilgili olarak Pavlus rahatlıkla şöyle diyebilir: "Mesih'in Müjdesi'ni her yerde duyurdum." Buradan Müjde'nin artık bu bölgelerde vaaz edilmesine gerek olmadığı sonucunu çıkarmamalıyız. Pavlus bunu derken, Müjde'yi duyurmak için herkese tek tek yaklaşıp konuştuğunu söylemiyor. Her bir kasabaya ve köye gittiğini de iddia etmiyor.

Durumu doğru anlayabilmek için, Pavlus'un hizmet etme yönteminin bir unsurunu daha dikkate almalıyız. Pavlus bu hizmeti sırasında, Asya İli'ndeki Efes ve Yunanistan'daki Korint şehirleri gibi büyük yerleşim birimlerine gitti. Pavlus kentsel ölçekte bir cemaat kurduktan sonra bir sonraki bölgeye hareket ederdi. Bu arada ona yardımcı olan hizmetkarlar ve kardeş misyonerler o kentte kalarak çalışmaya devam ederlerdi. Kurulmuş olan cemaate hizmet edenler, Müjde'nin mesajını çevredeki küçük yerleşim birimlerine ulaştırmak için o cemaati bir üs olarak kullanırlardı.

Pavlus, misyon hizmetinin Tanrı tarafından bazı şartlara bağlanmasından şikayet etmiyor. Tersine, Roma'ya yapmayı planladığı ziyaretin gecikme nedenini açıklıyor. Başkaları tarafından hizmet götürülmemiş yerlere Müjde'nin mesajını götürmesi gerekiyordu. Bunlar, Tanrı'nın onu yönlendirdiği doğu Akdeniz ülkeleriydi. O yerlerin önceliği vardı. Ama artık bu bölgelerde "Mesih'in Müjdesi'ni her yerde duyurduğu" için Roma'ya gelmek için özgürdü.

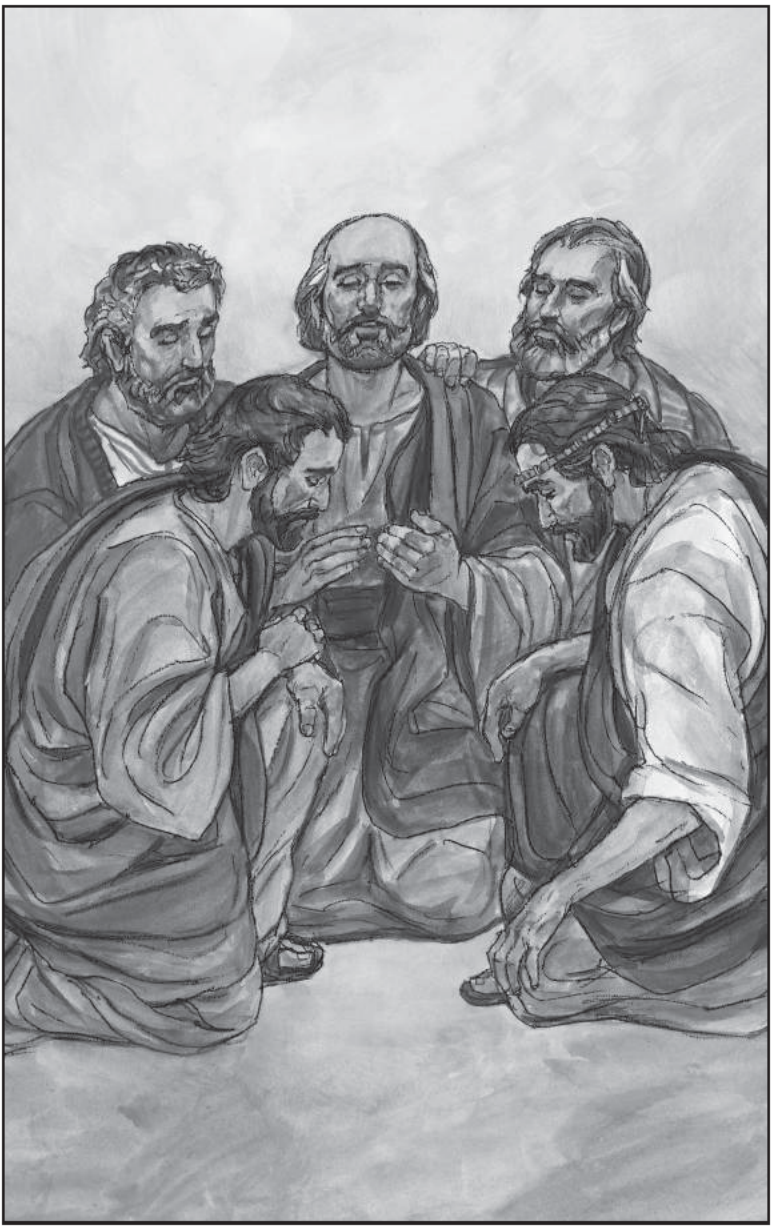

Pavlus Efesli ihtiyar ile dua ediyor

15:23-24 Şimdiyse bu yörelerde artık yapacağım bir şey kalmadığından, yıllardır da yanınıza gelmeyi arzuladığımdan, İspanya'ya giderken size uğrarım. Yol üzerinde sizi görüp bir süre arkadaşlığınıza doyduktan sonra beni oraya uğurlayacağınızı umarım.

Pavlus şöyle der: "Yıllardır da yanınıza gelmeyi arzuladığımdan." Buradan hareketle Roma'da daha önce kurulmuş bir Hristiyan cemaati olduğunu sonucuna varabiliriz. Bu cemaati Pavlus kurmadı. Kimin kurduğunu da bilmiyoruz. Elçilerin İşleri 2:10'dan öğrendiğimize göre, Pentekost günü Kutsal Ruh havarilerin üzerine döküldüğünde kalabalığın içinde "Roma'dan gelen konuklar" da vardı. Belki de eve dönüp bu mesajı yaydılar. Bir de eski zamanlardan kalan bir deyiş vardır: "Bütün yollar Roma'ya çıkar." Belki de, doğu Akdeniz bölgesindeki Hristiyanlar Roma'ya gittiler ve orada Hristiyan bir grup kurdular. Bilmiyoruz.

Pavlus'un hizmetinin sınırlamalarından biri, başkalarının attığı temelin üzerine inşa etmemesiydi. Başkalarının daha önce Müjde'yi vaaz etmiş olduğu yerlerde yeni cemaatler başlatmadı. Pavlus'un burada sözcükleri ne kadar özenle seçtiğine dikkat edin. Romalılar'a Müjde'yi getirmek için geldiğini söylemiyor. Fakat şöyle diyor: "Yıllardır da yanınıza gelmeyi arzuladığımdan… size uğrarım… sizi görüp bir süre arkadaşlığınıza doyduktan sonra…" Pavlus onların yanına sıradan bir Hristiyan kardeşleri olarak geliyor. Bir süreliğine onlarla iyi vakit geçirmek istiyor.

Hristiyan paydaşlığı, diğer imanlılarla birlikte olmak, büyük bir sevinç ve değerli bir berekettir. Birlikte tapınabilmek, Rab'bin Sofrası'na birlikte katılabilmek, birbirimizin mutlu anlarında sevinci birlikte paylaşabilmek, sıkıntı ve üzüntü zamanlarında birbirimizi teselli edebilmek için her fırsatı değerlendirmeliyiz. Büyük havari Pavlus bile "sıradan" imanlı kardeşleriyle geçireceği zamanı değerlendirdi. Biz de aynısını yapmak isteriz.

Keyifli bir ziyaretin yanı sıra, Pavlus'un Romalılar'a yazdığı bu mektubun başka bir nedeni daha vardı. Pavlus'un Doğu Akdeniz'deki hizmeti sona ermişti. Artık yeni bir bölgeye (Batı Akdeniz) gitmeyi düşünebilirdi. Aklındaki planları Romalılar'la şöyle paylaşır: "İspanya'ya giderken size uğrarım. Yol üzerinde sizi görüp bir süre arkadaşlığınıza doyduktan sonra beni oraya uğurlayacağınızı umarım."

Muhtemelen Pavlus İspanya'ya bir gemiyle gitmeyi düşünüyor. O zamanlar yolcu gemileri yoktu. Yolcular kendilerini bir yük gemisine atarlar ve güvertede yaşarlardı. Kendi yiyeceklerini sağlamak ve olası tehlikelerden kendilerini korumak zorundaydılar. Bu da, gemiye ödedikleri yolculuk ücretine ek olarak ciddi bir maliyet demekti. Pavlus'un, "beni oraya uğurlayacağınızı umarım" derken kastettiği şey, Romalılar'ın bu yolculuğun maliyetinin bir kısmını karşılayabilecekleriydi.

Ayrıca, İspanya'ya vardıktan sonra Pavlus'un günlük harcamaları olacaktı. Bu konuda da Romalılar para armağanıyla ona yardımcı olabilirlerdi. Pavlus okuyucularına, daha önce Müjde'nin mesajının ulaşmadığı bir bölgeye yapılacak yeni bir misyon girişiminde yer almaları fırsatını veriyor. Bununla birlikte, Pavlus'un Roma'ya gelip onların cemaatini İspanya'ya hizmet götürmek için kullanmasından önce tamamlaması gereken bir görev vardır.

15:25 Ama şimdi kutsallara bir hizmet için Yeruşalim'e gidiyorum. 26 Çünkü Makedonya ve Ahaya'da bulunanlar, Yeruşalim'deki kutsallar arasında yoksul olanlar için yardım toplamayı uygun gördüler. 27 Evet, uygun gördüler. Gerçekte onlara yardım borçlular. Uluslar, onların ruhsal bereketlerine ortak olduklarına göre, maddesel bereketlerle onlara hizmet etmeye borçlular. 28 Bu işi bitirip sağlanan yardımı onlara ulaştırdıktan sonra size uğrayacağım, sonra da İspanya'ya gideceğim. 29 Yanınıza geldiğimde, Mesih'in bereketinin doluluğuyla geleceğimi biliyorum.

Pavlus'un bu mektupta, Yahudiler'den ve öteki uluslardan olan Hristiyanlar'ın birbirleriyle iyi geçinmesi konusuna ne kadar çok yer verdiğini unutmayın. Havari sürekli olarak güçlü kardeşleri zayıflara yardım etmeye çağırdı.

Yeruşalim'deki birçok Yahudi Hristiyan'ın yoksulluğu, Asya İli ve Avrupa'daki öteki uluslardan olan Hristiyanlar'a, oradaki fakir kardeşlerine sevgilerini gösterme fırsatını vermişti. Pavlus'un önderliğinde, öteki uluslardan cemaatler para toplama işine girişmişlerdi. Bu mektup Romalılar'a yazılırken para toplanmıştı. Pavlus ve katkı veren çeşitli cemaat üyelerinden oluşan bir kurul, bu armağanı Yeruşalim'e göndermek üzereydi. Bu armağan sadece fiziksel ihtiyaçlar için bir rahatlama sağlamakla kalmaz, aynı zamanda ruhsal etkileri de vardır. Mesih'te kardeş olan imanlıları birbirine bağlayan birliğin bir işaretidir. Bu armağanı göndermekle ilgili önemli görev yerine getirildiğinde, Pavlus batıya doğru önce Roma'ya ve sonra da İspanya'ya gidebilirdi.

Bu arada, bu ayet Pavlus'un İspanya'ya gideceğini söylediği tek yerdir. Oraya varıp varmadığını bilmiyoruz. Kutsal Kitap bu konuda sessizdir. Kutsal Yazılar bize kurtuluşumuz için bilmemiz gerekli olan şeyleri anlatır. Daha fazla bilgi edinmek istediğimiz bazı şeyleri her zaman cevaplamaz.

15:30 Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih ve Ruh'un sevgisi adına size yalvarıyorum, benim için Tanrı'ya dua ederek uğraşıma katılın. 31 Yahudiye'deki imansızlardan kurtulmam için ve Yeruşalim'e olan hizmetimin kutsallarca kabul edilmesi için dua edin. 32 Öyle ki, Tanrı'nın isteğiyle sevinçle yanınıza gelip sizlerle gönlümü ferahlatayım. 33 Esenlik veren Tanrı hepinizle birlikte olsun! Amin.

Bu bölümün 13. ayetinde, Pavlus Romalı okuyucuları için dua etmişti. Bu paragraftaysa Romalılar'dan kendisi için

dua etmesini ister. Esas olarak iki konuda dua ister.

Bir yandan şu ricada bulunur: "Yeruşalim'e olan hizmetimin kutsallarca kabul edilmesi için dua edin." Bu, gönderdikleri armağanın ruhsal unsurudur. Pavlus Romalılar'dan, gönderdikleri bağışın Yahudiler'in ve öteki ulusların birbirlerine daha çok yaklaşmalarını sağlaması için dua etmelerini ister. Böyle bir etkiye ulaşmak kendiliğinden olmaz. Sonuçta, Yahudiler ve öteki uluslar arasında yüzyıllar boyu süregelen bir düşmanlık ve şüphe vardır. Ancak, beklenen etkinin gerçekleşmesini ummak için iyi bir neden vardır; bu armağan Yeruşalim'deki "Tanrı'nın halkına" gitmektedir.

Pavlus Yeruşalim'e döndüğünde, Mesih'i ve O'nun mesajını çoğunlukla reddeden Yahudi halkı tarafından içtenlikle karşılanması zayıf bir olasılıktır. Onların bu karşıtlığını öngören Pavlus ikinci bir dua ricasında bulunur: "Yahudiye'deki imansızlardan kurtulmam için dua edin."

Pavlus'un korkuları sağlam bir temele dayanıyordu. Yeruşalim'e vardığında, öteki uluslardan insanları Tapınağa getirdiği için hakkında haksızca suçlamalar yapıldı. Kalabalıklar toplandı ve isyan çıktı. Pavlus, Romalı askerlerin Yeruşalim'e konuşlandırılmasıyla geçici olarak kurtulmayı başardıysa da, bunun kötü yan etkileri oldu. Pavlus kendisini bölgenin kokuşmuş hukuk sisteminin içinde buldu. Adaleti sağlayabilmek için davasını Roma'da Sezar'ın önünde savunmak zorunda kaldı. Böylece gerçekten de Roma'ya ulaştı, ama kendi planladığı şekilde değil. Tabi tüm bunlar, Pavlus bu mektubu yazarken gelecekte olacak şeylerdi. Burada tam bir imanla şöyle söyler: "Öyle ki, Tanrı'nın isteğiyle sevinçle yanınıza gelip sizlerle gönlümü ferahlatayım."

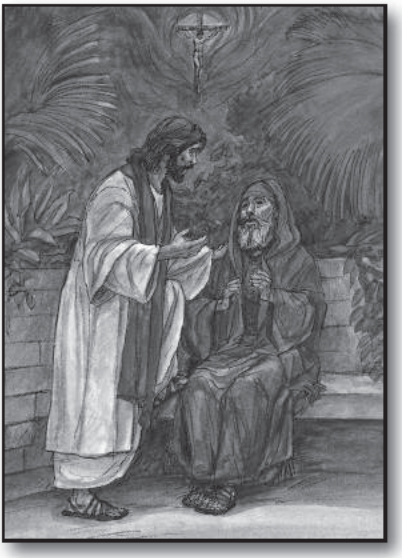

İMANLA AKLANMA

BÖLÜM 8
Mektubun Sonu

Romalılar 16:1-27

İmanla Aklanma:
Romalılar Mektubu Hakkında Çalışma Notları

BÖLÜM 8
Mektubun Sonu (Romalılar 16:1-27)

Bir Kilise Görevlisine Övgü (Romalılar 16:1-2)

16:1 Kenhere'deki kilisenin görevlisi olan kızkardeşimiz Fibi'yi size salık veririm. 2 Kutsallara yaraşır biçimde onu Rab'bin adına kabul edin. Herhangi bir ihtiyacı olursa, kendisine yardım edin. Çünkü o, ben dahil, birçoklarına destek sağlamıştır.

Pavlus Romalılar'dan kızkardeş Fibi'yi iyi karşılamalarını istiyor. Fibi'nin Kenhere'deki kilisede ne hizmette bulunduğu veya Roma'ya niçin gittiği açıklanmıyor. Kiliseye hizmet ettiğinden bahsedilmesi, bize onun akrabadan ziyade bir kilise görevlisi olduğunu düşündürtür. Pavlus dahil olmak üzere, birçok insana yardım etmiş biridir. Aslında, Roma'ya gidişiyle ilgili Pavlus'a özel bir hizmet sağlıyor olabilir.

Pavlus'un bu mektubu Yunan şehri Korint'ten yazdığını unutmayın. Korint, iki denizi birbirine bağlayan çok dar bir boğazın üzerine kurulmuş bir şehirdi. Biri batıya diğeri de doğuya bakan iki limanı vardı. Kenhere, doğuya bakan limandı.

Eski dünyada, şimdiki gibi kullanabileceğimiz uluslararası bir posta servisi yoktu. Birine mektup göndermek istediğinizde, mektubunuzu yollamak için oraya giden birini bulmak zorundaydınız. Fibi'nin, Pavlus'un yazdığı mektubu Roma'ya götüren böyle bir taşıyıcı olması kuvvetle muhtemeldir. Mektup aynı zamanda Fibi için de bir referans mektubu vazifesi görmüş olabilir.

Pavlus'tan Selamlar (Romalılar 16:3-16)

16:3 Mesih İsa yolunda emektaşlarım olan Priska ve Akvila'ya selam edin. 4 Onlar benim uğruma yaşamlarını tehlikeye attılar. Yalnız ben değil, öteki ulusların bütün kiliseleri de onlara minnettardır. 5a Onların evindeki inanlılar topluluğuna da selam söyleyin…

Elçilerin İşleri 18:1-3, Akvila ve Priska'nın bir karı-koca timi olduğu bilgisini bize aktarır. Pavlus, Korint'e ilk ziyareti sırasında onlarla tanışmıştı. Onlar da Pavlus gibi çadırcıydılar ve Pavlus hizmetine katkı sağlamak amacıyla bir süreliğine onlarla birlikte çalışmıştı. Akvila ve Priska birçok şehri ziyaret etmiş ve gittikleri her yere Hristiyanlık mesajını götürmüşlerdi. Pavlus'un bu mektubu yazdığı dönemde selamlarını ilettiği bu çift Roma'da bulunuyordu.

Bu dindar çift, evlerinde toplanabilmeleri için bir Hristiyan cemaatini bir araya getirmişti. İlk Hristiyan cemaatleri "ev kiliseleriydi." Bunun dışında "kilise" binaları inşa edebilecek olanakları yoktu. Ayrıca, tapınmak için dikkati ve cezalandırılmayı üzerlerine çekebilecek özel yerler inşa etmeleri pek bilgece olmazdı. Belki, bu dikkat çekmeyen ev kilisesi etkinlikleri dahi onlar için tehlikeli olabilirdi. Pavlus, konuyla ilgili olarak Akvila ve Priska için şöyle der: "Yaşamlarını tehlikeye attılar."

Mektubun geri kalanında, havarinin kişisel selamını gönderdiği bir dizi insan görürüz. Roma'daki okuyucular bu isimleri görür görmez hemen tanıyacaklardı. Biz onlar kadar talihli değiliz. Burada ismi geçen hiç kimseden Kutsal Kitap'ın başka bir yerinde bahsedilmez. Bildiğimiz, Pavlus'un selamı sırasında kişilerin isimlerine eklediği küçük bilgilerden ibarettir.

Belki de en işe yarar yaklaşım, tüm listeyi okuyup geri dönmek ve yapılabilecek bağlantıları görmektir.

16:5b … Asya İli'nden Mesih'e ilk iman eden sevgili kardeşim Epenetus'a selam edin. 6 Sizin için çok çalışmış olan Meryem'e selam söyleyin. 7 Mesih'in elçileri arasında tanınmış ve benden önce Mesih'e inanmış olan soydaşlarım ve hapishane arkadaşlarım Andronikus'la Yunya'ya selam edin. 8 Rab'be ait olan sevgili kardeşim Ampliatus'a selam söyleyin. 9 Mesih yolunda emektaşımız olan Urbanus'a ve sevgili kardeşim Stakis'e selam edin. 10 Mesih'in beğenisini kazanmış olan Apellis'e selam söyleyin. Aristobulus'un ev halkından olanlara selam edin. 11 Soydaşım Herodion'a selam söyleyin. Narkis'in ev halkından Rab'be ait olanlara selam söyleyin. 12 Rab'bin hizmetinde çalışan Trifena'yla Trifosa'ya selam edin. Rab'bin hizmetinde çok çalışmış olan sevgili Persis'e selam söyleyin. 13 Rab'bin seçkin kulu olan Rufus'a ve bana da annelik etmiş olan annesine selam edin. 14 Asinkritus, Flegon, Hermes, Patrovas, Hermas ve yanlarındaki kardeşlere selam edin. 15 Filologus'la Yulya'ya, Nereus'la kızkardeşine, Olimpas'la yanlarındaki bütün kutsallara selam edin. 16 Birbirinizi kutsal öpüşle selamlayın. Mesih'in bütün kiliseleri size selam ederler.

Öncelikle dikkat edilmesi gereken şey, listenin uzunluğudur. Pavlus, yirmiden fazla kişiye isimle selam gönderir. Kutsal Kitap'ın diğer mektuplarında böyle bir liste yoktur. Pavlus'un Roma'daki cemaati henüz ziyaret etmediğini bilmemiz, selam gönderilen kişi sayısının çokluğunu daha dikkat çekici kılar. Bunun muhtemel açıklaması, Pavlus "Yeruşalim'den … İllirikum'a" uzanan bölgede çalışırken bu kişileri oradan tanıması ve onların bu zaman zarfında Roma'ya yerleşmiş olmaları olabilir. Örneğin, 5. ayette Epenetus'un "Asya İli'nden Mesih'e ilk iman eden" kişi olduğu bilgisi paylaşılır.

İkinci dikkat çeken şey, listede selam gönderilen ve övülen kadınların sayısıdır. Pavlus hiç evlenmemiştir ve Korintliler'e yazdığı ilk mektupta bekar kalmanın sıkıntı zamanlarında başka insanlar için de uygun olabileceğini öğütlemiştir. Bazıları bunu yanlış anlayarak, onu kadın düşmanı gibi görmüşlerdir. Ama burada içten bir şekilde selamlanarak parıltılı bir şekilde övülen isimlerin içinde yedi kadın bulunduğuna dikkat edin:

Meryem'e selam söyleyin. Sizin için çok çalıştı (6. ayet). Trifena'yla Trifosa'ya selam edin. Bu kadınlar Rab için çok çalıştılar (12. ayet). Persis'e selam söyleyin. O da Rab için çok çalışan bir kadın (12. ayet) Rufus'a ve annesine selam edin. Benim için de annelik yapmıştır (13. ayet). Yulya'ya ve Nereus'un kız kardeşine selam söyleyin (15. ayet).

Pavlus listeyi şu çağrıyla bitirir: "Birbirinizi kutsal öpüşle selamlayın." Bu, Hristiyan gruplarında var olan birliği gösteren bir işaretti ve paylaştıkları imanın gözle görülür bir ifadesiydi.

Bir Uyarı

16:17 Kardeşler, size yalvarırım, aldığınız öğretiye karşı gelerek ayrılıklara ve sapmalara neden olanlara dikkat edin, onlardan sakının. 18 Böyle kişiler Rabbimiz Mesih'e değil, kendi midelerine kulluk ediyorlar. Saf kişilerin yüreklerini kulağı okşayan tatlı sözlerle aldatıyorlar. 19 Sözdinlerliğinizi herkes duydu, bu nedenle sizin adınıza seviniyorum. İyilik konusunda bilge, kötülük konusunda deneyimsiz olmanızı isterim. 20 Esenlik veren Tanrı çok geçmeden Şeytan'ı ayaklarınızın altında ezecektir. Rabbimiz İsa'nın lütfu sizinle birlikte olsun.

Pavlus yirmiden fazla kişiye ve evlerde toplanan bazı imanlı gruplara selam gönderdi. Ama selam göndermediği bir grup vardır. Bunlar, Romalı Hristiyanları rahatsız eden sahte öğretmenlerdir.

Pavlus, imanı zayıf olanlara karşı anlayışlı olmaları konusunda güçlü imanlıları daha önce uyarmıştı. Bu zayıf üyeler, ruhsal olarak doğru veya yanlışın fark etmediği konularda kafaları karışık insanlardı. Pavlus'un bu konuda verdiği örnekler içinde, bazı insanların yiyecek yemekler ve ibadet günü hakkındaki kafa karışıklıkları vardı. Tartışmalar bunun gibi doğru ve yanlışın olmadığı seviyede kaldığı sürece ve zayıf üyeler öğrenmeye istekli olarak kaldıkları sürece, onlara büyük bir anlayış ve sabırla davranılmalıdır.

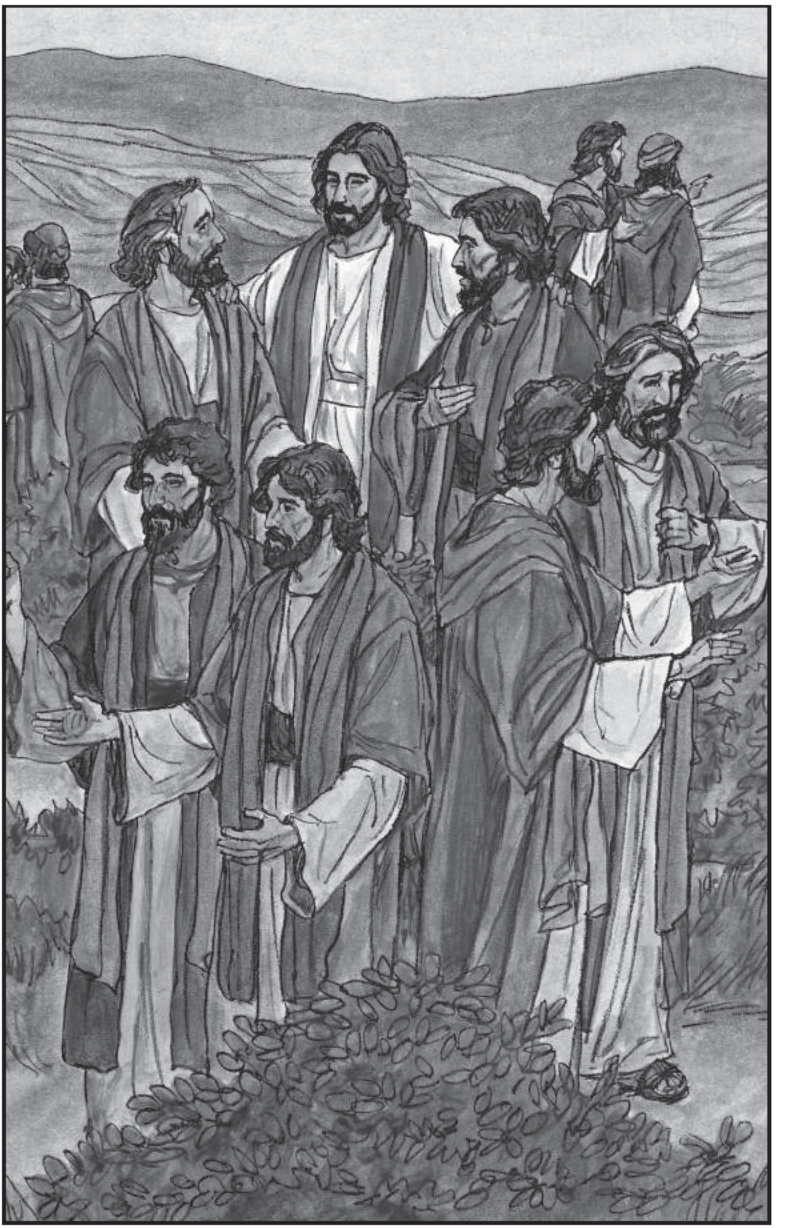

Mesih İsa öğrencilerini hizmet için gönderiyor

Ama zayıf kardeş artık dinlemeye ve öğrenmeye istekli değilse, durum tamamen değişir. Dinlemek ve öğrenmek yerine kendisini öğretmen yerine koyar ve bu gibi konuları nötr yapısından çıkarıp kurtuluşun bir koşulu olarak sorgulamakta ısrar ederse, bu hoş görülemez.

Benzer sorun, nötr bir şeye nötr değilmiş gibi yaklaşıldığında da yaşanır. Asla nötr olamayacak şeylerden biri, Kutsal Kitap'ın öğretisidir. İsa havarileri, insanlara Müjde'yi ilan etmeleri için gönderirken onlara şöyle der: "Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin" (Matta 28:20). Doğru öğreti hayati önem taşır!

Pavlus Romalılar'a şöyle demez: "Birazcık yanlış öğreti göz çıkarmaz." Pavlus, sahte öğretmenlere nasıl davranmaları gerektiği konusunda çok nettir: "Onlardan sakının!" Sahte öğretmenler tehlikelidir! "Aldığınız öğretiye karşı gelerek ayrılıklara ve sapmalara neden olanlara dikkat edin… Böyle kişiler Rabbimiz Mesih'e değil, kendi midelerine kulluk ediyorlar."

Pavlus'un bu kadar sert konuşmasının nedeni sahte öğretmenlere karşı düşmanlık değildir. Daha ziyade, korumaya çalıştığı saf imanlılara olan sevgisidir. Onlara şöyle der: "İyilik konusunda bilge, kötülük konusunda deneyimsiz olmanızı isterim."

Sahte öğretmenler çekici ve aldatıcı olabilir. Pavlus onlar hakkında şöyle konuşur: "Saf kişilerin yüreklerini kulağı okşayan tatlı sözlerle aldatıyorlar." Sahte öğretmenler tehlikelidir ama Roma'daki imanlılar korumasız değildir. Aracılığıyla Kutsal Ruh'un çalıştığı Söz'e sahiptirler (biz de öyle). Bu Söz'le kuşanarak Pavlus tam bir güvenle şu vaadi verir: "Esenlik veren Tanrı çok geçmeden Şeytan'ı ayaklarınızın altında ezecektir."

Pavlus'un Yardımcılarından Selamlar

16:21 Emektaşım Timoteos, soydaşlarımdan Lukius, Yason ve Sosipater size selam ederler. 22 Mektubu yazıya geçiren ben Tertius, Rab'be ait biri olarak size selamlarımı gönderirim. 23-24 Bana ve bütün inanlılar topluluğuna konukseverlik eden Gayus size selam eder. Kent haznedarı Erastus'un ve Kuartus kardeşin size selamları var.

Elçilerin İşleri 16:1-3'te, Pavlus'un ikinci misyon yolculuğunda Timoteos adında genç bir adamla tanıştığı bilgisi paylaşılır. Timoteos'un misyon işindeki yeteneğini fark eden Pavlus, misyon yolculuğuna devam ettiğinde onu da yanında götürdü.

Daha önce Pavlus'un gittiği yerlerde hizmet etme yönteminden bahsederken, Pavlus'un öncelikle büyük yerleşim birimlerinde cemaatler başlattığını ve daha sonra başka yerlere hareket ettiğini vurgulamıştık. Başlattığı cemaatlere hizmet etmeleri ve çevre yerleşim bölgelerine hizmet götürebilmeleri için arkasında yardımcılar bırakırdı. Timoteos da bu yardımcılardan biriydi. O zaman Pavlus'la birlikte Korint'te bulunuyordu. Yalnız başına hizmet ettiği zamanlar da oldu. Pavlus'un ona yazdığı iki mektup, Yeni Antlaşma kitapları içinde yerini almıştır.

Lukius, Yason ve Sosipater hakkında, isimlerinden ve Pavlus'un akrabaları olmaları gibi etkileyici bir ayrıntıdan başka bir şey bilmiyoruz. Bu bölümün başında Pavlus'un selam gönderdiği Roma'daki insanların listesini hatırladığımızda, durum daha da ilginç hale gelir. O listede Pavlus'un üç akrabası vardır: Andronikus'la Yunya (7. ayet) ve Herodion (11. ayet). Pavlus, Adronikus ve Yunya'yla ilgili şaşırtıcı bir ayrıntı verir: "Benden önce Mesih'e inanmış olan soydaşlarım." Buradan hareketle, Saul\Pavlus Hristiyanlar'ı vahşice infaz ettiği dönemde, kendi ailesinden bazıları imana gelmişti.

Baskı tekniğinin standart bir uygulama olarak kullanılması ancak 1400'lü yıllarda başlamıştır. Ondan önce

her şeyin kopyasını elle yazmak gerekiyordu. Profesyonel sekreterlik çok önemli bir meslekti. Belli ki, Pavlus mektubunu dikte ediyor ve Hristiyan kardeşi Tertius da onun sözlerini güzel bir el yazısıyla kaleme alıyordu.

Gayus, eski zamanlarda çok yaygın bir isimdi. Bu isim Yeni Antlaşma'da defalarca geçmesine rağmen, burada selam gönderenin aynı kişi olduğunu bilmiyoruz. İlk Hristiyanlar'ın toplantılarının topluma açık tapınma yerlerinde değil, özel evlerde gerçekleştiğine de dikkat edin.

Hem Elçilerin İşleri kitabında hem de Pavlus'un Timoteos'a yazdığı ikinci mektupta, Erastus adında bir yardımcıdan bahsedilir. Bu metinler, Erastus'un misyon hizmetine etkin olarak katıldığını gösterir. Burada Roma'daki tanıdıklarına selam gönderen adam, Korint'te yüksek mevkide bulunan resmi bir görevli gibi görünüyor. Yani, belki de o artık Pavlus'un misyoner yardımcısı olduğu zamanki adam değildir.

Kutsal Kitap'ta, Kuartus'tan sadece burada bahsedilir.

16:25 Tanrı, duyurduğum Müjde ve İsa Mesih'le ilgili bildiri uyarınca, sonsuz çağlardan beri saklı tutulan sırrı açıklayan vahiy uyarınca sizi ruhça pekiştirecek güçtedir. 26 O sır şimdi aydınlığa çıkarılmış ve öncesiz Tanrı'nın buyruğuna göre peygamberlerin yazıları aracılığıyla bütün ulusların iman ederek söz dinlemesi için bildirilmiştir. 27 Bilge olan tek Tanrı'ya İsa Mesih aracılığıyla sonsuza dek yücelik olsun! Amin.

Pavlus mektubunu başladığı gibi sonlandırır. Okuyucularının dikkatini, vaaz etmek için çağrıldığı Müjde'nin mesajına çeker. Açılış bölümünün 16. ayetinde şöyle bir ifade kullanmıştı: "Çünkü Müjde'den utanmıyorum. Müjde iman eden herkesin -önce Yahudiler'in, sonra Yahudi olmayanların- kurtuluşu için Tanrı gücüdür."

Burada, mektubun son paragrafında Pavlus mesajının önemine bir kez daha dikkat çeker. Mesajının, her ihtiyacını

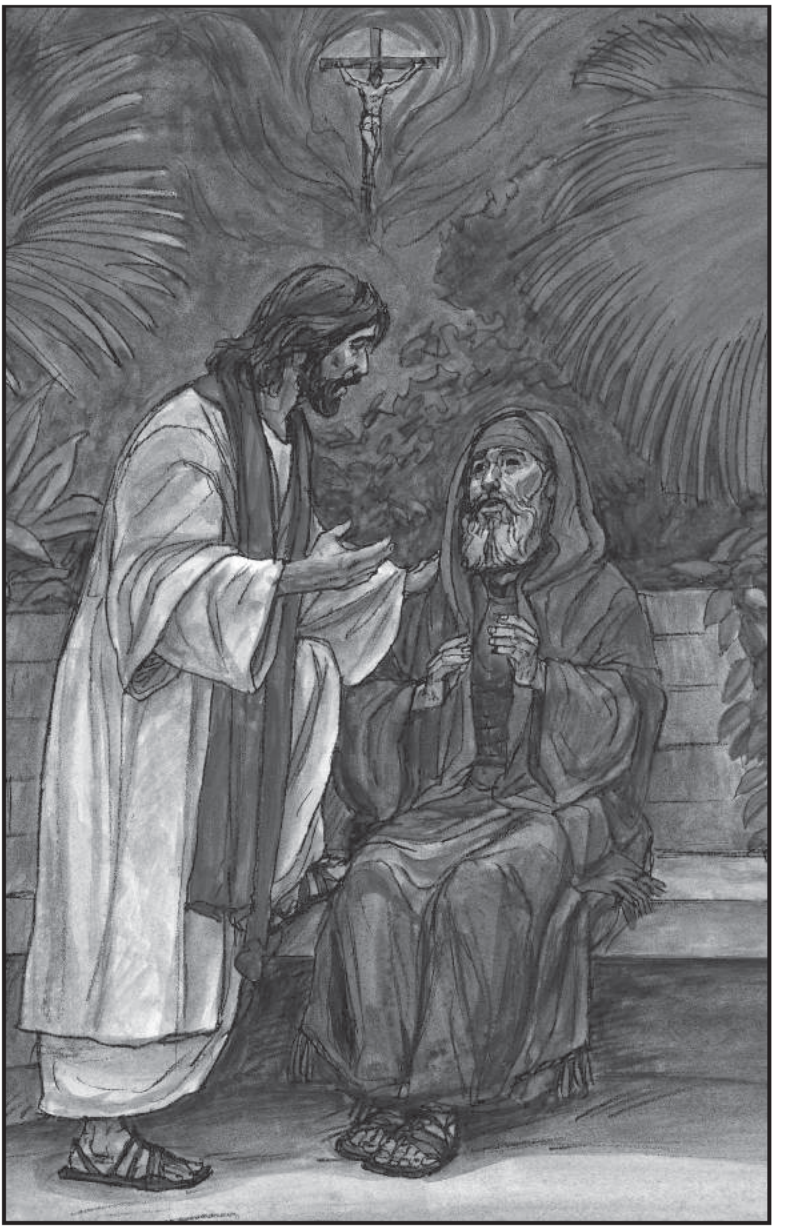

Mesih İsa Nikodim ile konuşuyor

karşılayacak gücü olduğuna dair okuyucularını temin eder. Onlara şöyle der: "Tanrı, duyurduğum Müjde ve İsa Mesih'le ilgili bildiri uyarınca… sizi ruhça pekiştirecek güçtedir."

Çağlar boyunca daima bir tek kurtuluş planı var olmuştur. Bu, vaat edilen Mesih olan İsa Mesih'e iman yoluyla mümkündür. Vaat edilen Kurtarıcı Yahudi ulusundan doğacağından, Tanrı onlara özel kurallar ve düzenlemeler verdi. Birçok insan, Tanrı'nın sunduğu kurtuluş planının sadece Yahudi ulusu için olduğunu düşünme eğilimindedir. Tüm ulusların, hem öteki ulusların hem de Yahudiler'in, Tanrı'nın kurtaran sevgisinin hedefi olduğu "sırrı," dünyaya açıklanmalıdır.

Tanrı'nın Pavlus'u öteki ulusların misyoneri olarak çağırması, en başından beri niyetinin ne olduğunun açık bir göstergesidir. Pavlus bunu şöyle ifade eder: "O sır şimdi aydınlığa çıkarılmış ve öncesiz Tanrı'nın buyruğuna göre peygamberlerin yazıları aracılığıyla bütün ulusların iman ederek söz dinlemesi için bildirilmiştir."

Tanrı'nın tüm uluslara yönelik bu lütuf mesajı, Eski Antlaşma peygamberleri aracılığıyla da ilan edilmiştir. Bu, onların yazılarında korunmuştur, ama Yeni Antlaşma dünyasına açıklanması gerekir. Pavlus'un Romalılar'a yazdığı mektup, Tanrı'nın sağladığı kurtuluş planının ustaca anlatılmasını sağlar. Bu, İsa Mesih'in erdemi aracılığıyla hem Yahudiler'e hem de öteki uluslara aklanma sağlayan bir plandır. İmanlı, Mesih'in doğruluğunu kendi doğruluğu olarak imanla kabul eder.

Bağışlanan günahlı, Mesih'in doğruluğunu kuşanarak adil ve kutsal Tanrı'nın önünde artık durabilir.

Bu kurtuluş mesajının karşılıksız bir armağan olarak verildiğini anlamak ve kabul etmek, Romalılar için hayati önem taşıyordu. 2000 yıldan fazla bir zaman sonra ve Roma'dan bayağı uzakta yaşamamıza rağmen, Tanrı'nın lütfuyla Pavlus'un mektubu bize de ulaştı. Mektubun

mesajına değer verelim ve iman eden herkesin kurtuluşu için Tanrı'nın gücü olarak bu mesajı kabul edelim.

Bu kadar değerli bir armağana karşılık sadece hayranlık ve övgü sözleriyle havarinin yaptığını tekrarlayabiliriz; "Bilge olan tek Tanrı'ya İsa Mesih aracılığıyla sonsuza dek yücelik olsun! Amin."

Multi-Language
Productions
Bringing the Word to the World

Righteous Through Faith - Turkish
Bible Teachings Series - Level 2
MLP Catalog Number – 385437